ஜீவனாம்சம்

சி.சு.செல்லப்பா

வீடற்றவன்

சி. வி. வேலுப்பிள்ளை

வைகறை

VEEDATRAVAN

novel by

C.V. Velupillai

copyrights reserved
published by Vaiharai
330, Navalar Road, Nallur,
Jaffna. Sri Lanka.
printed at Chitra Achchakam,
Jaffna.
jacket design by K.K. Rajah
first edition: October, 1981.

"வீடற்றவன்"
– சில பின்னணிக் குறிப்புகள்

1893-ல் அமைக்கப்பட்ட "இலங்கை அச்சுத் தொழிலாளர் சங்கம்" தான் தென்கிழக்காசியாவிலேயே முதன் முதலாக அமைக்கப்பட்ட தொழிற்சங்கமாக சரித்திர முக்கியத்துவம் பெறுகிறது. இதற்கு இருபத்தைந்து வருடங்களுக்குப்பிறகு தான் (1918) இந்தியாவின் முதலாவது தொழிற்சங்கம் என்று கூறத்தக்க மெட்ராஸ் லேபர் யூனியன் உருவாகிறது. மலேசியாவிலும் இந்தோனேசியாவிலும் தொழிற்சங்கத் தோற்றப்பாடு என்பது இரண்டாம் உலகப்போருக்குப் பிற்பட்ட விவகாரமாகும்.

அச்சகத் தொழிலாளர்களை முன்னோடிகளாகக் கொண்டு நகர்ப்பகுதிகளில் வேர் பதித்த தொழிற்சங்க இயக்கம் தோட்டப் பகுதிகளிலும் விஸ்தாரம் பெறுவதற்கு மேலும் ஒரு நாற்பதாண்டு காலம் காத்திருக்க வேண்டியிருந்தது. வேறு விதமாகச் சொல்வதானால், 1820 களிலேயே தென்னிந்தியாவிலிருந்து இந்தியத் தொழிலாளர்கள் குடிபெயர ஆரம்பித்து விட்டார்களாயினும் அவர்கள் மத்தியில் தொழிற்சங்க இயக்கம் வேரூன்றுவதற்கு நூறு ஆண்டு காலம் பிடித்திருக்கிறது.

அமெரிக்காவின் கறுப்புநிற அடிமைகளுக்கு நிகராக பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்திய ஆட்சியில் மிகவும் குரூரமான சுரண்டலுக்காளான மலையகத் தொழிலாளர்கள் மத்தியில் நூறு ஆண்டு காலமாக தொழிற்சங்க இயக்கம் வேரூன்றாமைக்குரிய காரணங்கள் பரிசிலனைக்குரியவை. இலங்கையில் முதலாளித்துவ உற்பத்தி முறையானது பெருந்தோட்டத் துறைக்கூடாகத்தான் ஊடுருவியதாயினும் தொழிலாளர்களுக்கும் பெருந்தோட்ட முதலாளிகளுக்குமிடையிலான உறவு முறைகளில் நிலமானிய அம்சங்களும் சுவறியிருந்தமை

இந்நிலைமைக்குரிய முக்கிய காரணியாகும். கடல் கடந்த முதலீடு, வெளிநாட்டுத் தொழில் நுட்பம், இயந்திர உற்பத்தி முறை, சர்வதேச வர்த்தகத்திற்கான உற்பத்தி, தொழிலாளர் வர்க்கம், சம்பளம், லாபம் போன்ற முதலாளித்துவ அம்சங்களைக் கொண்டு தோட்டத்துறை காணப்பட்ட அதே நேரத்தில் நிலமானிய அமைப்பின் சில அம்சங்கள் எச்ச சொச்சங்களாக அல்லது முதலாளித்துவ அமைப்பிற்குத் துணை போகும் வகையில் புதுப்பிக்கப்பட்டும் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டிருந்தன. இந்திய கிராமிய சமூக உருவாக்கத்தின் ஒரு மாதிரியை அப்படியே பெயர்த்தெடுத்து மத்திய மலைநாட்டில் பொருத்தியமை முக்கியமான அம்சமாகும். இந்திய கிராமியத்தின் சாதி அமைப்பும் அதற்கிசைந்த தொழிற் பிரிவினை முறைகளும் தோட்டங்களில் தொழிலாளரிடம் கட்டுப்பாட்டைப் பேணுவதில் துரைமாருக்கு வசதியாக அமைக்கப்பட்டன. இந்தச் சமூக அடுக்கமைவு (Social Stratification) மூலதனத்திற்கும் தொழிலாளர் உழைப்புச் சக்திக்குமிடையிலான கூர்மையான முரண்பாட்டினை மழுங்கடிக்கப் பெரிதும் உதவியது. பெரிய கங்காணிமாரின் தர்பாரும் தொழிலாளர் பிரச்சனைகளைத் தீர்ப்பதில் பஞ்சாயத்துத் தலைவர் வகிக்கும் பாத்திரத்தைப் பெரியகங்காணி வகித்தமையும் நம் கவனத்திற்குரியவை. தோட்டத்தை விட்டு தொழிலாளி நினைத்த மாத்திரத்தில் வெளியேற முடியாமல் காவல் காக்கப்பட்டமையும், வெளியேற முயன்று பிடிபட்டோர் கசையடி, அபராதம் போன்ற தீர்ப்புகளுக்கு உட்படுத்தப்பட்டமையும், கடுமையான கடன் பளுவை உதற முடியாத நிலையும், ஒரு தோட்டத்தை விட்டு வெளியேறினாலும் வேறொரு தோட்டத்தில் சேர்ந்து கொள்ள முடியாத நிலைமையும் நிலமானிய சமூகத்தில் போன்று தொழிலாளியை மண்ணோடு பிணைத்த தன்மையையும் புலப்படுத்துகிறது. தோட்டத்துரையை அல்லது பெரிய கங்காணியை தங்களது ரட்சகராகக் கருதிய தொழிலாளரது மனோபாவமும், பெரிய கங்காணிக்கும் தொழிலாளருக்கும்

இடையிலான நெருங்கிய குடும்ப பந்தமும் இதற்குத் துணையான அம்சங்களாகும். துரைமார் ராஜ்யத்தின் கொடூரமான அடக்குமுறையும், பிழைக்க வந்த இடம் என்ற தொழிலாளர்களின் நிலைப்பாடும் மறுமுனையில் செயற்பட்டிருந்தன. வர்க்க ரீதியாக மலையகத் தொழிலாளர்கள் ஸ்தாபனமயப் படுத்துவதை இக்காரணிகள் பின்தள்ளிப் போட்டிருந்தன.

தொழிற்சங்கச் சட்டம் (Trade Union Ordinance) 1935-ல் இலங்கையில் அமுலுக்கு வந்தபோதும் கூட தோட்டங்களில் தொழிற்சங்கங்களை அனுமதிக்கத் துரைமார் தயாராக இருக்கவில்லை. மாறாக, தொழிற் சங்கங்களை முளையிலேயே கிள்ளி எறிய அவர்கள் முயன்றனர். 1939-ல் பொகவந்தலாவையில் கொட்டியாகலை தோட்டத் தொழிலாளர்கள் தொழிற்சங்கம் அமைக்க அனுமதி கோரியபோது அது அநாவசியமானது, தொழிலாளரது கட்டுப்பாட்டைச் சிதைத்து விடும் என்று கூறி தோட்டத் துரை அக்கோரிக்கையை நிராகரித்தார். தொழிலாளர்கள் வேலை நிறுத்த நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டே தொழிற்சங்கம் அமைக்கும் உரிமையைப் பெற்றுக்கொண்டனர்.

தொழிற்சங்கங்களை அங்கீகரிப்பது மட்டுமல்ல, தோட்டங்களுக்குள் தொழிற்சங்கப் பிரதிநிதிகள் நுழைவது கூடத் தடுக்கப்பட்டிருந்தது. தோட்டங்கள் தனியாருக்குச் சொந்தமானவையாக இருந்தமையால் தொழிற்சங்கப் பிரதிநிதிகள் அத்தோட்டத்தில் தொழிலாளர்களாக இல்லாத பட்சத்தில் நுழைவது கிரிமினல் குற்றத்துக்குரிய அத்துமீறிய பிரவேசமாகக் கருதப்பட்டது. ஜனநாயகத் தொழிலாளர் காங்கிரஸ் தலைவர் ஜனாப் அ. அசீஸ் தோட்டத் துரையின் அனுமதியில்லாமல் தோட்டத்திற்குள் பிரவேசித்தமைக்காக குற்றவியல் அத்துமீறல் பிரவேசக் (Criminal Trespass) குற்றச்சாட்டில் மாஜிஸ்ட்ரேட் நீதிமன்றத்தில் மூன்று மாதச் சிறைத்தண்டனை விதிக்கப்பட்டது. சுப்ரீம்

கோர்ட்டிலும் இந்த வழக்கு முறையீடு தோல்வியுற்று, பிரிவி கவுன்சிலிலேயே இவர் விடுதலை செய்யப்பட்டார்.

தோட்டங்களுக்குள் தொழிற்சங்கங்கள் வேரூன்றி விடாமல் தோட்ட நிர்வாகம் கையாண்ட அடக்கு முறைகளின் பின்னணியில்தான் ''வீடற்றவன்'' நாவல் விரிகிறது. தொழிலாளர் தேசிய சங்கத்தைச் சேர்ந்த சி. வி. வேலுப்பிள்ளை தனது பழுத்த தொழிற்சங்க அநுபவத்தினை ஆதார சுருதியாகக்கொண்டே இந்த நாவலை சிருஷ்டித்திருக்கிறார்.

''அன்று அவர்கள் கூட தங்களை வரவேற்கும் ஒரு எல்லையை நோக்கிச் சென்றார்கள். ஆனால் நூற்றைம்பது வருடங்களுக்குப் பின், இன்று போக்கிடமில்லாமல் (ராமலிங்கம்) திசை இன்றித் தத்தளித்தான்'' என்று பதினைந்து ஆண்டுகளுக்குமுன் சி. வி. தான் எழுதிய இந்த நாவலில் குறிப்பிடும்போது அது இன்றைய நிலைமைக்கும் கூட மிகவும் பொருந்தி விடுகிறது. அந்த வகையில் ''வீடற்றவன்'' என்ற தலைப்பு மலையகத் தமிழர்களைப் பொறுத்த வரையில் பொருள் பொதிந்த பல அர்த்தங்களை உணர்த்துகிறது.

1948-ல் பிரஜாவுரிமைச் சட்டம், ஸ்ரீமா-சாஸ்திரி ஒப்பந்தம், கிராமியத்தோட்ட ஒருங்கிணைப்பு, அண்மைக் காலங்களில் தொடர்ச்சியாக தோட்டங்களில் நடைபெற்று வரும் காட்டுமிராண்டித் தனமான இன அடக்கு முறைகள், தாக்குதல்கள் என்பவற்றால் மலையகத் தமிழர் வீடற்று, நாடற்று நிர்க்கதியான நிலைமைக்கே தள்ளப்பட்டு வந்துள்ளனர். புதிய சவால்களை எதிர் கொள்ளும் திடம் ஊன்றும் நேரத்திலும் தாங்கள் முன்பின் அறிந்திராத - முற்றாகவே தொடர்புகள் அறுந்துபோன நிலையிலும் இந்தியாவை நோக்கிச் செல்லத் தவிக்கும் தூரத்துப் பசுமைகளும் யதார்த்த நிலைமையே. மலையகத் தமிழர்களின் கையறு

நிலையினை "விடற்றவன்" என்ற தலைப்பு அழகாகவே சுட்டி நிற்கிறது.

இந்நாவலில் வரும் பாத்திரங்கள் நடப்பியல் மெய்மையை மிகத் தெளிவாகப் பிரதிபலிக்கிறார்கள். வெறும் பார்வையாளனாக நில்லாது, பங்கு கொண்டு தனது நீண்ட தொழிற்சங்க அநுபவத்தில் தான் தரிசித்த அவலங்களை, போராட்டங்களை, முரண்பாடுகளை சி. வி. வேலுப்பிள்ளை இந்நாவலிலே நுட்பமாக வெளிக்கொணர்ந்திருக்கிறார்.

"சங்கத்துக்கு நான் ஆள் சேர்க்கமாட்டேன். இது சத்தியம்" என்று நடுங்கிய கரங்களோடு கற்பூரத்தைத் தொட்டுச் சத்தியம் செய்யும் ராமலிங்கம் இரவோடிரவாக சங்கத்துக்கு ஆள் சேர்க்கிறான். பின்னால், "கடவுளே, எனக்குப் போகவழி தெரியவில்லையே, எனக்கு ஒரு எடமில்லையே" என்று வாய்விட்டுப் புலம்புகிறான். மார்க்ஸிய இயக்கவியலை அதன் பூரண அர்த்தத்தோடு விளங்கிக் கொள்ளும் ஒரு மார்க்ஸியவாதிக்கு இது சிக்கலை ஏற்படுத்த வேண்டியதில்லை. ஒரு வரட்டு மார்க்ஸியவாதிக்கு ராமலிங்கம் ஒடுக்கப்பட்ட மக்களை விடுதலைக்கு அழைத்துச் செல்லும் ஒரு தலைமைக் கதாநாயகனாகத் தெரியமாட்டான். "ஐயோ! வழி காட்டாமல் கண்ணீர் விடுகிறானே" என்று இவர்கள் ஒப்பாரி வைப்பதும் சாத்தியமே. "சமூகத்திற்கு வழிகாட்ட என்னிலும் மூத்தவர்கள் நிறைய இருக்கிறார்கள். எனக்குத் தெரிந்த பாதை சவக்குழிதான்" என்று நவசீன எழுத்தாளன் லூசுன் சொன்னதற்காக அவரை வரட்டு மார்க்ஸியவாதிதான் நிராகரிக்க முற்படுவான். மனித ஆன்மா அல்லது மனித ஆளுமை வெறுமனே சூழ்நிலை ஏற்படுத்திய தாக்கத்தினால் மட்டுமே வந்த விளைபொருளாகவன்றி சூழ்நிலைக்கு இயக்கவியல் ரீதியில் இசைந்தும் எதிர்த்தும் வளர்ந்து தாக்கத்தை ஏற்படுத்தும் சக்தியாகவும் அமைகிறது என்பதனை நாம் உணர வேண்டும். மனிதனின் சமூகப் பிரக்ஞையின் வளர்ச்சி என்பதும் இயக்கவியல் சார்ந்தது. பிரக்ஞை உரம்

பெறுவதும், சோர்வுறுவதும் மனித ஆத்மாவினதும் சுற்றுச் சார்பினதும் பரஸ்பர தாக்கத்திற்குட்படும் குணும்சங்கள். வரட்டு யாந்திரீக ரீதியில் இப்பிரக்ஞை சித்திக்கும் என்று கோடு போடும் வேலை வியர்த்தமானது. மார்க்ஸிய அழகியலின் மையமான, "கலை செத்துவிட்டது; கலை நீடு வாழ்க!" என்னும் சுலோகத்தினைப் புரிந்து கொண்டால் இதில் சிக்கல் எழுவதில்லை.

மலையக நாட்டார் வழக்கில் சி. வி. வேலுப்பிள்ளைக்குள்ள ஆழ்ந்த தேர்ச்சி இந்நாவலில் வரும் கதாபாத்திரங்களின் உரையாடலைச் செழுமைப்படுத்துவதில் இவருக்கு நிறையவே கைகொடுத்திருக்கிறது. கோகிலம் சுப்பையாவின் "தூரத்துப்பச்சை," தி.ஞானசேகரனின் "குருதிமலை," யோ. பெனடிக்ற்பாலனின் "சொந்தக்காரன்" போன்ற நாவல் வரிசையில் சி. வி. வேலுப்பிள்ளையின் "வீடற்றவன்" நாவலுக்கும் நிச்சயமான ஓரிடமுண்டு.

330, நாவலர் வீதி,
நல்லூர்,
யாழ்ப்பாணம்.
3-10-81

மு. நித்தியானந்தன்

1

வானத்தை சதா ஆலிங்கனம் செய்து கொண்டிருக்கும் அந்த மலைத்தொடர். அசுர மரங்களையும், அடர்ந்த புதர்களையும் பின்னிய கட்டுக்கொடி படர்ந்த நீல முகில்காடு. இதற்கு நீலகிரி என்ற பெயர் மிகப் பொருத்தமானது.

1960-ம் ஆண்டு ஒரு சனிக்கிழமை மாலை நாலு மணிக்கு மேல் கோச்சி சுக்கு சுக்கு நீலகிரி..... சுக்கு சுக்கு நீலகிரி ..... என்று சத்தமிட்டுக்கொண்டு மலையடிவாரத்திலுள்ள ரெயில்வே ஸ்டேசனை அடைந்தது. ஒரு தனிப் பிரயாணி மாத்திரம் இறங்கினர். இரண்டே நிமிசத்தில் கோச்சி மறுபடியும் திணறிக்கொண்டு புறப்பட்டது.

பிரயாணி கறுத்து நடுத்தரமானவன். கதர் வேஷ்டியும், ஜிப்பாவும் அணிந்திருந்தான். கிராப்புத்தலை, முகத்தில் பருக்கள். ஹிட்லர் மீசை. சுறுசுறுப்பான கண்களில் அவன் நடையில் ஒரு திடம். வயது இருபத்தேழு தானி

ருக்கும். டிக்கட்டைப் போர்ட்டரிடம் கொடுத்துவிட்டு கம்பி ரோட்டிலிருந்து கீழ் நோக்கிச் செல்லும் குறுக்கு வழியாய் நடந்தான். அவன் போய்க்கொண்டிருக்கும் திசையில் சற்று தூரத்தே மரத்தோப்புக்கு மத்தியில் சிவப்புக் கூரையோடு முன் முகப்பைக்கொண்டு தனி வீடு. அமைந்திருந்தது. அது பெரியசாமி எட் கங்காணியின் வீடு தொழிலாளர்கள் இதை பெரிய வீடு என்று அழைத்தார்கள். அதிலிருந்து நூறு கஜங்களுக்குக் கீழே பள்ளத்திலுள்ள மூன்று ஒத்தை லயங்களையும், அவற்றிற்கு வலது பக்கத்தில் மட்ட நிலத்திலுள்ள நான்கு ரெட்டை லயங்களையும் பெரிய வீடு சதா கண்காணித்துக் கொண்டிருந்தது. ஐம்பது வருடங்களுக்கு முன் கட்டிய பழைய காலத்து லயங்கள். தார் பூசிய தகரக் கூரைகளைத் தாங்கி நிற்க அஸ்திவாரத்திலிருந்து நாலடி கற்சுவர். அதற்குமேல் மண்சுவர். புகை போவதற்கு சிறு சன்னல்கள் இருந்த போதிலும் மண்பகுதி சுவறியுள்ள ஓட்டைகள் வழியாக புகை போவதற்கு வசதியிருந்தது.

ராமலிங்கம் குறுக்கு வழியாக நடந்து லயங்களுக்குச் செல்லும் மூன்றடி நடைபாதையை அடைந்தான். இருமருங்கிலும் உயர்ந்து வளர்ந்த சூரியகாந்தி வேலிகள். இவைகளை அணைத்துக்கொண்டு கீழே ஓடும் கான்களைப் புல்லும், கல்லும் தேக்கியபடியால் துர்நீரின் நாற்றம் ராமலிங்கத்தின் மூக்கைத் துளைத்தது. குப்பை மேடுகளைத் தாண்டி முதலாம் இலக்கமிடப்பட்ட ஒற்றை லயத்தை அண்மித்தான். இந்த ஒற்றை லயத்தில் வரிசையாக பத்து அறைகளும் அரைச் சுவர் வைத்த பொது ஸ்தோப்பும் அமைந்திருந்தன. எந்த நேரமும் அடித்துக்கொண்டிருக்கும் காற்றிலும், மழையிலிருந்தும் தப்புவதற்கு விராந்தையின் அரைச்சுவருக்கு மேல் உரச்சாக்கு மரவாடமும், கூரையைக் காற்று அடித்துக் கொண்டு போகாதபடி மணல் மூட்டைகளும் போடப்பட்டிருந்தன. லயத்தைச் சுற்றிப் பதிக்கப்பட்டிருந்த லைசன் கற்

கள் விரிவுவிட்டுக் கிடந்தபடியால் நிதானமாய் நடந்து ராமலிங்கம் முதல் வீட்டையடைந்தான்.

அறைக்குப் பின்னுள்ள சமையல் கட்டில் பேசும் குரல் கேட்டது.

''கொஞ்சம் குடிங்க அத்தே. இன்னும் ஒரு மொடக்கு குடிச்சிருங்க''

பட்டுப் போன்ற பெண் குரல்; அதன் மென்மையிலிருந்து அவளின் வயது இருபத்தாறுக்கு மேல் இருக்க முடியாது என நிதானிக்கக் கூடியதாய் இருந்தது. ராமலிங்கம் நேரே சமையல் பகுதிக்குப் போனன்.

ஒரு குமரிப்பெண், காய்ந்து உலர்ந்துபோன அறுபது வயதான கிழவியைத் தாங்கிப் பிடித்து உணவு புகட்டிக் கொண்டிருந்தாள். ராமலிங்கம் அவளை ஏறெடுத்தும் பார்க்காமல் கிழவியை அன்போடு கவனித்தான். அந்தப் பெண்ணும் அவனைத் தலைதூக்கிப் பார்க்கவில்லை.

அவள் குரல் சொல்லியபடி வயது இருபத்தாறுதான் இருக்கும். வாட்டசாட்டமான மினுமினுத்த மேனி. தண்ணி பட்டால் தண்ணி தெறிக்கும் என்ற தோட்டக்காட்டுப் பழமொழிக்கு உதாரணமாக இருந்தது. அவள் இளமையை மறைத்தும், மறைக்காமலும் சேலை அணிந்திருந்தாள். கருகமணி மணியைச் சரடுபோல் மூன்று கண்ணிகளாய்ப் பின்னி பொட்டுடன் கழுத்தில் ஒட்ட கட்டியிருந்தாள். இதை அழகு படுத்தும் முறையில் இரு கரங்களிலும் கருவளையல்கள், பாத நடுவிரல்களில் இரட்டை வெள்ளி மிஞ்சிகள். நீலகிரியின் வனதேவதைபோல் காணப்பட்ட அவள் பெயர் அலமேலு.

சில நிமிசங்களுக்குப் பின்

''அம்மா மேலுக்கு எப்படியிருக்கு?'' என்று கேட்டான் ராமலிங்கம்.

"கொஞ்சம் ஒரு மாதிரியாயிருக்கு மகனே."

ராமலிங்கம் அலமேலுவை காணுததுபோல நடந்து கொண்ட போதிலும் ஆபத்துக்குப் பாபமில்லை என்பது போல தன்னைச் சமாதானம் செய்துகொண்டு விராந்தைக் குத் திரும்பினுன்.

அலமேலுவை அந்தத் தோட்டத்தில் கண்டு மயங்காத பேர்களில்லை. அவளுடைய முகராசி அவள் கணவன் முத் துசாமிக்கு ஆபத்தாக முடிந்தது. அவளால் கொந்தரப்புக் கணக்கப்பிள்ளைக்கும் முத்துசாமிக்கும் மோதல் ஏற்பட்டது. முத்துசாமி சாருக்கட்டை களவெடுத்தான் என்று கேஸ் சோடிக்கப்பட்டு கோட்டு வழக்கில் தண்டிக்கப்பட்டவன், பின் தோட்டம் திரும்பி வராமல் ஓடி மறைந்தான். அதி லிருந்து அலமேலு தனி வாழ்க்கை நடத்திக் கொண்டிருந் தாள். அப்போதுதான் ராமலிங்கம், அவன் தம்பி பழனி யப்பன், அவன் தாய் மூவருமாக நீலகிரி வந்து சேர்ந் தார்கள்.

பழனியப்பன் கண் நிறைந்த வாலிபன். வயசிற்கேற்ற முறுக்கு. உடலும், உயரமும், கண்ணும் மூக்குமாயிருந் தான். அதோடு ஸ்டோர் மேல் தட்டில் வேலை செய்தான். அவன் வேலைக்குப்போய் மூன்ருவது நாள் அலமேலு கொழுந்து சாக்கு தூக்கிக் கொண்டு மேல் தட்டுக்கு வர பழனியப்பன் சென்று கட்டை வெட்டிவிட்டு சாக்கை குலுக்கிக் கொட்டச் சொன்னுன்.

"அதெல்லாம் எனக்குத் தெரியும்" என்ருள்.

"என்னைத் தெரியுமா?"

"ஏன் தெரியாது. ஆம்பளை ஆள்தானே?

இருவரும் சிரித்தனர்.

''எந்த லயம் புள்ளே?''

''ஒங்க வீட்டுலே இருந்து நாலாவது காம்புரா.''

''ரவைக்கு நெருப்பு பொட்டி வாங்க வரேன்''

''நா சுருட்டு குடிக்கிறதில்லே'' என்று சிரித்தாள்.

அன்று இரவு பழனியப்பன் அலமேலு வீட்டுக்கு தீப் பெட்டி வாங்கப்போனான். சில நாட்களுக்குள் அவர்கள் சிநேகம் முற்றிவிட்டது. அவளை யாரோடும் கேலி பரிகாசம் பேசக்கூடாது என்று எச்சரிக்கத் தலைப்பட்டான். ஒரு நாள் மதியம் அலமேலு கொழுந்து கொட்டிவிட்டு மலைக்குத் திரும்பும்போது பெரிய கங்காணியின் மகன் சிவனையா அவளை வழிமறித்து பேச்சு கொடுத்ததை ஸ்டோர் மேல் மெத்தையிலிருந்து பழனியப்பன் கண்டான். இதற்காக அன்று மாலை அவனை நையப்புடைத்துவிட்டான்.

இச்சம்பவம் பெரியசாமி ஏட்கங்காணி காதில் பட்டவுடன் தன் மகன் பெயரைக் காப்பாற்ற பழனியப்பன் தோட்டத்துப் பெண்ணை அடித்தான் என்று குற்றம் சாட்டி பத்துச் சீட்டு கொடுக்கச் செய்து தோட்டத்தை விட்டு வெளியேற்றினான். பத்துச் சீட்டால் அவர்கள் இருவரையும் பிரிக்க முடியவில்லை. நெருப்பு மழை பெய்தாலும், வெள்ளம், புரண்டு ஓடினாலும் இரவில் அவன் அலமேலு வீடு வந்து சேர்ந்து விடுவான். இது தோட்டத்தில் சகலருக்கும் தெரிந்த இரகசியம். ஆனால், ராமலிங்கம் மாத்திரம் குடும்பத்துக்கு வந்த அவமானத்தை மறக்கவில்லை.

குறிப்பறிந்து அலமேலு கிழவியைப் பக்குவமாய் படுக்க வைத்துவிட்டு கொல்லை வழியாய் தன் வீடுபோய்ச் சேர்ந்தாள்.

ராமலிங்கம் விராந்தை திண்ணைமேல் உட்கார்ந்தபடி தன் வலது கையைப் பார்த்தபடி எதையோ நினைத்துக் கொண்டிருந்தான்.

கவ்வாத்து வெட்டி வெட்டி காய்ப்புக் காய்த்த கையில் யோக ரேகைகள் அவன் கண்ணுக்குத் தென்படவில்லை. எனினும் விதியை நினைத்துக்கொண்டு கையைப் பார்த்தான். விதி மனிதனை அதிலும் தொழிலாளியை எங்கெல்லாமோ இழுத்துச் செல்லும் என்பதும் அவனுக்குத் தெரியும்.

ராமலிங்கம் பிறந்து வளர்ந்த கண்ணியப்பு தோட்டத்திலிருந்து திடீரென்று பத்துச்சீட்டு கொடுக்கப்பட்டு குடும்பத்தோடு வெளியேற்றப்பட்டவன். பத்துச் சீட்டை கையில் பிடித்துக் கொண்டு கால்தேய தோட்டம் தோட்டமாய் நடந்தான். பதியலாம் என்ற துரைமார்கள்கூட அவன் துடுக்கான பேச்சைக் கேட்டு பதிய மறுத்துவிட்டார்கள். அதோடு அவனை ராங்கிக்காரன் என்று பட்டம் சூட்டிய கண்ணியுப்பு துரை, தரவளை கிளப்பில் வைத்து தன் சக துரைமார்களுக்கு அவனைப்பற்றி எச்சரிக்கை செய்திருந்தான். எனவே, அவன் பெயர் கருப்புப்பட்டியலில் பிலாக் லிஸ்ட் போடப்பட்டிருந்தமையால் அட்டன் பகுதியில் இவன் பத்துச் சீட்டை யாரும் தொடவில்லை.

நீலகிரியின் பெயரும் புகழும் அவனுக்குத் தெரிந்திருந்தும் போக்கிடமில்லாது கடைசியாய் ஒன்றரை வருடங்களுக்கு முன்இங்கு வந்து சேர்ந்தான். அது நேற்று நடந்த சம்பவம் போலிருந்தது.

அன்று ஒரு ஞாயிற்றுக்கிழமை. பல தோட்டங்களில் வேலை தேடிச் சோர்ந்துபோன ராமலிங்கம் கடைசியாக தனது மாமன் பெரியசாமி ஏட் கங்காணி இருக்கும் நீலகிரிக்கு வந்துசேர்ந்தான். அப்போது மாலை ஏழு மணியிருக்கும். நல்ல வேளையாய் அந்த நேரத்தில் பெரிய வீட்டில் கூட்டமில்லை. பெரியசாமி தனிமையில் சாய்வு நாற்காலியில் அமர்ந்திருந்தார்.

''கும்புடுரனுங்க'' என்று ராமலிங்கம் கைகூப்பினான்.

''ராமலிங்கமா இவ்வளவு நாளைக்குப் பொறகு. வீட்டுலே எல்லாரும் சொகம்தானே?''

''ஆமாங்க''

''உக்காரப்பா''

மூலையில் போட்டிருந்த பெஞ்சில் அமர்ந்தான்.

பெரியசாமிக்கு ஐம்பது வயதுக்கு மேலிருக்கும். மாநிறம். நடுத்தர உயரமானவர், பரந்த மார்பு. நரை கண்ட கெலுத்தி மீசை. முண்டாசு கட்டுவதற்கு வசதியாய் கட்டைக் கிராப்பு வெட்டியிருந்தார். வைரக்கல் கடுக்கண் விளக்கு வெளிச்சத்தில் மின்னியது. கைநிறைய தங்க மோதிரங்கள். மல்வேட்டியும், காஷ்மீர் பச்சை சால்வையும் அணிந்திருந்தார்.

பூதக்கண்ணாடி வைத்துப் பார்ப்பதுபோல் அவனைக் கூர்ந்து பார்த்தார். வந்த காரியம் தெரிந்துதான் எடை போட்டு பார்க்கிறார் என்று தெரிந்துகொண்ட ராமலிங்கம் உடன் எழுந்து பத்துச் சீட்டுகளை மரியாதையோடு இரு கைகளாலும் அவரிடம் கொடுத்தான். ''நீங்கதான் என்னே காப்பாத்தனும். ரொம்ப கஸ்டப்பட்டு போயிட்டன்'' என்றான். காப்பாத்தோனும் என்ற வார்த்தைகள் லேசாக வரவில்லை. குடும்பப்பாரம், வறுமை, பசிக் கொடுமை, ஏமாற்றம் இவைகளெல்லாம் ஒருங்கே சேர்ந்து அவனை அப்படி கெஞ்சும்படி செய்தன.

''உக்காரு தம்பி; சாப்பாட்டுக்குப் பொறகு பேசலாம்'' என்றார்.

சாப்பாடும் முடிந்தது.

பெரியசாமி பத்துச் சீட்டை திரும்ப, திரும்ப பார்த்துவிட்டு முகத்தைச் சுழித்துக்கொண்டார். ''நாலு மாச

மாச்சே. அப்பவே வந்திருந்தா பழய ஆளா இருக்கலாமே. தங்கச்சி சொகமாயிக்கா?''

''அம்மாளுக்கு இந்தக் கூதல் பிடிக்காதுங்க. அதா னுங்க முந்தியே வரலே.''

ஏதோ ஒரு முடிவுக்கு வந்தவர்போல எழுந்து, 'இங்கே வா தம்பி' என்று உள்ளே சாப்பாட்டுக் கூடத்துக்குப் பக்கத்தில் உள்ள பூசை அறைக்குக் கூட்டிச் சென்றார். கிழக்குப்பக்க நடுச் சுவரில் பிரகாசமாக தொங்கிக்கொண் டிருந்த முருகக்கடவுளின் படத்துக்கு முன் ஒரு வட்ட மேசை போடப்பட்டிருந்தது. இதன்மேல் வெள்ளித் தட்டில் விபூதியும் ஓலைக்குடிலில் மல்லிகை மொட்டுகளுமிருந்தன. பெரியசாமி விபூதித்தட்டில் கற்பூரம் கொழுத்திக் கைகூப்பி னார். ராமலிங்கம் தன் கலி தீர்ந்தது என்று வணங்கி நின்றான்.

''கோல்டான்குடுத்தான் கிட்டே ரகசியம் இல்லே தம்பி. வெள்ளைக்காரன் தோட்டத்துக்குப் பொழைக்க வந் துட்டோம். கொஞ்சம் கவனமா இருக்கணும்.'' விபூதியை எடுத்துக் கொடுத்தார். ராமலிங்கம் வினயத்தோடு வாங் கிப் பூசிக்கொண்டான்.

''தம்பி ஒன்னப்பத்தி, முந்தியே தொரைக்கி தாக்கல் வந்திருக்கு. நம்பிக்கையோடு பேசனும். சங்கத்துக்கு ஆள் சேக்கலன்னு கற்பூரத்தத் தொட்டுக்குடு'' என்றார்.

ராமலிங்கத்துக்கு உடம்பெல்லாம் குப்பென்று வியர்த் துக்கொட்டியது. பாக்குவெட்டியில் அகப்பட்ட கொட்டைப் பாக்கின் நிலையில் பரிதாபப்பட்டான்.

''சத்தியம் பண்ணச் சொல்றீங்களா?''

''அதுக்கென்ன நமக்குள்ள தம்பி.''

''சங்கத்துக்கு நான் ஆள் சேர்க்க மாட்டேன். இது சத்தியம்'' என்று நடுங்கிய கரங்களோடு கற்பூரத்தைத் தொட்டுக்கொடுத்தான்.

இந்த நிபந்தனையில்தான் ஒன்றரை வருடத்துக்கு முன் ராமலிங்கம், தாய் தம்பி ஆகியோரோடு நீலகிரிக்கு வந்தான். ஆறு மாதத்துக்கு முன் அவனுக்குக் கல்யாணம் நடந்தது. கூலிக்காரனுக்கும் பொண்டாட்டியா என்பதற்கிணங்க வாழ்க்கையின் இன்பத்தை அவனால் நுகர முடியவில்லை.

ரம்மியமான நீலகிரி மலைச்சாரலின் கடைக்கோடியில் ஆரோகணித்திருக்கும் தோட்டம். பச்சை திரண்டு பொங்கும் இந்திரத் தோற்றத்தோடு இருந்தும் மக்களுக்கு அது ஒரு நரகமாயிருந்தது. தோட்டத்தை நடத்தும் சட்ட திட்டங்கள் அதை ஒரு துன்பக் கேணியாக மாற்றின. நின்றால் குத்து, விழுந்தால் உதை என்ற இப்பழமொழி நீலகிரி தோட்டத்தில்தான் முதன் முதலில் உருவாகியிருக்கவேண்டும். கையெழுத்துத் தெரியாத நேரம், அதிகாலையில் மலைக்கு வேலைக்குப் போய், திரும்பும்போது விளக்கு வைத்துப்போகும். பெண்கள் 40 இருத்தல் கொழுந்து எடுத்தால் ஒருநாள் பேர் கிடைக்கும். இதைப்போலவே 60 அடி கான், 350 மரம் கவ்வாத்து, கால் ஏக்கர் எருகம்புல் வெட்டினால் ஆண்களுக்கு ஒருநாள் பேர்தான் செக்ரோலில் விழும்.

பெரியசாமி ஏட் கங்காணி சங்கத் தலைவர், அவர் மருமகன் முருகப்பன் காரியதரிசி, அவர் மூத்த மருமகன் ஒண்டிமுத்து பெரிய கணக்குப்பிள்ளை. இவர்கள் வைத்ததே சட்டம். எனவே தோட்டத்தில் நடக்கும் அட்டூழியங்களை வாய் விட்டுச் சொல்ல முடியாத நிலையில் தொழிலாளர்கள் புழுங்கினார்கள்.

இந்த அநீதிகளுக்கு முடிவு காணவே இரவோடு இரவாய் சங்கத்துக்கு ஆள் சேர்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள். இந்த வேலைக்கு ராமலிங்கம் தூண்டுகோலாயிருந்தான். எனவே, பெரியசாமி கங்காணிக்குக் கொடுத்த சத்தியத்தைப் பற்றி பலவாறாகச் சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தான். சத்தியமே வெல்லும், சத்தியமே, வெல்லும் என்றாலும் நீதிக்குச்சத்தியமா அநீதிக்குச் சத்தியமா என்று பலவாறாகஎண்ணி அவன் மனம் குழம்பியது.

2

ஓயாது சிணுங்கிக் கொண்டிருக்கும் மழை, இடை விடாது பெருமூச்சுவிடும் காற்று, கருமுகில் கூட்டம் இவை யெல்லாம் ஒருங்கே சேர்ந்தால்தான் நீலகிரியில் இரவு பூர ணமாகும். நாய்கள் கூட இச்சூழ்நிலையைப் பொறுக்கமுடி யாமல் கோழிக் கிடாப்புக்குக் கீழ் முடங்கிப்படுத்தன.

ராமலிங்கம் எங்கோ காட்டுப் பாதையில் பிரயாணஞ் செய்வது போல கனவு கண்டுகொண்டு தூங்கினான். இரட்டை லயத்திலிருந்து ஒரு சேவல் கூவியது. இதைக் கேட்ட மற்ற லயத்துச் சேவல்களும் கூவின. பிரட்டுத் தப்பின் குமுறல் திரண்டு மலைச்சாரலைத் தாக்கி எதிரொலித்தது. விடியற் காலையில் தான் வேலைசெய்து அலுத்துப்போன சரீரத்துக் குத் தூக்கத்தின் சுகம் தெரிகிறது. இன்னும் இரண்டு நிமி சம் தூங்கி விட்டால் போதும் என்று நினைத்தபோது இரண்டாவது தப்பு அடிபட்டது.

கல்லுவெடிச் சத்தத்தைக் கேட்டு மருண்டவனைப்போல ராமலிங்கம் வாரிச் சுருட்டிக்கொண்டு எழுந்தான்.

''ஏ புள்ள நேரமாச்சு, எழுந்திரிச்சு தண்ணிபோடு''

கமலம் எழுந்து கண்ணைத் தேய்த்துக்கொண்டு அடுப்பை மூட்டி தண்ணீர் சுடவைத்தாள். அவள் அடுப்படியில் உட்கார்ந்திருந்த பாவனையும், அவளுடைய சோர்ந்த தலைமுடியும், தூக்கம் கலையாத முகமும் அவன் உள்ளத்தை என்னவோ செய்தன.

தான் எடுத்துக்கொண்ட இரகசிய நடவடிக்கை சரியோ தப்போ, அதை மனைவிக்குச் சொல்லாதிருப்பது முறையா? அதை எத்தனை நாளைக்கு மூடி மறைக்க முடியும்? அறையில் போடும் திட்டம் அம்பலத்துக்கு வந்து தானேயாகும். தன் சொந்த நன்மைக்காக இதை நான் செய்யவில்லை. இந்தத் தோட்டத்தில் தொழிலாளர்கள் படும் நரக வேதனையிலிருந்து அவர்களை மீட்க வேண்டும். அதனால் தனக்கு ஆபத்து வந்தாலும் பாதகமில்லை. எல்லாம் முடிந்த பின் மனைவிக்குச் சொல்வதே உசிதமென்று முடிவு செய்துகொண்டான்.

''அப்பா சாமி'' என்று அவன் தாய் சமையல் கட்டிலிருந்து கூப்பிட்டாள்.

ராமலிங்கம் உடனே தாயிடம் சென்றான்.

''அம்மா மேலுக்கு எப்படியிருக்கு?''

''கொஞ்சம் கலகலனு இருக்கு சாமி; காச்சயிருக்கானு பாரு.''

ராமலிங்கம் அவள் நெற்றியைத் தன் காய்ப்புக் காய்த்த கையால் தொட்டுப் பார்த்தான்.

''காச்ச எறங்கிரிச்சும்மா.''

''நெசமாவா?'' என்று சந்தோசத்தோடு கேட்டுக் கொண்டாள். இரண்டு மாசத்துக்குப் பிறகு இப்போதுதான் மாற்றம் ஏற்பட்டிருக்கிறது.

காய்ச்சல் தலைக்கு ஏறியிருந்தபோது அவளுக்கு சுய உணர்வு இல்லை. உடல் வேறு, உயிர் வேறு போன்ற உணர்ச்சியில் எல்லாம் வெட்டவெளியில் மினுமினுத்துக்கொண்டிருந்தது கிணற்றிலிருந்து வரும் சத்தம் போல பழனியப்பனைப் பற்றியும், அலமேலுவைப் பற்றியும் நினைவு மனதைத் தொட்டு மாறும். பிள்ளைகள் எல்லாம் தன்னைச் சுற்றியிருந்தால் போதும் என்று நினைப்பாள்.

அந்தப்பரிதாப நிலையிலும் அவன் அலமேலுவை நினைக்கவில்லை. எல்லாம் சரிதான் என்று தன்னைச் சமாதானம் செய்து கொண்டான். எனவே யாரும் வீட்டில் இல்லாத நேரம் பார்த்து அலமேலு அக்கறையோடு வந்து அவளுக்கு உதவி செய்வதை வெறுக்கவில்லை.

''அம்மா இன்னைக்கி கட்டாயம் மருந்து கொண்டாரோணும். பெரியவர்கிட்டத்தான் சல்லி வாங்கிக்கிட்டு போகணும்'' என்றான் ராமலிங்கம்.

பெரியசாமி கங்காணியை மாமனார் என்றோ அல்லது ஏட் கங்காணியார் என்றோ சொல்ல முடியாத நிலையிலிருந்த படியால் பெரியவர் என்று அழைப்பது வழக்கம்.

''சரி சாமி என்ன செய்யிறது, நம்ம பொழச்ச பொழப்பு கடன கட்டாமேயா போகப் போறோம்?'' என்றாள்.

தண்ணீர் கொதித்ததும் டஸ்ட் தேயிலைத்தூள் போட்டு வெறும் தேனீர் தயாரித்து ராமலிங்கத்துக்குக் கொடுத்துவிட்டு, பழைய சாதத்தை அவசரம் அவசரமாக சாப்பிட்டாள் கமலம். பின்னர் காய்ந்திருந்த கண்டாங்கி சேலையை மாராப்பிட்டு கட்டி அதற்கு மேல் இடையில் படங்கைச் சுற்றிக் கயிற்றில் கட்டினாள். தலைக்கு லேஞ்சு முக்காடிட்டு, அதற்கு மேல் கம்பளி முக்காடிட்டு, தலையில் கூடைக்கயிற்றை மாட்டிக்கொண்டு மற்றப் பெண்களோடு கொழுந்தெடுக்க புது மலைக்குப் புறப்பட்டாள்.

ஏழு மணிக்கெல்லாம் ராமலிங்கம் பெரியசாமி கங்காணி வீட்டு முகப்பில் காத்துக்கொண்டிருந்தான். பெரியவர் வேலைக்குப் போகத் தயாராகிக் கொண்டிருந்தவர் ராமலிங்கத்தைக் கண்டதும்,

''யாரது?'' என்றார்.

''நான் தானுங்க ராமலிங்கம்'' என அவன் பதில் சொல்லும்போது அவன் மனம் படபடவென்று அடித்துக் கொண்டது.

''என்ன சங்கதி தம்பி?'' என்று அன்போடு கேட்டார்.

அவன் சந்தேகம் கலைந்தது.

''அம்மாவுக்கு மருந்து வாங்கப்போகணுங்க, பத்து ருவா குடுத்தீங்கன்ன நல்லதுங்க...''

''அதுக்கென்ன கொஞ்சம் நில்லு தம்பி'' என்ற அவர் பதில் அவனுக்கு இருந்த எஞ்சிய சந்தேகத்தையும் நீக்கியது.

சில நிமிடத்தில் பெரியசாமி பத்து ருபா நோட்டுடன் வெளியே வந்தார். ''இந்தா தம்பி நல்லா கவனிச்சுப் பாரு'' என்று மலர்ந்த முகத்துடன் பணத்தை நீட்டினார். அதை இரண்டு கைகளையும் ஏந்தி வாங்கிக்கொண்டான். பின் மரியாதையோடு வேட்டியை ஒடுக்கிப் பிடித்துக்கொண்டு தன் வீட்டை நோக்கி நடந்தான்.

பெரியசாமி கற்சிலையைப் போல நின்று அவன் செல்வதைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார். அந்தப் பார்வையில் என்ன அந்தரங்கம் இருந்ததென்பது அவருக்கு மாத்திரமே தெரியும்.

ஒன்பது மணிக்கெல்லாம் தலைவாக்கொல்லை டவுனை யடைந்த ராமலிங்கம் நேரே வைத்தியர் கடைக்குச் சென்ருன். தாய்க்குத் தற்போது இருக்கும் குணத்தைச் சொல்லி அதற்கான மருந்துகளை வாங்கிக்கொண்டு கடை வீதியை ஒரு முறை சுற்றிப் பார்த்தான். சந்தேகப் பேர்வழிகள் அவன் கண்களில் படவில்லை. எனவே ஜில்லா கமிட்டிக்கு அதாவது ஜில்லா தொழிற்சங்க காரியாலயத்துக்குப் போனான்.

பிரதிநிதி பெரிய மேசைக்குப் பின் நாற்காலியில் அமர்ந் திருந்தார். அவரைச் சுற்றி பெஞ்சுகளில் உட்கார்ந்திருந்த தொழிலாளர்களோடு கம்பீரமாகப் பேச்சுக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தார்.

''அந்தக்காலம் மலையேறிவிட்டது. தொழிலாளி என்றால் கிள்ளுக் கீரையா? அடடா அந்த துரைக் குஞ்சுகள் என்ன நினைத்துக்கொண்டிருக்கிருர்கள்? அவர்கள் ஜம்பம் இங்கே செல்லாது,'' என்று கையை ஆட்டி உயர்த்திப் பேசினர். இருபத்தாறு வயது மதிக்கத்தக்க வாலிப முறுக்கு. அதோடு ஆறு அடி உயரமுள்ளவராக இருந்தார். அநேகமாய் 180 இருத்தல் கனம் சொல்லலாம். சிவத்த மனிதர், சுருட்டைத் தலை. ஆங்கில உடை அணிந்திருந்தார். தொழிலாளர்கள் அவர் பேச்சில் லயித்து, அவரை தங்கள் மெய்க்காவலர் என்றே கருதினர்கள். சிலர் தங்கள் சங்கதியை உடன் சாதித்துக்கொள்வதற்கு அவர் வாலை உருவிவிட்டார்கள்.

''நீங்க இந்த ஜில்லாவுக்கு வந்த பிறகு ஒரு மாதிரி தானுங்க. புதுப்பிரதிநிதி கொலப்பக்காரருன்னு சொல்லு ராங்க.''

''பார்த்தீங்களா, அவர்கள் தயவு எனக்கு எதற்கு? யார் இப்படிச் சொன்னது?''

''தோட்டமெல்லாம் இதே பேச்சுங்க''

கூட்டத்தில் உட்கார்ந்திருந்த ஒரு வாலிபன் ராமலிங்கம் வந்திருப்பதைக் கண்டு பிரதிநிதியிடம் தெரிவித்தான்.

''அதுதானுங்க ராமலிங்கம் தலைவரு''

ராமலிங்கம் பிரதிநிதியை வணக்கம் செய்தான்.

''ராமலிங்கம் உட்காரட்டும். எப்படி விசயம் ரொம்ப கண்டிப்பாமே. ஏதோ சங்கதியாகி விட்டதா?''

'' கண்டிப்பெல்லாம் இனிமேல்தானுங்க'' என்ருன் வாலிபன்.

''மொர்தல்லேயே வந்துட்டியா முத்தையா?''

''ஆமா தலைவரே முருகப்பனும் வந்திருக்கிருன்'' என்று கூட்டத்திற்கு முன் வரிசையிலிருந்த நறுக்கு மீசை அரைக் குடுமிக்கார நபரைக் காட்டினுன்.

''ராமலிங்கம் தலைவரே எப்படி சங்கதியை சாதிச்சீங்க?''

''பழைய தோட்டத்திலே தலைவருங்க, எங்களுக்கு வழி காட்டுராங்க'' என்ருன் முருகப்பன்.

நறுக்கு மீசை முருகப்பன் ராமலிங்கத்தையும், முத்தையாவையும் கடைக்கண்ணுல் பார்த்துவிட்டு வாழைப்பழத்தில் ஊசி ஏற்றுவதுபோல, ''இங்கே அவருக்கு கை விலங்கு, கால்விலங்கு போட்டிருக்கு - ஏதோ எல்லாருமா சேர்ந்து தான் சங்கதியை முடிச்சோம்'' என்று கெட்டித் தனமாய்த் திருத்தம் சொன்னுன்.

ராமலிங்கம் சிரித்தபடி பதில் விளக்கம் சொல்லவில்லை.

''லிஸ்ட் வந்திருக்கா?'' என்ருர் பிரதிநிதி.

ராமலிங்கம் உடனே லிஸ்ட்டை எடுத்து பிரதிநிதியிடம் கொடுத்தான்.

''இதை எடுக்கப்பட்டபாடு சிவசூரியன் அறிஞ்சு போச்சுங்க'' என்ருன் முருகப்பன்.

ராமலிங்கம் பேசவில்லை. அவனைப் போலவே முத்தையாவும் பேசவில்லை, பிரதிநிதி லிஸ்டைப் பார்த்தபடி,

''சரி இன்னும் பாக்கி எவ்வளவு இருக்கு?''

''நூத்திபத்து பாக்கி''

''பாக்கியும் சேர்ந்தபின் துரைக்கு எழுதுவோம்'' என்ருர் பிரதிநிதி.

''அதுதானுங்க நல்லது,'' என்ருன் ராமலிங்கம்.

''மெஜாரிட்டி நம்மகிட்ட இருக்கையிலே தொரக்கி அத்தாரிட்டி போனு தானுங்க மத்த ஆளுகளையும் சேர்க்க முடியுங்க'' என்ருன் முருகப்பன்.

''ஆக்கப் பொறுத்தது ஒனக்கு ஆறப் பொறுக்கல்லே. பிரியப்படி செய்யுங்க சார்.

''சரி பேச்சாளராக யாரைப் போடுவது?''

ராமலிங்கத்தை சிபாரிசு செய்வதுபோல முத்தையா ராமலிங்கத்தின் முகத்தையும், பிரதிநிதியையும் பார்த்தான். ஆனல், முருகப்பன் ஒன்றும் தெரியாதவனைப்போல் சுவரில் தொங்கிக்கொண்டிருந்த நேருவின் படத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

''யாரையாவது போடுங்க'' என்ருன் ராமலிங்கம்.

''அனுபவம் வேண்டும்'' என்ருர் பிரதிநிதி.

''கஷ்டப்பட்டாதானுங்க அனுபோகம் வரும். ரவ்வு பகலாகத்தான் வேலை செஞ்சேன்'' என்ருன் முருகப்பன்.

''சரி சார் முருகப்பனைப் பேச்சாளராகப் போடுங்க, இதுக்கா இவ்வளவு யோசனை'' என்ருன் ராமலிங்கம்.

''ஓங்க பிரியம்'' என்ருன் முருகப்பன்.

முத்தையா பேசவில்லே.

"சரி முருகப்பனே பேச்சாளராகப் போடுவோம்'' என்ருர் பிரதிநிதி.

காரியாலய வாசலில் கருப்பு சலூன்கார் வந்து நின்றது "அந்தா தலேவர் ராஜன் வந்திட்டாரு'' என்று எல்லோரும் எழுந்து நின்ருர்கள்.

காரிலிருந்து இறங்கியவர் கம்பீரமான தோற்றத்தையுடையவர். கபில நிற சர்வணியும் வெள்ளேக்காற்சட்டையும், கறுப்பு சப்பாத்தும் அணிந்திருந்தார். மா நிறம், உயரத்திற்குத் தக்க பருமன். வயது முப்பதுதான் இருக்கும். மலர்ந்த முகத்திற்கு தக்க புத்தி நுட்பமான பார்வையும், சாந்தமும் ஒருங்கே அமைந்திருந்தது.

''மோர்னிங் சார்'' என்று பிரதிநிதி எழுந்து உபசரித்தார்.

ராஜன் எல்லோருக்கும் பொதுவாய்க் கரம் கூப்பினுர்.

''உட்காருங்கள். எல்லோரும் சுகம்தானே?'' என்றபடி நாற்காலியில் அமர்ந்தார்.

''ஏதோ ஓங்க புண்ணியத்துல சொகத்துக்கு குறையில்லீங்க'' என்ருர் ஒரு பெரியவர்.

''நமது சங்கம் இந்தப்பகுதியில் எப்படி இருக்கிறது?''

''அதுக்கென்ன குறைங்க?''

''தோட்டங்களிலே நிலேமை எப்படி?''

''எங்க தோட்டத்துலே நடக்கிற அட்டூழியம் சொல்ல முடியாதுங்க'' என்ருன் முருகப்பன்.

''எங்க தோட்டம் எளச்சதா?'' என்று வேறொர் குரல் கேட்டது.

''அதையெல்லாம் கவனிப்போம். நான் என்ன சும்மா யிருக்கவா இங்கு இருக்கிறேன்.'' என்ருர் பிரதிநிதி.

கூட்டத்திலிருந்த ராமலிங்கத்தைக் கண்டார் ராஜன். ''அது ராமலிங்கம் தலைவர்தானே; நல்ல சுகம்தானே; இப்போது எந்தத் தோட்டத்தில் வேலை?''

''நீலகிரியில் இருக்கிறேங்க சார்.''

''என்ன நீலகிரியிலா, இருந்திருந்தும் நீலகிரிக்கா போனீர்கள்?''

''வழியில்லாமதான் போனேன் சார். பாதிக்குமேலே ஆள்களுக்கு துண்டு எடுக்கவும் ஏற்பாடாகிரிச்சு. இன்னேக் குத்தான் லிஸ்ட்கூட கொண்டாந்தோம். கஸ்டம் வந்தா நீங்கதான் கைகொடுக்கனும்,'' என்ருன் ராமலிங்கம்.

''அப்படி கஸ்டம் வருமோ?'' என்ருன் ராஜன்.

''எப்படி சொல்ல முடியுங்க?''

''எல்லாம் பிரதிநிதி கவனிச்சுக்கொள்வார். தோட்டத் திலுள்ள நிலைமை பற்றி அடிக்கடி அவரிடம் சொல்லவேண் டும். பாக்கியுள்ள தொழிலாளர்களைச் சேர்க்க எவ்வளவு நாளாகும்?'' என்று கேட்டார் ராஜன்.

''அத்தராட்டி போன ஒடனே மத்த ஆளே சேத்தர னுங்க'' என்ருன் முருகப்பன்.

''நிதானித்து செய்யவேண்டும். அரைகுறையா எதை யும் செய்யப்படாது.''

''நான் கவனித்துக் கொள்வேன் சார்'' என பிரதிநிதி சொன்னுர்.

''சரி நேரமாகிறது. நான் நுவரெலியா போகவேண்டும் உங்களையெல்லாம் கண்டதிலே எனக்கு வெகு சந்தோசம். ராமலிங்கம் விசயங்களை அவசியம் நமது பிரதிநிதியிடம் தெரிவியுங்கள். எனக்கும் எழுதலாம்'' என்றார் ராஜன்.

ராஜன் எழுந்தார். எல்லாரும் எழுந்து வணக்கம் செய்யவே அவர் காரில் ஏறிப் பயணமானார்.

''எனக்கு உத்தரவு கொடுங்க சார். வீட்டுல சுகமில்லீங்க. போகனுங்க. முருகப்பன் வரலியா?''

''தொரக்கி காரியத்தை வாங்கிப் போட்டிட்டு வாறேன். தலைவரே.''

''நாங்கள் லெட்டரை போடுவோம். முருகப்பன் போகலாம்'' என்றார் பிரதிநிதி.

''அடிச்சு குடுத்தீங்கன்னு போட்டுட்டுப் போரானுங்க.''

''என்மேல் நம்பிக்கை இல்லாதவர்கள் இங்கு வர வேண்டியதில்லை.''

முருகப்பன் தலையைக் கீழே போட்டுக் கொண்டிருந்தான். ராமலிங்கமும் முத்தையாவும் புறப்பட்டனர்.

3

ஏட்டு கங்காணியின் ஒற்றர்களை கடை வீதியில் ராமலிங்கம் காணவில்லை, எனினும் அவனுக்குச் சந்தேகம் தீரவில்லை.

''முத்தையா யாரையும் கண்டியா?''

''இல்லை தலைவரே''

இருவரும் மௌனமாய் நடந்தனர் முருகப்பனின் போக்கு ராமலிங்கத்துக்கு வெறுப்பைக் கொடுத்தது. தலைவர் பதவியில் அவனுக்கு அத்தனை மோகம். சனியன் பிடித்த தலைவர் பதவிக்காக எத்தனை காரணங்கள் சொன்னான். அதை நல்ல முறையில் செய்திருக்கலாமே. ஆனால், தன்னை ஒரு பொம்மை என்று மறைமுகமாய்ச் சுட்டிக்காட்டியது ராமலிங்கத்துக்கு பொறுக்கமுடியவில்லை.

அவன் மௌனமாய் நடப்பதைக் கண்ட முத்தையா பேச்சுக்கொடுத்தான். ''என்ன தலைவரே ரொம்ப யோசனையாட்டமிருக்கு.''

''அப்படிஒன்னுமில்லே. அம்மாளுக்கு சொகமில்லாததை பத்தித்தான் நெனச்சிக்கிட்டு வந்தேன்.''

''இப்ப கொஞ்சம் சொகம்தானே.''

''இன்னைக்குத்தான் கொஞ்சம் தேவலேனு சொன்னிச்சி.''

''வயித்தியரு என்ன சொன்னாரு தலைவரே.''

''இந்த மருந்து முடிஞ்சா சொகமாயிருமினு சொன்னாரு.''

''சரி தலைவரே, அத்தரட்டி காயிதம் தொரக்கி போனதும் கரச்சல் வருமோ?''

''திட்டமா எதாவது நடக்கும். ரொம்ப கவனமாயிருக்கோனும்.''

''முருகப்பனுக்குப் புத்தி பத்தாதுங்க. ஆக்க பொறுத்தது ஆறப் பொறுக்கலேனு நீங்க சொன்னது சரிதாங்க.''

''பெய கலியாணம் கட்டிக்கிட்ட பொறகு பயப்பட்டா முடியுமா?''

''ஒங்கள பெரிய தலைவருக்கு நல்லா தெரியும் போல ருக்கே.''

''அவருக்கு யாரேத் தெரியாது. அவர் காணாத தலைவரா? நடத்தாத போராட்டமா? தீர்க்காத பிரச்சினையா? அவருடைய தைரியத்துக்கும், நேர்மைக்கும் எங்கே போனாலும் அவருக்கு மதிப்பு. அவரு இருக்குமட்டும் எனக்கு பயமில்லே''

''அதுக்குத்தான் ஒங்கள போட்டா நல்லதுனு நெனைச்சேன்.''

''அதுக்கென்ன மிஞ்சி போச்சு. முருகப்பன் தலைவராயிருக்கட்டும். என்னாலே ஏண்டது எல்லாம் செய்றேன்.''

தலைவரே நீங்க முந்திப் போங்க. நான் சொனங்கி வர்றேன், என்று முத்தையா பின்தங்கிவிட்டான்.

ராமலிங்கம் பாலத்தைக் கடந்து குறுக்கு வழியாய் மலையிலேறி, மேட்டைக் கடந்து சமபூமியை அடைந்தான். உயர்ந்தும், தாழ்ந்தும் இரண்டோடும் மட்டக்கொழுந்து மலை பச்சை வெல்வெட் விரித்தது போல மினுமினுத்துக் கொண்டிருந்தது. பச்சையிலும் எத்தனையோ வித பச்சை. இது தங்கம் கலந்த குளுமையின் கண் குளிர்ந்த பச்சை. குமரித் தன்மையோடு விளங்கும் பச்சை. அதற்கு அடுத்தாற் போல் பழைய மலை. வளர்ந்து முற்றிய வர்துகளையுடைய அடர்ந்த தேயிலைச் செடிகள். கரும்பச்சை நிரைகள் இரண்டுகொண்டகாட்டை நோக்கி ஏறிச் சென்றான்.

இளைப்பாறுவதற்கு சற்று நின்று ராமலிங்கம் பள்ளத்தில் அமைந்திருக்கும் தலவாக்கொல்லை பட்டணத்தைப் பார்த்தான். ஆற்றுக்கு அருகில் இருந்து ஆரம்பிக்கும் கடைவீதிகள், கட்டிடங்களின் பின்புறம், பலநிற திந்தை பூசிய கூரைகள், தூரத்திலுள்ள துரைமார் கிளப் இவைகளெல்லாம் அவன் கண்ணில் பட்டன. ஆறு ஊர்ந்து மலைக்குப் பின் மறைவது சொப்பனத்தின் முடிவு போலிருந்தது. மலைநாட்டுப் பட்டினங்களுக்கு ஒரு தனி சோபை உண்டு என்பதை ராமலிங்கம் மனதால் உணர்ந்தான். ஒரு நிம்மதி அவனுக்கு ஏற்பட்டது.

திடீரென்று ஓ ஹோ என்ற எச்சரிக்கை சப்தம் மலையடிவாரத்திலிருந்து மிதந்து வந்தது. அது கல்லு வெடிக்கும் தொழிலாளர்களது எச்சரிக்கை. சத்தம் வரும் திசையை நோக்கியபடி ராமலிங்கம் நின்றான். டும் டும் என்ற பலத்த வெடிச் சத்தம் மலைச் சாரலில் மோதி எதிரொலித்தது. பூமியதிர்ச்சி ராமலிங்கத்தின் மனதையும் அதிரச் செய்தது. அவனும் ஒரு வகையில் கல்லுவெடி வைக்கும் வேலையில்தான் ஈடுபட்டிருந்தான். குழியடித்து, திரிவைத்து மருந்தும் கிட்டித்தாகி விட்டது. பற்றவைக்க வேண்டியதுதான் பாக்கி. வெடிக்குமுன் எந்தத் திசையை நோக்கி ஓடுவது என்ற சந்

தேகம் அவனுக்கு. அந்த மனோ நிலையோடு ராமலிங்கம் வீடு போய்ச் சேர்ந்தான்.

தாய் படுத்திருக்கும் சமையல் கட்டில் பழனியப்பன் பேசிக்கொண்டிருக்கும் சப்தம் கேட்டது.

''பயப்படாதே அம்மா. முந்திக்கு இப்ப எவ்வளவோ சுகமாகிரிச்சி. அலமேலே வீட்டுலே இருந்து பாக்க சொல்லி யிருக்கேன். நாளைக்கு வர்றேன். போகட்டுமா?''

''போயிட்டு வா என்சாமி?''

ராமலிங்கம் ஸ்தோப்பில் தாமதித்து பழனியப்பன் போனபின் உள்ளே போனான்.

''யார்ரது?''

''ஏம்மா, மேலுக்கு எப்படி இருக்கு?''

''தேவலே சாமி.''

''சாப்பிட்டியா?''

''ஆமா அலமேலு வந்து குடுத்துச்சி.''

பல வாரங்களுக்குப் பின் அவள் தோற்றத்தில் நல்ல மாற்றம் ஏற்பட்டிருந்தது. அவன் நெஞ்சிலிருந்து ஒருபெரும் பார்ரம் விலகியது போலிருந்தது.

கிழவி சுவரில் சாய்ந்தபடி கால்களை நீட்டி உட்கார்ந்தி ருந்தாள். இடுப்புக்கு கீழ் கம்பளி போர்த்தியிருந்தாள். அவள் பசையற்ற முகத்தில் ஒரு கலவரம். ஏதோ சொல்வதற்கு வாயெடுத்தாள். பேசவில்லை. ராமலிங்கத்தின் முகத்தைப் பார்த்தாள்,

''என்னம்மா, என்னமு வேணுமா?''

''இப்படி கிட்டவந்து உட்காரு சாமி.''

ஏதோ முக்கிய சங்கதி சொல்லப் போகிறாளென்று அருகில் போய் உட்கார்ந்தான்.

"தம்பி வந்திட்டுப் போச்சு. நா இன்னும் எம்புட்டு நாளக்கி இருக்கப் போறேன். ஒங்களே பெத்து வளக்க...'

அதற்குமேல் அவளுக்கு பேச முடியவில்லை. கண்ணீர் திரண்டு வாடின கன்னங்களின் வழியாய் வடிந்தன.

"ஒன்னே பாக்கத்தானே வந்தான். அதுக்கா அழுகோனும் தோட்டத்தில கரச்ச இல்லாட்டி சரி."

"ஒன்னே தலவாக்கொலேயிலே பாத்தானும். நீ வாரத்துக்குள்ளே பாத்திட்டுப் போக ஓடி வந்தானும். ஒன் மொகத்திலே முழிக்க பயப்படுரான் மகனே."

"என்ன கண்டானுமா?"

"ஆமாவாம்."

ராமலிங்கத்துக்கு தூக்கிவாரிப் போட்டது. எத்தனைபேர் கண்டார்களோ என்று சந்தேகப்பட்டான்.

"இப்ப என்ன செய்ரானும்?"

"தெய்யல் வேலே செய்யுதாம். நாளண்டைக்கு வர்றேன் னுச்சு. நீ ஒன்னும் சொல்லாதே மகனே. புள்ளேயினு நல்லது கெட்டதுனுயிருக்கு, செமந்த வகுரு கேக்கலே மகனே.

"அதுக்கென்னம்மா. வந்திட்டுப் போகட்டும்."

மாலே மங்கி இரவு சூழ்ந்து கொண்டிருந்தது. எல்லா வீடுகளிலும் பெண்கள் பேச்சு. தாய்மார்களே 12 மணிக்குப் பின் கண்ட குழந்தைகள் சத்தம் போட்டு ஆரவாரம் செய்தன. ஆடவர்கள் திண்ணையிலும், கோழிக்கிடாப்பிலும் அமர்ந்து பேசிக்கொண்டிருப்பது எல்லா லயன்களுக்கும் விளக்கு வெளிச்சத்தோடு ஜீவகளேயைக் கொடுத்தது. ராம

லிங்கம் மாத்திரம் கோழிக்கிடாப்பில் அமர்ந்தபடி ஆழ்ந்த சிந்தனையிலிருந்தான். கமலம் சமையல் வேலையில் ஈடுபட்டிருந்தாள்.

சங்கத்தில் சேர்ந்திருப்பதுபற்றி கமலத்திடம் மறைத்து வைப்பது முறையல்ல என்ற முடிவுக்கு வந்தான் சங்கத்தில் சேருவது என்ன ரகசியம்? எல்லோருக்கும் தெரிந்த ரகசியம் தானே. அறையில் ஆரம்பித்தது அம்பலத்துக்கு வந்துதானே ஆகவேண்டும். கமலத்துக்கு கட்டாயம் சொல்ல வேண்டும். ஏட்டீ கங்காணி கேட்டால்கூட சொல்லவேண்டுமென்று முடிவு செய்துகொண்டான்.

கமலம் சமைத்துக்கொண்டிருப்பதற்கு பேச்சுத் துணையாய்ப்பேசுவது போல தாயின் சுகத்தைப் பற்றியும், பழனியப்பன் வந்து விட்டுப்போனது பற்றியும் பேசிக் கொண்டே போனான். இவைகளெல்லாம், வழக்கத்திற்கு மாறான போக்கு. கடைசியாக கமலத்தைப் பார்த்து,

''இப்படி வா'' என்றான்.

ஏதோ மைத்துனனைப் பற்றி சொல்லப் போகிறானென்று அருகில் போனாள். சங்கத்துக்கு துண்டு எடுத்திருக்கிறேன் என்றான். இடியைக் கேட்டு மருண்ட நாகத்தைப் போல் திகைத்து அவனைப் பார்த்தாள். பதில் சொல்ல நாவெழவில்லை. சங்கத்தில் சேர்வது கொலைக் குற்றத்திற்கு ஒப்பாய் ஜனங்கள் பேசுவதை அவள் கேட்டதுண்டு. என்றாலும் கணவனிடம் எதிர்த்துப் பேசும் வழக்கம் அவளுக்கில்லை. பேசாது போய் சமையலைத் துரிதப்படுத்திக்கொண்டிருந்தாள்.

சாப்பாட்டுக்குப்பின் ராமலிங்கம் தாய்க்கு மருந்து கொடுத்து விட்டுப் படுத்தான். கமலமும் பேசாது அவன்

பக்கத்தில் படுத்தாள். மூன்ருவது வீட்டில் தனி வாழ்க்கை நடத்தும் பழனிமாமா இரவில் பக்திப் பாடல்கள் பாடுவ துண்டு. ஆனுல், இன்று வழக்கத்திற்கு மாருக ஒரு அபச குன பாட்டைப் பாடினுர்.

குரவன் சட்டியிலே முட்டை அவிச்சான் - சாமி
முட்டை அவிச்சான்
அவன் சாகும்வரை தூக்கம் வச்சான் - சாமி
தூக்கம் வச்சான்.

அவர் பாடிய துக்கம் ததும்பிய குரல் ராமலிங்கத்தை என்னவோ செய்தது. கமலமும் மென்மையான மனதை யுடையவள். தூங்குவது போல பாவனை செய்துகொண்டு கிடந்தாள். தூக்கம் வரவில்லை. வெகு நேரத்திற்கும் பின் கண்ணயர்ந்த போது யாரோ அவள் கழுத்தை நெரிப்பது போல் உணர்ந்து திரும்பிப்படுத்தாள்.

ராமலிங்கத்துக்கு எப்படி தூக்கம் வரும்? கூரைக்கு மேல் காற்று ஹோ, ஹோ என்று அலறிக்கொண்டிருந்தது அந்த நேரத்தில் யாரோ கதவைத்தட்டும் சத்தம் கேட்டது.

''யாரது?''

''நான்தான் தலவரே'' என்று முருகப்பன் குரல் கொடுத்தான்.

ராமலிங்கம் எழுந்து கதவைத் திறந்துகொண்டு வெளி யில் போனுன்.

''என்ன இந்த நேரத்திலே?''

''நாளைக்கு லீவு போனஸ் எடுக்கப் போறேன். உடுபு சலாவுக்குப் போயிட்டு வரனும். ஒரு கிழமை போகும். எல்லாம் பாத்துக்கிருங்க'' என்ருன்.

அதுக்கென போயிட்டு வாய்யா என்று பேச்சை முடித்துக் கொண்டு கதவைத் தாளிட்டுவிட்டு ராமலிங்கம் படுத்தான். கமலம் ஒன்றும் பேசாதிருந்தாள். அவள் தூங்கவில்லை என்பது ராமலிங்கத்திற்கு தெரியாமலில்லை. முருகப்பன் இப்படி திடீர் முடிவுக்கு வந்த காரியம் அவனுக்குப் புரிந்தது. துரைக்கு அத்தராட்டி கடிதம் வரும்போது தலைமறைவா இருக்க வேண்டும் என்பது அவன் நோக்கமென்பதை ராமலிங்கம் யூகித்துக்கொண்டான். அஞ்சு விரலும் ஒரு மாதிரியாவாயிருக்கும் என்று தன்னைச் சமாதானம் செய்துகொண்டான்.

நாளை நடக்கப் போவதை தெரிந்து கொள்ள ராமலிங்கம் ஆசைப்பட்டான். ஹோ, ஹோ என்று காற்று பெருமூச்சு விட்டது. மணல் மூட்டைகளுக்குக் கீழ் கூரை படபடவென்று அடித்தது. விராந்தையில் உரச்சாக்கு மரவாடம் ராட்சத பறவை சிறகடிப்பது போல் சப்தித்தது. வெகுநேரத்திற்குப் பின் ராமலிங்கம் தூங்கினான்.

4

பூருகப்பன் லீவு போனஸ் போட்டுவிட்டு உடபுசலாவுக்குப் போய் ஒரு வாரம் ஆகிவிட்டது. அவனைப் பேச்சாளராக நியமித்து, சங்கத்திலிருந்து துரைக்கு அத்தராட்டி கடிதம் வந்திருக்கவேண்டும். என்றாலும் ராமலிங்கமும் முத்தையாவும் எதிர்பார்த்தபடி எந்த விபரீதமும் நடக்கவில்லை. இந்த இயற்கைக்கு மாறான அமைதியை ராமலிங்கத்தால் பொறுக்க முடியவில்லை. அவன் தாயின் சுகத்தில் நல்ல மாற்றம் ஏற்பட்டிருந்தது. அவள் தானே எழுந்து உட்கார்ந்து, அலமேலு வந்து கொடுக்கும் உணவை உட்கொள்ளும் நிலைக்கு வந்துவிட்டாள். ராமலிங்கத்துக்கு தாயைப்பற்றிய கவலை நாளடைவில் குறைந்து வந்தது.

அன்று ஒரு வெள்ளிக்கிழமை. வழக்கம்போல் கவ்வாத்து வெட்டும் தன் சக தொழிலாளர்களோடு காலை 6-00மணிக்கு 8ம் நம்பர் மலைக்குப் போய்ச் சேர்ந்தான். ஒவ்வொருவரும் தங்களது நிரைகளைப் பிடித்து வெட்ட ஆரம்பித்தார்கள். கவ்வாத்துக் கங்காணி ஒரு கற்பாறைமேல் ஏறி நின்று,

''கவனம், நல்லா வெட்டு. வாது பொளக்கப்படாது: கை கவனம்'' என்று எச்சரித்துக் கொண்டு நின்றான். தேயிலைச் செடிகளில் பனிநீர் கட்டியிருந்தது. வேலை ஆரம்பிக்கத் தண்ணீர் பட்டு விரல்கள் மரத்தன. என்றாலும் சுறுசுறுப்பாக யந்திரம் இயங்குவதுபோல கரங்கள் கத்திகள் கொண்டு வெட்டி இழுக்க, வாதுகள் சவரம் செய்யும்போது முடிவிழு வதுபோல விழுந்தன. பின்னர் குனிந்து செடிகளுக்குள்ளி ருந்த சில்லு வாதுகள், அரும்பு இவைகளையெல்லாம் சுத்தம் செய்து கொண்டு ராமலிங்கம் மேலே வெட்டிச் சென்றான். மற்ற கவ்வாத்துக்காரர்களும் வெட்டிக்கொண்டு விரைந்து சென்றனர்.

பதினொரு மணிக்கு ஒண்டிமுத்துக் கணக்கப்பிள்ளை மலை கத்திக்கொண்டு கவ்வாத்துக்காட்டுக்கு வந்தான். வயது 28 இருக்கும். நடுத்தர உயரம். மல் வேஷ்டி, டுயிட் கோட்டு வெள்ளை கமிஸ், தலையில் தும்பைப்பூ போன்ற கணக்கப் பிள்ளை முண்டாசு அணிந்திருந்தான். சின்னத்துரை நடப்பது போல ஆடி ஆடி நடந்து வந்து நின்று கவ்வாத்து கங்காணி யைக் கூப்பிட்டான். அவன் பேசும்பேச்சு வெள்ளைக்காரன் தோரணையில் அமைந்திருந்தது.

''ஹேய் கெங்காணி, ஹெங்கே வேலை எப்படி?''

''நல்லா இருக்குதுங்க.''

ராமலிங்கம் வெட்டும் நிரையைப் பார்த்து,

''ஹெந்த நெரை யார் கெங்காணி?'' என்று கேட்டான் ஒண்டிமுத்து.

''ஏய் இது யாரப்பா?'' என்று கூச்சல் போட்டான் கங்காணி.

''மடப்பயல், மடப்பயல், இந் மாத்ரி வேலே கெட் வேலே; இது நாட் தோட்மிலே,'' என்றான் ஒண்டிமுத்து.

"ஏய் இந்த நெரை, யாரப்பா?''

எல்லா தொழிலாளர்களும் நிமிர்ந்து நின்றனர். அதோ ராமலிங்கம் நிமிர்ந்தான்.

''அந் நெரை கெங்காணி'' என்றான் ஒண்டிமுத்து.

''என் நெரைங்க'' என்றான் ராமலிங்கம்.

அநேகமாய் அவன் கணக்கப்பிள்ளையின் உள்கருத்தை உணர்ந்துகொண்டான்.

''மிச்சம் மோஸ்மான வேலே ராமலிங்கம். கவ்வாத் வெட்டத் தெரியாதா?''

''என் தெரியாதுங்க: பதினஞ்சி வருசமா கவ்வாத்து தானுங்க. இங்கே வந்ததுலே இருந்து கவ்வாத்து தானே வெட்டுறேன்.''

''மிச்சம் பேசவேண்டா ராமலிங்கம்.''

''கோவிச்சுக்காமே, தவறு இருந்தா காட்டுங்க. கங்காணி காலயிலே இருந்து பார்த்துக்கிட்டுதானே இருக்காரு.''

ராமலிங்கம் பேசுவதை மற்றத் தொழிலாளர்களும் கவனித்தபடி வேலை செய்கிறார்கள்.

''ஒன் வேலே சரியில்லே மனுசன்.''

''அதேதானுங்க கொஞ்சம் வந்து காட்டுங்க.'' "என்ன காட்றது மனுசன். வேலே சரியில்லேன்னா என்ன காட்றது மன்சன். வேலே சரியில்லேன்னா சரியில்லே.''

''கணக்கப்புள்ளே ஐயா, நீங்க அம்பது யாருக்கு அங்கிட்டு ரோட்டுலே நின்னுகிட்டு சொல்றீங்க. கிட்டத்துலே வந்து சொன்னா திருத்துவேன்'' என்றான் ராமலிங்கம். இந்த அழுத்தம் திருத்தமான பேச்சு எல்லோரையும் கவர்ந்தது.

''ரோட்லே நிக்காம, ஒன் தலே நிக்ரதா, ராங்கி

மனுசன்.''

இந்தாங்க கணக்கபுள்ளே ஐயா தலே கிலேனு பேசுர பேச்சே விட்டுருங்க, குத்தமிருந்தா காட்டோனும். அதவுட்டுப்டு................

''ஒனக் கவ்வாத் தெரியா. லயம் போ மனுசன்.''

''எனக்கா கவ்வாத்து தெரியாது. தமிழனுக்கு பொறந்திட்டு வெள்ளேகாரனுட்டம் பேசுனுப்புல்லே, நான் பயப்பட மாட்டேன். குத்தத்த திட்டமா காட்டி என்னே லயத்துக்கு வெரட்டனும்.''

''ஏய் ராமலிங்கம் தலவரே, லயத்துக்கு போகச் சொன்னு போய்யா; ஏன் கரச்சல்'' என்ருன் கங்காணி.

''இல்லே கங்காணி, அய்யா அம்பது யாருக்கு அங்கிட்டுருந்து குத்தமின்னு அது என்ன பேச்சு? பெரிய மனுசன் பேசுற பேச்சி இப்படியா? என் வேலேயில் குத்துமில்லே. லயத்துக்கு போன்னுசொல்றதுனுலே நான் போரேன் கங்காணி. நீங்க சாக்கி. வேறு பேச்சு பேசவேண்டியதில்லே'' என்று சொல்லி விட்டு ராமலிங்கம் மலேயைவிட்டு இறங்கினுன்.

நீலகிரியில் எந்தத் தொழிலாளியும் ஒண்டிமுத்தோடு எதிர்த்து வாதாடியது கிடையாது. ஒண்டிமுத்துவுக்கு சில நேரம் மூச்சு திணறிவிட்டது. தனக்குள்ளே ஒரு நடுக்கம். முழங்கால்களில் ஒருவித பலகீனம் ஏற்பட்டது. என்ருலும் கௌரவத்தைக் கைவிடாதபடி அந்த இடத்தை விட்டு நகர்ந்தான்.

ராமலிங்கம் லயத்துக்குப் புறப்பட்ட போது எல்லாம் வெட்ட வெளிச்சமாகிவிட்டது. சங்கத்திற்கு ஆள் சேர்த்த தற்கு தான் காரணமாயிருந்தது தெரிந்துவிட்டது. இனி

மேல் என்ன நடக்கும், என்ன செய்வது, என்பதையெல்லாம் யோசித்தபடி நடந்தான்.

அன்றையதினம் கொழுந்துக்காட்டிலும் இதுபோன்ற கெடுபிடிகள் நடந்தன. நாற்பது பெண்களோடு கமலமும் அலமேலுவும் கொழுந்தெடுத்தார்கள். அவர்கள் தலைகளில் கம்பிளி முக்காடு; சேலைகள் தேயிலைச் செடிகளில்பட்டு கிழிந்து போகாதபடி இடையில் படங்கு கட்டியிருந்தார்கள். தலையில் கயிற்றை மாட்டி முதுகில் கூடை தாங்கியபடி பெண்கள் நிரைவரிசையில் குனிந்து இரண்டு இலையும் ஒரு திரியும் ஆய்ந்து கைநிறைய சேர்த்துக் கூடைகளில் போட்டுக்கொண்டு போனார்கள்.

அங்கு வேலை வாங்கும் மூன்று கங்காணிகளும் பெரிய கங்காணிக்குச் சொந்தக்காரர்கள்.

''முதல் நெறுவைக்கு இருவது ராத்தல் வேணும். எடுக்க முடியாத ஆள் லயத்துக்குப்போ'' என்றான் கங்காணி.

அலமேலு பின்னால் பார்த்தாள்.

''ஏய் அலமேலு என்ன பாக்குறே? ஒன் வாலை வெட்டிப் போடுவேன்.''

அவள் பேசவில்லை.

''மொட்டை எடுக்காதே படவாள்'' என்றான் மற்ற கங்காணி.

தலை குனிந்தபடி பெண்கள் வேலை செய்து கொண்டிருந்தார்கள்.

''அடியேய் இந்த நெரை ஆள் யார்?'' என்றான் மூன்றுவது கங்காணி.

''என்னுங்க கங்காணி?''

''கங்காணி, கொங்காணி, தலவரு பொண்டாட்டியாம்

ஓடு லயத்துக்கு,'' என்றான்.

''கடை பொறுக்கி படவாள். தோட்டத்தைக் கெடுத்துப் போட்டான். இந்த நெரை பொம்பளே யார்?''

''என் நெரைங்க'' என்றாள் அலமேலு.

''எறங்கு மலய விட்டு''

''என்னத்துக்கு எறங்கச் சொல்றீங்க?''

''நீ பெரிய படவாள். போ லயத்துக்கு.''

''லயத்துக்கு போன்னு போறேன். படவாள் கிடவர்ள்னு பேச வேண்டாம்.''

''ராசாத்தி அம்மா லயத்துக்குப் போங்க. போடி, போ'' என்றான் கங்காணி.

''போடீ கீடீன்னு சொல்லாதே கங்காணி. நா ஒன் பொண்டாட்டியா?''

''ஏது வாய் மிஞ்சிருச்சி. போய் ஒன் சங்கத்திலே சொல்லி பீரங்கி கொண்டு வா.''

''ஆமா. சங்கத்திலே சொன்னு எல்லாம் நாறிப் போவும் எல்லாரையும் அமுட்டுற மாதிரி என்ன அமட்டாதே கங் காணி மாமா.''

சில தினங்களுக்கு முன் ராமலிங்கம் சங்கத்திலே துண்டு எடுத்தது பற்றி சொல்லியது கமலத்திற்கு ஞாபகம் வந்தது. மின்னலேக் கண்டு மருண்ட குழந்தைபோல் மலேயிலிருந்து இறங்கினுள். அலமேலுவும் அவளோடு பயணமானுள்.

கமலம் வீடு வந்து சேரும் போது ராமலிங்கம் வீட்டிலி ருந்தான். ஒருவரையொருவர் பார்த்துக் கொண்டனர். அதற்கு மேல் பேச வேண்டிய அவசியமிருக்கவில்லே. தலேக்கு மேல் தண்ணி வந்தபின் அரையடி வந்தாலென்ன, நடக்

கின்றது நடக்கட்டும் என்று மனதை சமாதானப்படுத்திக் கொண்டான்.

"எல்லாம் சரி புள்ளே, கொஞ்சம் தேத்தண்ணி குடு" என்முன்.

கமலம் பேசாது தேனீர் போட்டு ராமலிங்கத்துக்குக் கொடுத்தாள்.

வீட்டை விட்டு எங்கும் போகாது ராமலிங்கம் கோழிக் கிடாப்பில் உட்கார்ந்திருந்தான். இரண்டரை மணிபோல் தட்டுக்கார ராமன் வந்து ராமலிங்கத்தை கணக்கப்பிள்ளை கூப்பிடுவதாய்ச் சொல்லிவிட்டு நிற்காமல் போனுன். வருவது வந்து தொலேயட்டும் என்றபடி நேரே கணக்கப்பிள்ளை வீட்டுக்குப் போனுன். கணக்கப்பிள்ளை வீட்டு வேலேக்காரன் இவனேக்கண்டதும்,

"ஐயா, ராமலிங்கம் தலவரு" என்முன்.

"பங்களாவுக்குப் போகச் சொல்" என்று உள் கட்டி லிருந்து ஒரு சத்தம் வந்தது.

அதன்படி பங்களாவுக்குப் பின்புறமிருக்கும் ஆபீசுக்குப் போய் திறந்த சன்னலருகில் நின்முன்.

துரை உள்ளே உட்கார்ந்திருந்தான். ராமலிங்கம் தலே லேஞ்சை கையில் எடுத்து வைத்துக்கொண்டு,

"சலாம் தொரைகளே" என்முன்.

"சலாம். நீ ராமலிங்கம்."

"ஆமாங்க தொரைகளே."

"நீ தோட்டம் வந்து எவ்வள நாள்?"

"ஒன்னரை வருசம் தொரைகளே."

"நீ மிச்சம் கரச்சல் காரனும். பெரிய கங்காணி சொல் லியாச்சு."

''நான் அப்படி கரச்சல் குடுக்கலீங்களே''

''நான் கரச்சல் குடுக்கிறதா?''

ராமலிங்கம் பேசவில்லை.

துரை வளர்ந்து மெலிந்தவர். ஐம்பது வயதிற்கு மேலிருக்கும். ஆள் வெள்ளையாய் இருந்தும் அனுமாரின் அச்சில் வார்த்த முகம். வலது கையில் பாதியில்லை. ஒரு கையை இங்கும் அங்கும் ஆட்டிக்கொண்டு கூண்டுக்குள் அகப்பட்ட மலைக்குரங்கைப்போல ஆபீசுக்குள் இங்குமங்கும் நடந்தார்.

''உன் தம்பிப் பயல் எங்கே?''

''தலவாக்கொல்லையில் வேலை செய்ராணுங்க.''

''அவன் பொம்பளே அடிச்சாச். பத்சீட் கொடுத்தாச். உனக்கு தெரியும்.''

''தெரியும் தொரைகளே.''

''இப்ப தோட்டம் வர்றதா? நம்ம தோட்டம் வர்றதா?''

''வரப் போகத்தானே இருக்காணுங்க.''

''அவன் இங்கே வரக் கூடாத் வந்தா ஒனக் பத்சீட். தெரியும்.''

ராமலிங்கத்துக்கு திடுக்கிட்டது. அதோடு சற்றுக் கோபமுங் கூட.

''தொரைகளே.''

''நீ ஏன் தொரை சொல்ல மாட்டே மன்சன். தொரைகளே, தொரைகளே சொல்றே?''

''சின்னத் தொரைக்கு தான் தொரை. ஒங்களுக்கு தொரைகளேன்னுதான் சொல்லனுங்க. அதான் மரியாதி.''

''சரி ஒனக் கென்ன சொல்லவேணும்?''

''அலமேலு கரச்சல்லே என் தம்பிக்கு பத்துச்சீட்டு குடுத்

தீங்க. வாங்கிட்டு ஒடனே போயிட்டான். அதுக்கு பொறகு சொந்தக் காரரை பாக்க வாரது எல்லோருக்கும் தெரியும் தொரைகளே.''

''அவன் நம்ம தோட்டம் வர்றதா?''

''அது எல்லாருக்கும் தெரியுங்க.''

''சரி நீ சாச்சி. ஒனக்கு பத்சீட் தெரியும். இந்தா பத்சீட் எடு,'' என்று பத்துச் சீட்டை எடுத்துக் கொடுத்தார் துரை.

''எனக்கு பத்துச் சீட்டு வேண்டாமுங்க தொரைகளே. பழனியப்பன் சொகமில்லாத தாயே பாக்கவந்தா எனக்கு என்னத்துக்கு பத்துச் சீட்டுங்க?''

''சட்டம் பேசவாண்டா. ராங்கி காரன். கன்ரோல்கு பத்சீட். அங்கே போ.''

''விசாரிச்சு தொரை குத்தமின்னு போறேன்.''

''பேச வாண்டாம் மன்சன்'' என்று துரை படீரென்று சன்னலைச் சாத்தினார். என்றாலும் தனக்குள்ளே பல யோசனை. தொர்ரை விசர்ரிச்சு குத்தமின்னு போறேன் என்ற வார்த்தைகளை யோசித்தார்.

ராமலிங்கம் துரையோடு பேசியதை பெரிய கிளார்க்கும், பெரிய கங்காணி மகன் சிவனையாவும் கேட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். துரையுடன் பேச்சுக்குப் பேச்சு பதில் கொடுத்ததைக் கேட்டுப் பிரமித்தார்கள்.

''ஆள் கிண்டா புள்ளே, சிவனையா, ஒரு கொளப்பம் கௌம்பித்தான் ஆகும் போலேருக்கு'' என்றார் கிளார்க்கர்.

சிவனையா ஒன்றும் சொல்லவில்லை.

ராமலிங்கத்துக்கு மேலெல்லாம் வியர்த்தது. மனதை அழுக்கிக்கொண்டிருந்த பாரம் கரைந்துவிட்டது. நாளை பத்துச் சீட்டு தொழில் கந்தோருக்குப் போய்விடும். வேலையில்லை. பின் லயத்தைவிட்டு வெளியேறவேண்டும். எங்கு இருப்பது? எந்த சொந்தக்காரர்கள் ஏற்றுக்கொள்வார்கள்? பத்துச்சீட்டை மடியில் வைத்துக்கொண்டு ரோட்டை அளக்க வேண்டியதுதான்; இப்படி பலவாறு சிந்தித்துக் கொண்டு போனவன் தன்னையறியாமலேயே பெரிய கங்காணி வீடு போய்ச் சேர்ந்தான்.

முகப்பில் பெரியசாமி சாய்வு நாற்காலியில் உட்கார்ந்திருந்தார். கொழுந்துக்காட்டு கங்காணிகளும் இன்னும் சிலரும் குசுகுசு மாநாடு நடத்திக்கொண்டிருந்தார்கள். ராமலிங்கம் உள்ளே வந்ததும் பேச்சு நின்று விட்டது.

"ராமலிங்கம் என்ன வேணும்? தங்கச்சிக்கு இப்ப சொகந்தானே" என்றார் பெரிய கங்காணி.

"எல்லாம் சொகம் தானுங்க. தொரே கூப்பிட்டு நோட்டீஸ் குடுத்திட்டாரா. பத்துச் சீட்டு நாளை கன்ரோலுக்கு போயிருங்க."

"என்ன பத்து சீட்டா? காரணம் சொல்லலையா?"

"பழனியப்பன் அம்மாளே பாக்க வந்ததுக்காம். பழனியப்பனை சாக்கா வச்சி எனக்கு பத்துச்சீட்டு. எனக்கு ஒன்னும் கொறையாதுங்க.

"நான்தானே மொத மொத தோட்டத்துலே சங்கம் வச்சேன். எல்லோரையும் ஒரு கண்ணுலே பாக்கோணுமினு சொன்னேன்."

"நீங்க நெனேக்கிறமாதிரி ஒன்னும் நடக்கலீங்க. இன்னேக்கி காலேயிலே கணக்கபுள்ளே என்னே மானங் கெட்ட மாதிரி பேசிஞரு, ஏதோ ஒரு ரத்தமுன்னு கரும்புக்கும் ஒரு மொளிவச்சி வெட்டனுமிணுமாதிரி பொறுத்துக்கிட்டனுங்க. அவர் தோட்டத்தே ஆச்சி பண்ண மனப்பால் குடிக்கிறது ஒங்களுக்குத் தெரியாம இருக்கலாம். ஆனு, எனக்குத் தெரியுங்க அதையும் பாத்திட்டுத்தானுங்க போவேன்" என்று சொல்லிவிட்டுப் புறப்பட்டான்.

பெரியசாமி அசையாத கற்சிலே போல இருந்தார். அவருக்குப் பொறிசலங்கியது போலிருந்தது. அவரைச் சுற்றியிருந்த ஆமாஞ்சாமிகள் தலேயைச் சொறிந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

ராமலிங்கம் சங்கத்துக்கு ஆள் சேர்த்தது உண்மை. அவனுக்குப் பத்துச் சீட்டு கொடுக்கச் செய்தது உண்மை. ஆனல், ஒண்டிமுத்து கணக்கப்புள்ளே தன் மாமனுகிய பெரியசாமியை வீழ்த்தத் திட்டமிட்டிருப்பது உண்மையா? இதைத் தெரிந்துகொள்ள பெரியசாமி ஆசைப்பட்டார்.

சங்கத்துக்கு ஆள் சேர்த்ததற்காக ராமலிங்கத்துக்குப் பத்துச் சீட்டு கொடுக்கப்பட்டது என்ற செய்தி தோட்ட முழுவதும் டொம்மு டொம்மு என்று அடிபட்டது. கல்வாத்துக் காட்டில் ராமலிங்கம் கணக்கப்பிள்ளேக்குக் கொடுத்த டோசைப்பற்றி சந்து பொந்து, மூலே முடுக்கு எல்லா இடங்களிலும் கல்வாத்துக்காரர்கள் பரப்பிவிட்டார்கள். இதைப் போலவே பெரியசாமியின் மகன் மூன்ருவது கிளார்க்கர் துரைக்கும் ராமலிங்கத்துக்கும் நடந்த பேச்சு வார்த்தையைப்பற்றியும் இதனுல் குழப்பம் வரும் என்று எட் கிளார்க்கர் சொன்னதையும் தன் தகப்பனிடம் வந்து சொன்ஞன். ராமலிங்கம் பொல்லாதவன் என்பது எல்லோருக்கும் விளங்கிவிட்டது.

வீடு வந்ததும் தனக்குப் பத்துச் சீட்டு கொடுத்தது பற்றி தன் தாயாருக்குச் சொன்னான்.

''அட பாவிகளே ஒங்களுக்கு பொண்டு, புள்ளேகள் இல்லையா? என் புள்ளே என்ன பாக்க வந்தது ஒங்களுக்கு சகிக்கலையே; என் நெஞ்சி எரியிற மாதிரி ஒங்க வீடு பத்தி எரிய'' என்று சபித்தாள் அவள்.

கவ்வாத்துக் காட்டில் ஒண்டிமுத்து கணக்கப்பிள்ளைக்கும் ராமலிங்கத்துக்கும் நடந்த தர்க்கம் நீலகிரியில் எந்தக்காலத்திலும் நடந்திராத சம்பவமாகும். ஒரு சாதாரண தொழிலாளி வார்த்தைக்கு வார்த்தை பதில் சொல்லியது; அஞ்சாது தன் உரிமைக்காகப் பேசியது; மலையைவிட்டு விரட்டப்பட்ட போதும் தலைகுனியாது போனது அதிகாரத்துக்கு நேர் சவால்விட்டது போலிருந்தது.

கவ்வாத்துக்காரர்கள் உள்ளத்தில் ஒரு திடம் ஏற்பட்டது. வெள்ளைக்காரனைப்போல் நடித்து கூலிக்காரனை அமட்டிய காலத்துக்கு ராமலிங்கம் சாவுமணி அடித்ததுபோல் அவர்களுக்குத் தெரிந்தது. இந்த நிலைமை ஒருவாறு கவ்வாத்து கங்காணிக்கும் தெளிவாயிற்று. ஆனால், அதை மற்றவர்களோடு பரிமாறிக்கொள்ள முடியவில்லை. என்றாலும் ஒண்டிமுத்து கணக்கப்பிள்ளையின் சாயம் வெளுத்ததில் அவனுக்கு ஒரு திருப்தி.

கொழுந்துக் காட்டிலிருந்து கமலம், அலமேலு இருவரையும் லயத்துக்கு விரட்டியது இதிலிருந்து வேறுபட்ட சம்பவமாகும். இந்த மோதலில் சில்லரை கங்காணிகளே வெற்றியீட்டியதாய் நினைத்தார்கள். ஆனால், அலமேலுவின் கொட்டத்தை அடக்கவேண்டும், இதற்கு தகுந்த வழிசெய்ய

பெரிய கங்காணியிடம் சொல்ல வேண்டுமென்று முடிவு செய்தார்கள்.

துரைக்கும் ராமலிங்கத்துக்கும் நடந்த வாக்குவாதம், ராமலிங்கம் பத்து சீட்டு வாங்கமுடியாது என்ற சம்பவம் யாவும் அன்று மாலை நாலு மணிக்கெல்லாம் டொம், டொம் என்று அடிபட்டது. ராமலிங்கம் கட்சியில் சேர்ந்த பெண்கள் வேலைவிட்டு வரும்போது தங்கள் தலைவரின் வீரத்தை பேசிப்புகழ்ந்து கொண்டு வந்தார்கள்.

''அவரு அஞ்சாத கட்டை. இந்த பொக்கயனுக்கா பயப் படுவாரு. சரியா குடுத்தாரம். தமிழனுக்கு பொறந்திட்டு வெள்ளேகாரனுட்டம் பேசி அமட்டாதேன்னுராம்''

''கணக்கன் என்ன சொன்னுனும்?''

''என்ன சொல்றது. வாலே மடக்கிட்டு போனுனும்.'' இப்படிப் பலவாறு ஏளனமாகப் பேசிக் கொண்டு வந்தார்கள்.

''கொழுந்துக்காட்டுலே பொம்பளயே மெரட்டுனதுக்கு அலமேலு நல்லா குடுத்தாளாம்.''

''அது பத்தாது''

''பேரு போடுறப்ப கணக்கப் புள்ளேயும், கங்காணி மாரும் தலேகிழேதான் ஆடுவாங்க''

''ஆடட்டுமே பாக்கலாம்.''

இவர்கள் எதிர்பார்த்தபடி பேர் போடுமிடத்தில் கங்காணிகள் கொக்கரித்துக்கொண்டு நின்றுர்கள்.

புதுமலையாள் வேறயா நில்: தலதுணி கீழே போட்டு முத்தலே பொறக்கு. பழய மலையாள் பாத்துக்கொண்டு நிக்காதே. ஏய் பிராக்கு பாக்காதே. வேலே கவனம்.

இப்படி சரமாரியாய் பேசினூர்கள். சில கங்காணிகள் ஒண்டிமுத்தை சுற்றிக்கொண்டு மெய்க்காவலர் போல் நின் றூர்கள்.

''கெங்காணி வேலே கவனம்'' என்றுன் ஒண்டிமுத்து.

இந்தத் தர்பார்களோடு கொழுந்து நிறுத்து பேர் போட்டு முடிய மாலே 6 - 30 ஆகிவிட்டது. பெண்கள் வீடு திரும்பி கம்பளிகளேக் கொடிக் கயிற்றில் போட்டுவிட்டு, கூடைகளே யும் சுவரில் தொங்க விட்டார்கள். அவர்களது கணவன் மார்களும், அண்ணன் தம்பிமார்களும் ராமலிங்கம் துரை யோடு வாக்குவாதம் செய்து கடைசிவரை நோட்டீசை வாங்க மறுத்ததைப்பற்றி பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

மலேவேலே செய்யும் சில்லரைக் கங்காணிகள் வீட்டில் நிலேமை வேறு. அவர்கள் பெரிய கங்காணிக்குப் பந்துக்கள், ராமலிங்கத்தையும் அவன் ஆதரவாளர்களேயும் வசைபாடிக் கொண்டு, கர்வத்தோடு காரித்துப்பிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

''இந்த நாய் ஏண்டா இப்படி வாலே கிளப்பிக்கிட்டு திரியுது'' என்று ராமலிங்கத்தின் ஆதரவாளன் ஊடே குத் தினுன்.

''அரமனே கோழிமுட்டேடா.''

''போடி என் கூத்தியாரே.''

ஆண்டாண்டுகளாய் கட்டுண்டு கிடந்த உணர்ச்சிகள் சீறிக்கொண்டு மேலே வந்தன.

5

அன்று மாலை ஆறு மணிக்கெல்லாம் ராமலிங்கத்தின் ஸ்தோர்ப்பில், முத்தையாவும் பல கவ்வாத்து நண்பர்களும், கவ்வாத்து மலையிலும், கொழுந்துக்காட்டிலும், பின் துரை ஆபீசிலும் நடந்த சம்பவங்கள் பற்றி விமர்சனம் செய்து கொண்டிருந்தார்கள். ராமலிங்கம் இவற்றிற்கு விளக்கம் கொடுக்கும்போது கமலமும், அலமேலும் அவனுக்கு சட்டம் எவ்வளவு தெரியுமென்று வியந்தார்கள்.

"நான் ஒடன் பத்துச் சிட்டு கையிலே வாங்க மாட்டேன், முத்தையா. கேசுமுத்தி வரட்டும் பாக்கலாம். இப்பவே ஜில்லாவுக்குப் போய் தொரைக்கு எழுதச் சொல்லனும். நாளைக்கு என்ன செய்யுறது என்கிறத தெரிஞ்சுக்கிறேன்" என்றான்.

"சரி புறப்படுங்க தலவரே. இந்த நேரத்திலே மெய்யப்பனே காணமே" என்றான் முத்தையா.

"அது மண் குதுரேடா" என்றது ஒரு வாலிபக் குரல்.

''சா அப்படி பேசாதே தம்பி. நமக்குள்ளே நூறு இருக்கும்'' என்றான் ராமலிங்கம்.

சற்று நேரத்துக்கெல்லாம் ராமலிங்கமும் அவன் நண்பர்களும் ஜில்லாக் கமிட்டிக்குப் பயணமானார்கள்.

ராமலிங்கத்தின் வீட்டின்மேல் கண் வைத்துக்கொண்டிருந்த பெரிய கங்காணியின் பந்துக்கள் அவன் ஜில்லா கமிட்டிக்குப் புறப்பட்டதைக் கண்டதும் தலைவிரி கோலமாய் பெரியசாமி வீட்டுக்கு ஓடினார்கள்.

''ராமலிங்கம் ஆளுகளே கூட்டிக்கிட்டு ஜில்லாவுக்குப் போறானுங்க'' என்றார்கள்.

பெரியசாமி சாய்வு நாற்காலியில் அமர்ந்திருந்தார். அவருக்குமுன் சில்லறைக் கங்காணிகள் மரியாதையோடு வேட்டியை ஒதுக்கிப்பிடித்துக்கொண்டு மூலையிலும் கதவுக்குப் பக்கத்திலும் நின்றபடி பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

இந்தப் பேச்சுகளுக்கு மத்தியில், வந்தவர்கள் பேச்சை சரியாய் கேட்கவில்லை. ஆனால், பெரியசாமி விசயத்தைக் கிரகித்துக்கொண்டார். பரவாயில்லை என்று கையமர்த்தினார். ஆனால், சில்லறைக் கங்காணிகள் பேச்சு தொடர்ந்து நடந்தது.

''ஒங்க மொகத்துக்காக பாத்தனுங்க. அல்லாட்டி கணக்கப்புலே ஐயாவோடே தக்கம் பண்ணயிலே பல்லே புடிங்கி கையிலே குடுத்திருப்பேனுங்க''.

''நாய் புடிக்க தெரியாத பயல் தோட்டத்தே கெடுத்துட்டானுங்க''

''கணக்கப்புள்ளே என்னப்பா செஞ்சார்?'' என்று பெரியசாமி கேட்டார்.

"இந்த பய திடீர்னு எதிர்த்து பேசவும் அவருக்கு ஒரு மாதிரிதானுங்க."

"என்ன அப்பிடி பேசினான் ராமலிங்கம்?"

"தமிழனுக்குப் பொறந்திட்டு வெள்ளேகாரனுட்டம் பேசின நான் பயப்படமாட்டேன் இன்னானுங்க."

"ரோட்டேவிட்டு கீழே வரச்சொன்னானுங்க."

"நீ நான்னுன்னு வந்திரிச்சோ?"

"இல்லீங்க, அப்படி பேசியிருந்தா காலே வாங்கியிருப்பேனுங்க" என்றான் ஒரு வாலிப கங்காணி.

இவற்றை எல்லாம் கேட்டுக்கொண்டிருந்த பெரியசாமியின் மனைவி காமாட்சியம்மாளுக்கு முகத்தில் ஈயாடவில்லே. பெரிய குடும்பப் பெண்களுக்குள்ள எல்லா சுபலட்சணங்களோடு காணப்பட்டாள். வயது நாற்பதுக்கு மேலிருந்தும் அமைதியோடு படாடோபமின்றி தன் அந்தஸ்திற்குத் தக்கபடி மங்கள கரமான மஞ்சள் கலந்த சரிகை சேலே அணிந்திருந்தாள். கரங்களில் தங்க வளையல்கள், வைரக்கம்மல், நெற்றியில் குங்குமப் பொட்டு, இவைகளுக்கேற்ற குணம். அந்த வீட்டுக்கே ஒரு தனிச் சோபையைக் கொடுத்தது.

பேசுகின்ற கங்காணியைப் பார்த்து,

"கணக்கப்புள்ளே அப்படி என்னதான் சொன்னரு?" என்றாள்.

"ராங்கி மன்சன் ஒனக்கு வேலே தெரியாதுன்னு பேசினர்."

சரி என்று சிரித்துவிட்டு, "கணக்கப்புள்ளே தம்பி வாரதுக்கு முந்தி ஏதாவது குத்தம் கண்டு சொன்னியா?" என்றாள்.

................பதில் இல்லே.

"நிதானமா நடந்திருந்தா இந்த கரச்சல் வந்திருக்காது தம்பி. இது எங்கே போய் முடியுமோர் தெரியலே" என்றாள் காமாட்சியம்மாள்.

"அதெல்லாம் பாக்கலாம்'' என்றார் பெரியசாமி.

"ஏதோ சொன்னேன்'' என்றபடி காமாட்சியம்மாள் பின்கட்டுக்குப் போனாள்.

''சரி நம்ம ஆளுக கலயாமே பாத்துக்கிருங்க'' என்றார் பெரியசாமி.

இரவு பத்து மணிவரை பேச்சு மாட்டுவண்டி கரடுமுரடான பாட்டை வழியாய் போவதுபோல ஓடிக்கொண்டிருந்தது.

ராமலிங்கமும் அவன் நண்பர்களும் ஜில்லா கமிட்டியை சேரும்போது இரவு ஏழு மணியாகி விட்டது. பிரதிநிதி எஞ்சியிருந்த தொழிலாளர்களது பிரச்சினைகளை விசாரித்து, நடவடிக்கைகள் தயாரித்துக் கொண்டிருந்தார். நியாயத்தை செய்வது மாத்திரமல்ல, அது பூரணமாய் செய்யப்பட்டதாக எல்லோருக்கும் தெரியவேண்டுமென்பது அவர் கொள்கை. அதோடு உள்ளதை உள்ளபடி, பச்சையாக சொல்லிவிட்டு கரகோசம் எதிர்பார்க்கும் குணமுடையவர்.

"அடே என்ன, இந்த நேரத்திலே ராமலிங்கம் தலைவர்."

''எனக்கு ஒடன் பத்துச் சீட்டுங்க."

''அதை கைநீட்டி வாங்கிட்டீங்களாக்கும்''

"இல்லீங்க. அப்படி சும்மா வாங்கிடுவெங்களா? குத்தத்த விசாரிச்சு பத்துச் சீட்டு குடுக்கச் சொன்னேன்''

''சபாஷ் தலைவர். உக்காருங்கள்'' எல்லோரும் உட்கார்ந்தார்கள். ''பத்துச் சீட்டு வருமின்னு எனக்குத் தெரியும்.''

எல்லோரும் பிரதிநிதியை நோக்கினர். பிரதிநிதி ஏறஇறங்கப் பார்த்துவிட்டு, ''அந்த மெய்யப்பன் எங்கே?'' என்று கர்ச்சித்தார்.

''லீவு சம்பளம் எடுத்துக்கிட்டு போன ஆள் இன்னம் வரலங்க''

''கோடாரிக் காம்பு. சரி. என்ன நடந்தது ராமலிங்கம் தலவர்? ஆதியோடந்தமாக சொல்ல வேண்டும். யாரும் குறுக்கே பேசவேண்டாம். புரிகிறதா?

எல்லோரும் பேசாமலிருந்தனர். ராமலிங்கம் மாத்திரம் அன்று காலையில் கவ்வாத்து மலையில் நடந்த சம்பவத்தை ஒன்று விடாது சொன்னான்.

பிரதிநிதி தலையை ஆட்டிக்கொண்டபடி,

''அடப்பாவி. பெரிய கணக்கன் துரைக்குஞ்சு போல் பேசி ஆட்களை அமட்டுவது என்ன விபரீதம். தோட்டத்தை மாத்திரம் சீர்குலைக்கவில்லை. தமிழையும் கொலை செய்துவிட்டானே, படுபாவி'' என்றார்.

பின் கொழுந்து காட்டில் பெண்கள் துன்புறுத்தப்பட்டதையும், பத்துச்சீட்டு கொடுக்க வந்த காரணத்தையும் சொன்னான் ராமலிங்கம். அப்பொழுது அவன் தம்பி பழனியப்பன் கதவு பக்கத்தில் நின்றதை பிரதிநிதி கண்டு,

''தோழர் நீங்கள் யார்? பாத்தமாதிரியிருக்கே'' என்றார்.

''இங்கே தையல் வேலை, சார்.''

''நீங்கள் கடை வீதியாள், நீலகிரி பெரிய கங்காணிக்கு வேண்டிய ஆளோ''

''அவர் எங்க மாமாங்க''

''இங்கு வேவு பார்க்க வந்திங்களோ? தோழர்''

''இல்லீங்க சார் ராமலிங்கம் தலைவர் தம்பி சார்'' என்றான் முத்தையா.

''ஓ அப்படியா உங்களுக்கு பத்துச் சீட்டு கொடுத்து எவ்வளவு காலம்''

''ஒரு வருசங்க''

''தோட்டத்துக்கு அடிக்கடி போவதுண்டா?''

''ஆமாங்க தினம் ரவைக்கு போவனுங்க. எல்லோருக்கும் தெரியுமிங்க.''

''என்ன பேச்சு? திட்டமாய் யாருக்குத் தெரியும்?

''காவல்காரனுக்குத் தெரியும் சார்''

''எப்படித் தெரியும் பழனியப்பன்.''

''பேசிவிட்டுப் போவனுங்க''

''நல்ல சாட்சி. சரி ராமலிங்கம் தலைவர் நாளை முதல் வேலையாக துரைக்கும் நமது தலைவர் திரு. ராஜனுக்கும் கடிதங்கள் எழுதுவேன் பயப்படவேண்டாம். முழுக்க குளித்தவனுக்கு கூதல் இல்லே என்பது தெரியுமா?

''ஆமாங்க''

''நாளை வழக்கம்போல பிரட்டுக்கு எல்லோரும் போங்கள். கணக்கப்பிள்ளை உங்களை லயத்துக்கு விரட்டட்டும்.

தைரியமாய் தலைநிமிர்ந்து வீட்டுக்குப் போகவேண்டும் புரி கிறதா?''

''நல்லதுங்க சார்,'' என்றான் ராமலிங்கம்.

''முத்தையா நீங்களும் மற்ற தோழர்களும் இன்றை யிலிருந்து ஒரு பெரும் போராட்டத்தில் இறங்கி விட்டதாய் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும். ராமலிங்கத்துக்கு சாப்பாடு, மற்ற வசதிகளை செய்ய வேண்டும். இதில் எல்லோருக்கும் பங்கிருக்கவேண்டும். தோட்டத்தில் அன்றாடம் நடக்கும் கெடுபிடிகளை உடனுக்குடன் குறிப்பெழுதிவைத்து என்னி டம் கொண்டுவந்து கொடுக்கவேண்டும். குறை சொல்வ தற்கு இடம் கொடுக்கவேண்டாம். இது போராட்டத்தின் முக்கிய அம்சம். இஸ்டோர், பங்களா, ஆபீஸ் இவைகளை உடைத்துவிட்டு உங்கள் தலையில் கட்டிவைத்து போலீஸை கூப்பிட்டு தொந்தரவு செய்யச் சொல்வார்கள். தேயிலைத் தூளை அட்டாவில் போட்டுவிட்டு காவற்காரனை விட்டுப் பிடிப்பார்கள். ஜாக்கிரதை ராமலிங்கம்''

''எல்லாம் கண்ணாலே கண்டமாதிரி சொல்றீங்களே சார்''

''நடந்தது, நடப்பது, நடக்கப்போவது எனக்குத் தெரி யும். நான் என்ன இங்கு சிரைக்கவா வந்திருக்கேன்? இந்த முதலாளிக் குஞ்சுகளின் கொட்டத்தை அடக் குவேன். இதற்கு நீங்கள் கட்டுப்பாடாக இருக்கவேண் டும். ஏன் தெரியுமா? தொழிலாளி மனிதனாக வாழவேண் டும். பழனியப்பன் அலமேலுவை ஏதோ காதலித்தான். ஏதோ ஆத்திரத்தில் அடித்துவிட்டான். இதில் எதற்காக துரை தலையிடவேண்டும்? கூலிக்காரனுக்கும் பொண்டாட் டியா என்பது சரியாகிவிட்டது. துரைமார் கிளப்பில் இவன் பொண்டாட்டியை அவன் பிடித்துக்கொண்டு ஆடிக்கும்மா ளம் போடுவது பற்றி நாம் ஏதாவது சொல்வதுண்டா? இரவு இரவாக இவர்கள் கூத்து நடத்துவதைப் பற்றி ஒரு வார்த்தை சொல்ல நமக்கு உரிமையுண்டா?''

''பங்களா பக்கம் நமக்கு தலவச்சு படுக்க முடியுங்களா?''

''சரியான வார்த்தை. ராமலிங்கம் இனி பயணப்படுங்கள். நேரமாகிவிட்டது.''

''சார் பெரிய தலைவருக்கு நடந்ததை எழுதலாங்களா?

''ஏன் எழுதக்கூடாது? நன்ருய் எழுதுங்கள். அந்த மெய்யப்பன் வந்ததும் உடன் இங்கு கூட்டிவாருங்கள்.''

''வணக்கம் போய்வாருங்கள்''

''வணக்கம் சார்''

எல்லோரும் புறப்பட்டனர்.

6

இந்த மூன்று தொழிலாளர்களும் லயத்துக்கு விரட்டப்பட்ட போதிலும், ராமலிங்கம் கணக்கப்பிள்ளையை எதிர்த்துப் பேசியதும், தன்னை உதாசீனம் செய்த கங்காணிக்குச் சவால் விட்டதும், நீலகிரியில் அமுல் நடத்தப்பட்டுவந்த சர்வாதிகார முறையைத் தகர்த்தெறிந்துவிட்டது. நீலகிரி தோட்டம் ஒரு சுவரில்லாத மறியல் என்ற நிலை மாறி, ராமலிங்கம் தலைவர் கட்சி, ஒண்டிமுத்து கணக்கப்பிள்ளை கட்சி என்ற நிலை ஏற்பட்டுவிட்டது.

ராமலிங்கமும் அவனது நண்பர்களும் பயமில்லாது எல்லோரும் அறிய ஜில்லா கமிட்டிக்குப் போனது பலருக்கு தைரியத்தையும், சிலருக்குப் பயத்தையும் உண்டுபண்ணியது. இந்த மடமில்லாவிட்டால் சந்த மடம் என்றது போல், இந்த தோட்டமில்லாவிட்டால், அந்த தோட்டமிருக்கு என்று தங்களுக்குச் சமாதானம் செய்து கொண்டார்கள். எதிர்த்துக் கேட்க ஆளில்லாத இடத்தில் ரர்மலிங்கம் முளைத்தது எல்லாத் தொழிலாளருக்கும் தெம்பைக் கொடுத்தது.

இரவு பத்து மணிக்கு ராமலிங்கம் வீடு வரும்போது, யாருக்கும் பயமில்லாமல் சங்கத்தில் சேர்ந்த பத்து முக்கியஸ்தர்கள் அவன் வீட்டு ஸ்தோப்பில் கிடந்த இரண்டு கோழிக்கிடாப்புகள் மேல் உட்கார்ந்திருந்தார்கள். அவன் வந்ததும் கேள்விகளை அள்ளி வீசினார்கள்.

''எப்படி தலவரே, பிரதிநிதி இருந்தாரா?''

''இருந்தார், எல்லாம் சொல்றேன். நாளைக்கு பிரட்டுக்கு போகச் சொன்னார்.''

''வீட்டுக்கு விரட்டினுரை?''

''சரியான பதில் சொல்லி விட்டு பயப்படாமே வீட்டுக்கு போகச் சொன்னார்.''

''பத்துச் சீட்ட நிப்பாட்ட முடியாதுன்னு சொன்னாரா?''

''அப்படி யாராலே முடியும்? அது கேஸ் நடக்கிறப்ப சொல்ற சாக்கியிலே இருக்கு. நம்ம ஒத்துமே பலத்துலே இருக்கு'' என்றான் ராமலிங்கம்.

''வேறே என்ன சொன்னார்?''

''முக்கியமான ஆளுகளே பத்தரமாயிருக்கச் சொன்னாரு. ஸ்டோரு, ஆப்பீஸ், ஆயித காம்பிரா பக்கம் போகவாண்டாமின்னாரு. அவங்களே எதையும் ஒடச்சுப் போட்டுட்டு, நம்ம தலயிலே கட்டி வச்சு பத்துச் சீட்டு குடுக்க ஏற்பாடு செய்வாங்களாம். தப்பித் தவறி குத்துகட்டகிட்ட வெட்டப் போவாதிங்க. காவக்காரன் அதே எல்லாம் ஒடச்சிப்புட்டு நம்ம தலயிலே போட்டு போலீச கொண்டு வருவானாம்.''

''இதெல்லாம் சொன்னாரா?''

''இல்லாட்டி... நாளயிலேயிருந்து தோட்டத்திலே நடக்கிறதெல்லாம் கொப்பிபோட்டு எழுதச் சொன்ஞரு.''

''சரி நாளேக்கி பெரட்டுக்கு போய் பாத்திட்டு மத்த சங்கதி பேசலாம். நேரமாச்சி வீட்டுக்குபோங்க.''

அவனுக்காகக் காத்திருந்தவர்களும், அவனோடு வந்தவர்களும் தங்கள் தங்கள் வீடுகளுக்குப் புறப்பட்டார்கள். கங்காணி, கணக்கப்பிள்ளை ஆதரவாளர்கள் ராமலிங்கத்தின் வீட்டில் நடப்பதை கண்ணேட்டம் விட்டுக்கொண்டிருந்தார்கள்.

ராமலிங்கம் சாப்பிட்ட பின் மனைவிக்கும் தாயாருக்கும் தெம்பு சொல்லிவிட்டு படுத்தான். அன்று இரவு அவர்களுக்குத் தூக்கம் வரவில்லை. கிழவி சமையல் கட்டில் விளக்கை அமர்த்திவிட்டு வெகுநேரம் பேசாது இருந்துவிட்டுப் படுத்தாள். பத்துச் சீட்டு கொடுத்தாச்சு என்ற கெலி அவள் தலைக்கு ஏறிவிட்டது;

சர்ப்பம் தீண்டிய விஷம்போல் அவள் சுரணையைக் குலேத்தது. கமலம் புரண்டு, புரண்டு கொண்டு படுக்கையில் கிடந்தது ராமலிங்கத்துக்குத் தெரியாமலில்லை.

வெகுநேரம் கழித்து களேத்துப் போன உடல்களுக்குச் சாந்தியளிக்க தூக்கம் வந்தது.

பிரட்டுத் தப்பின் குமுறல் மலேச்சாரலில் தாக்கி இடி முழக்கம் போல் எதிரொலித்ததைக் கேட்ட மக்கள் வாரிச் சுருட்டிக்கொண்டு எழுந்தனர். வேலே இல்லே என்ற பட்டம் வாங்கிய ராமலிங்கம், கமலம், அலமேலு மூவரும் வழக்கம் போல் எழுந்து பிரட்டுக்குப் புறப்பட்டார்கள். ஆண்களும் பெண்களும், கம்பிளிகளே முழங்கால்வரை போட்டு உடலேச் சுற்றிப்பிடித்தபடி தலேவிரிகோலமாய் ஓட்டமும் நடையுமாய்ப் போனுர்கள்.

தேயிலை ஸ்ரோரின் முன்பக்கத்தில் இருந்த பிரட்டுக் களத்தில் ஒண்டிமுத்தும், சில்லரை கங்காணிகளும் கறுப்புக் கம்பளிக் கோட்டும் முண்டாசுமாய்க் காணப்பட்டார்கள்.

வழக்கம் போல் கொழுந்து எடுக்கும் பெண்கள், அதாவது புதுமலை ஆட்களும், பழைய மலை ஆட்களும் இரண்டு வரிசையாக நின்றார்கள். ஆடவர்கள் பிரட்டு பகுதியில் கவ்வாத்து ஆட்களும், சில்லரை வேலை ஆட்களும் நின்றார்கள். கவ்வாத்துக்காரர்களோடு ராமலிங்கம் நிற்பதையும், கமலமும், அலமேலும் புதுமலைப் பெண்களோடு நிற்பதையும் கண்ட கணக்கப்பிள்ளைக்கு மனதிற்குள் திக்கென்றது. கங்காணிகளும் ராமலிங்கம் வந்து நிற்பதைக் கண்டு சற்று திகைத்தார்கள்.

மன அதிர்ச்சியைக் காட்டிக்கொள்ளாதபடி ராமலிங்கத்தையும் அவர் மனைவி கமலத்தையும், அலமேலுவையும் லயத்துக்கு விரட்டும்படி ஒண்டிமுத்து ஒரு வாய்க்கார கங்காணிக்கு கட்டளையிட்டான். அந்த கங்காணி புதுமலை பெண்கள் நிற்கும் இடத்திற்கும் கவ்வாத்துக்காரர்கள் இருக்கும் இடத்திற்கும் மத்தியில் நின்று அதிகார தோரணையில்,

''ஏ ராமலிங்கம், கமலம், அலமேலு மூனுபேரும் லயத்துக்கு ஓடு'' என்றான்.

''என்ன கங்காணி இப்படி தலகாலு தெரியாம பேசுறீங்க. லயத்துக்கு போன்னு சொன்ன நாங்க போறோம்'' என்றான் ராமலிங்கம்.

இதைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்த ஒண்டிமுத்து,

''ஏய் நீ சட்டம் பேசவாண்டா. லயம் வெரட்டியாச். நீ லயம் போ. ஒன் பத்சீட் கொன்றேல்க் அனுப்பியாச். வாய் பேசவாண்டா'' என்றான்.

''கணக்கப்பிள்ளை ஐயா நாயமாக வீட்டுக்கு போகச் சொன்ன வீட்டுக்கு போறோம். சும்மா ஏன் ஓடு கீடுன்னு சொல்லோனும்.''

"ஓடுகீடுன்னு சொல்லாமே, போங்க ஐயான்னு சொல்லோனுமா?'' என்றான் கங்காணி,

''கங்காணி என்னே ஐயான்னு சொல்ல வாண்டாம். நாய வெரட்டுற மாதிரி ஓடுன்னு சொல்ல வாண்டாம்னு தான் சொன்னேன்.''

"என்ன நீ பெரட்டு கலைக்க முடியாதபடி கொழப்பம் செய்றே. லயத்துக்கு ஓடுன்னா ஓடேன். தோட்டம் தோட்டமா வன்னு பொறக்கிட்டு வந்த எடத்துல ஒழுங்கா இருக்க முடியாதபடி ஒனக்கு சட்டம் வேறயா?'' என்று கங்காணி கத்தினான்.

''ஏ, கங்காணி மானம், மரியாதைக்காக இதுவர பாத்தேன். ஏங்க கையில் என்ன இருக்கின்னு பார்த்துப் பேசு. ஒனக்கும் பயப்புடமாட்டேன், எந்த கணக்கப்புள்ளே ஐயாவுக்கும் பயப்புட மாட்டேன். இன்னைக்கு சத்தம் போடு பாக்கலாம்'' என்று ராமலிங்கம் வரிசையை விட்டு இரண்டு அடி முன் வந்தான்.

ஐயோ வாண்டாம், வாண்டாம் என்று கமலம் பதறி சத்தமிட்டாள். இதை எல்லாம் பார்த்துக் கொண்டிருந்த வயதுபோன பழனி கங்காணி சமாதானம் செய்வதற்கு ராமலிங்கத்திடம் வந்து அமைதியாகப் பேசினான்.

"அப்பா ராமலிங்கம் எந்தக் கரச்சலும் பண்ணாதே. வீட்டுக்குப் போ. நான் உன் தகப்பன் மாதிரி. நான் சொல்றதைக் கேள்'' என்றான்.

''பேசத் தெரியாதவங்களுக்கு கொஞ்சம் புத்தி படிச்சிக் குடுக்க நெனைச்சேன். நீங்க என் தகப்பன் மாதிரிதான். ஒங்க சொல்ல நான் தட்டமாட்டேன்'' என்று சொல்லி விட்டு தலை நிமிர்ந்தபடி பிரட்டுக் களத்தைவிட்டு லயத்துக்குப் புறப்பட்டான் ராமலிங்கம். கமலமும் அலமேலுவும் யாரையும் லட்சை பண்ணாதபடி அவனைப் பின் தொடர்ந்தார்கள்.

7

"என் கையில் என்ன இருக்குனு பாரு. பொஞ்சாதி புள்ளேனு மறந்திட்டு தூக்குமேடை போகத் தயார். அவள் கர்ப்பத்தில் இருப்பது ஆணோ? பெண்ணோ? உருவமில்லா பிண்டம்." அதை நினைத்து தன் முட்டாள்தனத்தைக் கடிந்துகொண்டான். வேலையில்லாதவன் வீட்டுக்கு கடவுள் பிள்ளைப்பிச்சை கொடுத்து விட்டார். எல்லாம் அவன் சித்தம் என்று மனதை சந்தோசப்படுத்திக் கொண்டு வேலிகளைக் கட்டி மடித்துவிட்டு வீடு போகும்போது மணி இரண்டாகிவிட்டது. ராமலிங்கத்தின் தாயார் அடுப்படியிலிருந்து சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தாள். அலமேலு கமலத்தோடு குசுகுசு பேச்சு நடத்திக்கொண்டிருந்ததிலிருந்து சங்கதி வெளிச்சமாகி விட்டது போலிருந்தது.

"மகனே அந்திக்கு மாரியம்மன் கோயிலுக்கு போய் வெளக்கு போடப்பா" என்று கிழவி முத்திரை வைத்தாள்.

"அக்காளயும் கூட்டிக்கிட்டு போகட்டும் அத்தே" என்றாள் அலமேலு.

''இம்புட்டு நேரம் என்ன பண்ணுறீங்க. பசியில்லையா? உக்காருங்க'' என்று கமலம் சாதம் பரிமாறினள். அந்தச் சாப்பாடு இன்று என்றுமில்லாத ருசி. இந்த ருசி நாவிலா அல்லது உள்ளத்திலா என்று அவனுக்குப் புரியவில்லை. வஞ்சகமில்லாது சாப்பிட்டு விட்டான்.

அன்று மாலை தபால்காரன் ஒரு ரிஜிஸ்டர் செய்த கடிதத்தை ராமலிங்கத்திடம் கொண்டுவந்து கொடுத்தான். அது ஜில்லா கமிட்டியிலிருந்து வந்தது. அதில் அடங்கியுள்ள விசயங்களைப் பலமுறை வாசித்தான். அந்த சமயத்தில் முத்தையாவும் இன்னும் சில நண்பர்களும் வந்தார்கள்.

''என்ன முக்கியமான காயிதமாட்டமிருக்கே, தலைவரே.''

''அதுதானே பாக்கிறேன். நீங்களும் வாசிச்சுப் பாருங்க'' என்று கடிதத்தைக் கொடுத்தான். முத்தையா கடிதத்தில் உள்ளவற்றை அதிக வினயத்தோடு வாசித்து விட்டு, தலையை அசைத்தபடி,

''இதுதானுங்க சரியான மருந்து. நம்ம பிரதிநிதி பலே கெட்டிக்காரருங்க. உடனே சங்கதியெல்லாம் நீங்க எழுதுங்க தலைவரே. நாளைக்கே நம்ம ஆளுங்ககிட்ட கையொப்பம் வாங்கிருவோம் என்றான்.''

''என்ன சொல்லி வாங்குவீங்க முத்தையா?

''ஏன்? ஒத்துமைக்குன்னு வாங்குவோம். அதெல்லாம் என் கையில் விட்டுடுங்க'' என்றான்.

பின் ராமலிங்கம் தோட்டத்தில் காய்கறி போட ஆரம்பித்ததை பற்றித் தெரிவித்தபோது மனைவியின் நிலைபற்றி சொல்லவில்லை. ஆனல், இந்த செய்தியை கேட்ட நண்பர்கள் சந்தோசப்பட்டார்கள். பத்துச் சீட்டு கொடுக்கப்பட்டவன் காய்கறிதோட்டம் போடுவது புதுமை. இது எல்லோ

ரையும் கட்டாயம் சிந்திக்கவைக்கும் என்பது அவர்களது அபிப்பிராயம்.

"நீங்க தோட்டம் போடுறது பெரிய கங்காணியும் கணக்கப்புள்ளேயும் ரொம்ப யோசிப்பாங்க. பேச்சு கட்டாயம் தொரைக்கும் போகுங்க'' என்றான் முத்தையா.

''போகட்டும். மற்ற சங்கதிய இன்னக்கி ரவ்வ எழுதி முடிக்கிறேன். நாளயே கையொப்பம் எடுக்கனும் என்றான்.''

''அதுதான் முதலே சரின்னு சொன்னனே தலவரே.''

அன்று இரவு சாப்பாட்டுக்குப் பின் பெரியம்மாள், கம லம், அலமேலு மூவரும் வெகுநேரம் சமையல் பகுதியில் பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள். ராமலிங்கம் விளக்கு வெளிச்சத் தில் எழுத்தும் கையுமாயிருந்தான். மற்றவர்கள் பேச்சில் சோர்ந்து படுத்தபின்னரே வேலே பூர்த்தியடைந்தது. எழுதி யவற்றை இருமுறை வாசித்துவிட்டுத் திருப்தியோடு படுத் தான்.

முதல்நாள் போல் மறுநாளும் காய்கறி தோட்ட வேலே யில் ஈடுபட்டார்கள். கால் ஏக்கர் விஸ்தீரணமான அந்த இடத்திற்குள் பூஞ்சி, கோவா, அவரை, கத்தரி இவைகளே பயிர் பண்ண பாத்திகளேயும் குழிகளேயும் பகுதி பகுதியாக அமைத்தார்கள்.

அவர்கள் இருவருக்குமிடையில் வளர்ந்த மௌனத்தில் மூன்றாவது உயிர் நிழல்போல் கண்ணுக்குத் தென்படாமல் இருப்பதை தெரிந்தால் இன்பம். ஆணோ பெண்ணோ தெரிய வில்லே. பத்துமாதங்கள் காத்திருக்க வேண்டும். புள்ள எந்த இடத்தில் பிறக்குமோ? இதை நினேக்கும்போது ராமலிங்கத் தின் உள்ளத்தில் ஈயத்தைக்காய்ச்சி ஊற்றியது போலிருந் தது நான் என்ன பாவம் செய்தேனே? பிறக்கும் தலேமுறை யெல்லாம் அது கிராணம்போல பத்தி பிடிக்க வேண்டுமா

என்று எண்ணி வெதும்பினான். இந்தச் சிந்தனைகளை மனைவியுடன் அவன் பகிர்ந்து கொள்ளவில்லை. மௌனம் பெரும் பாறைக்கல்போல் அவன் மனத்தை அழுத்தியது.

மாலை மயங்கி இருள் படலம் லயங்களைக் கப்பிக் கொண்ட பின்னர் ராமலிங்கத்தின் சகாக்களான முத்தையாவும், மற்றும் நம்பிக்கைக்குப் பாத்திரமான இருவரும் ராமலிங்கம் எழுதிய மகஜரை எடுத்துக் கொண்டு வீடுவீடாய்ப் போய் குடும்பத் தலைவர்களிடம் கையொப்பம் வாங்கினார்கள்.

''இது எதுக்கு?''

''ஒத்துமைக்கு.''

அதற்குமேல் யாரும் பேசவில்லை. இப்படி வீடு வீடாய்ப் போய்க் கையொப்பம் எடுப்பதைக் கண்ட பெரிய கங்காணியின் ஆதரவாளர்கள் ஓடோடிச் சென்று விசயத்தை பெரிய சாமியிடம் சொன்னார்கள்.

''கையாலே ஆகாத பயல் என்னமோ செய்றான்னு ஏன் பயப்படனும்? சும்மாயிருப்பா'' என்றார்.

இவ்வளவு தைரியமாய் பெரிய கங்காணி பேசியதைக் கேட்டவர்கள் தங்கள் லயங்களுக்குத் திரும்பினார்கள்.

''என்னடி ஒத்துமை? கடுதாசியில கையொப்பம் போட்டாப்புலே சாச்சிப்புடுவியோ'' என்று வசை பாடினார்கள்.

இதற்கு ராமலிங்கத்தின் கட்சிக்காரர்கள் உடனுக்குடன் பதில் கொடுக்கவே செய்தார்கள்.

''எங்க தலைவருக்கு சாய்க்கத் தெரியாது பெரியாணிக்கும் அவுக அப்பனுக்கும் ஆப்புவைக்க தெரியும்,'' என்றார்கள். தாராளமாய் வீடு வீடாய்ப் போய்க் கையொப்பம் எடுப்பது, ஒத்துமை சேர்ப்பது போன்ற புதிய நம்பிக்கை

கள் தொழிலாளர்களைக் கப்பிக்கொண்டிருந்த பாரத்தை அசைத்து விட்டது. தோட்ட அதிகார வர்க்கத்தின் ஆட்சி, சந்து பொந்து, மூலை முடுக்கு எல்லாம் வியாபித்திருந்த புகைமுட்டியாக, பெருச்சாளி வெளிக்கிளம்புவது போல வெளியானது. லயங்களில் தொழிலாளர்கள் பயமில்லாது பகலிலும் இரவிலும் கூட நடமாடினார்கள். பயம் என்னும் வார்த்தை நகருவது போலிருந்தது.

கையொப்பமிடும்போது மகஜரிலும் என்ன என்ன எழுதியிருக்கிறதென்று எவரும் வாசிக்கவில்லை. ஒற்றுமையின் பெயராலும், தங்களுக்கு ஞாயம் பிறக்கவேண்டுமென்ற நம்பிக்கையிலும் ஒப்பம் இட்டார்கள்.

இரவு பதினொரு மணிக்கு எல்லாம் இந்த வேலை முடிந்ததும் மகஜர் ராமலிங்கத்தின் வீடு வந்து சேர்ந்தது. குடும்பத் தலைவர்களின் பெயர்களை எண்ணிப்பார்த்து திருப்தியடைந்தான். கவலையும் சந்தோசமும் மாறிமாறி அவன் மனதை அழுத்தின. அவன் படுத்துத் தூங்கும்போது இரவு ஒரு மணியாகிவிட்டது.

அடுத்தநாள் ராமலிங்கம் ஜில்லாக் காரியாலயத்துக்குப் போய் மகஜரைப் பிரதிநிதியிடம் சேர்த்தான். அவர் பல தடவை மகஜரை வாசித்து, அதிலுள்ள கையொப்பங்களைப் பரிசோதித்து திருப்தியடைந்தார்.

ராமலிங்கம் மகஜரில் கையொப்பம் எடுக்கும்போது நடந்த சம்பவங்கள் பற்றி பிரதிநிதியிடம் சொன்னார். அவற்றை ரசனையோடு கேட்டுச் சந்தோசப்பட்டார் பிரதிநிதி.

"ராமலிங்கம் இந்த மகஜர் நம்பிக்கையில் பெரும் வாளாயுதம் இல்ல, ராமபாணம். உங்களுக்கு ஆபத்து வரும்போது இதை எடுத்து சொலட்டிவிடுவோம். அப்போது தோட்டத்துரையின் சைனியங்கள் எல்லாம் சாம்பலாய்ப் போகும். புரிகிறதா?"

''புரியுதுங்க இது நம்ம பெரிய தலவருக்கு தெரியுங்களா?''

''அவர் விசாரணைக்கு வரும்போது சொல்லுவோம். இது நமக்கு அனுகூலமாயிக்கும் என்ற நம்பிக்கையில்தான் செய்தேன். அதோடு இது பெரிய கங்காணிங்குற அநாகரிகமான உளுத்துப்போன முறை. இதை ஒழித்துக்கட்டாத வரை தொழிலாளருக்கு விமோசனமில்லை. உங்கள் தோட்டத்தில் நடக்கும் அட்டூழியங்கள் இதற்கு உதாரணம். பெரிய கங்காணி உங்கள் மாமன். அவர் எந்தக் காரணத்தால் உங்களை எதிரியாக நினைத்துப் பார்க்கிருர்?''

''தோட்டத்தில் நடக்கிற அநியாயங்களைக் கேட்பது நானே தாங்களே?''

''சரியான வார்த்தை. துரையால் செய்யமுடியாத கேவலமான வேலைகளைச் செய்ய இவர்களைக் கையாட்களாய் வைத்திருக்கிறுன். இவர்களைத் தொலைத்துக் கட்டிவிட்டால் அவன் கொட்டம் அடங்கும்,'' என்ருர் பிரதிநிதி.

தொழிலாளர்களை கங்காணி பிரட்டிலிருந்து துரை பிரட்டுக்குப் போட்டால் அவர்கள் தலையில் ஏறிக்கொண்டிருக்கும் பெரும் சனியன் தொலைந்து விடும். அதோடு, தன் தாய் மாமன் பெரியசாமியும் தொலைஞ்சு போவார். அவருக்குப் பின் தொழிலாளர்கள் சுயேச்சையாய் வாழ்வார்கள் என்ருலும் பெரிய கங்காணிக்குப் பின் அவர் தொழிலாருக்காக செய்த காரியங்களை சங்கம் தான் செய்யும் என்றெல்லாம் சில விஞடிகள் ராமலிங்கம் நினைத்தான். அதே சமயத்தில் தன் மாமன் என்ன செய்வார்; மாமி என்ன செய்வாள்; தோட்டம் விட்டு போகும்போது ஒத்தைத் தப்பு அடித்துப்போகச் சொல்வார்களோ; தோட்டத்திலே அத்தனை பேரும் அவருக்குச் சொந்தக்காரர்கள்தான். ரத்தபாசம் இங்கு தலையிடாது என்று தனக்குச் சமாதானம் செய்து கொண்டான்.

இவனது முகக்குறியைக் கவனித்த பிரதிநிதி, ' என்ன ராமலிங்கம், பலத்த யோசனை போலிருக்கே'' என்றார்.

''தொரை பிரட்டைப் பத்தி நினைச்சனுங்க'' என்றான் ராமலிங்கம்.

''தொழிலாளர்களுக்கு விடுதலை சில சமயம் பெரிய கங்காணி ரோட்டுக்கு போனபின் வரலாம். தொழிலாளர்கள் பத்துச் சீட்டைக் கையில் பிடித்துக்கொண்டு இருக்க இடமில்லாது தோட்டம் தோட்டமாய் அலைந்தபோது, இந்தக் கல்நெஞ்சர்கள் இரங்கியதுண்டா ராமலிங்கம்? இந்த அநியாயங்களை நினைக்கும்போது எனக்கு கடவுள் மேலேகூட நம்பிக்கை இல்லை.''

''நீங்க சொன்னது உண்மைங்க. எங்க விசாரணை எப்போ வருங்க?''

''பதினஞ்சாம் தேதிக்குள் ஏற்பாடு செய்வோம். பயப்பட வேண்டாம்'' என்றார் பிரதிநிதி.

ராமலிங்கம் ஜில்லாக் கமிட்டியை விட்டுப் புறப்பட்டான். எப்பொழுதும் போல கடைவீதியில் தோட்டப்பகுதி ஆட்கள் கூட்டம் வருவதும் போவதுமாயிருந்தது. இந்தக் கும்பலில் நீலகிரி ஆட்களை அவன் காணவில்லை.

8

பிரதிநிதி ஏற்கனவே சொல்லியபடி அட்டன் தொழில் கமிசனர் காரியாலயத்தில் பதினைந்தாம் தேதி முற்பகல் விசாரணை நடக்கவிருந்தது. ஒன்பதரை மணிக்கெல்லாம் பெரியசாமி ஏட்கங்காணி, ஒண்டிமுத்து கணக்கப்பிள்ளை அவர்களுடைய கட்சிக்காரர்கள் சகிதம் தோட்ட லொறியில் போய்ச் சேர்ந்தார்கள். கந்தசாமி வரவில்லை. ராமலிங்கமும் அவன் சகாக்களும் கோச்சியிலும் பஸ்ஸிலும் வந்து சேர்ந்தனர். தொழில் கமிசனர் காரியாலய முகப்பு வாசலில் என்றுமில்லாத பெருங்கூட்டம்.

ஒன்பதே முக்கால் மணிக்கு ராஜன் ஜில்லா பிரதிநிதியோடு காரில் வந்து இறங்கினார். தொழிலாளர்கள் காந்தத்தால் இழுக்கப்பட்டவர்கள் போல அவரைச் சூழ்ந்து கொண்டனர். அந்த வேளையில் நீலகிரி தோட்டத்துரையும் துரைமார் சம்மேளனச் சட்டக் காரியதரிசியும் வந்திறங்கினர். ராஜனுக்கு வந்தனம் தெரிவித்துவிட்டு உள்ளே சென்றனர்.

உதவிக் கமிசனர் தலைமையில் விசாரணை ஆரம்பமாகியது. ராமலிங்கத்துக்கு நோட்டீஸ் கொடுக்கப்பட்ட காரணத்தை ராஜன் கேட்டார். காரணம் ஏற்கெனவே கொடுத்திருக்கின்றோம் என்று சற்று ஆக்ரோசத்தோடு துரைமார் சம்மேளனச்சட்டக் காரியதரிசி ஆரம்பத்தில் பேசலானார்.

"திரும்பச் சொல்லவேண்டிய கட்டாயமில்லாத போதிலும் சொல்கிறேன். ராமலிங்கத்தின் பழைய சரித்திரம் அவ்வளவு கவர்ச்சியானதல்ல என்பது உங்களுக்குத் தெரியும். இதற்குமுன் நமது சம்மேளனத்தில் அங்கம் பெற்ற இரண்டு தோட்டங்களிலிருந்து ராமலிங்கம் பத்துச்சீட்டுக் கொடுக்கப்பட்டு வெளியேற்றப்பட்டான். பெரும் வாய்க்காரன். இவனை எந்தத் தோட்டத்திலும் பதியவில்லை. சொந்தக்காரன் கஷ்டப்படுகிறான் என்று பரிதாபப்பட்டு பெரியசாமி எட்கங்காணி இவனைப் பதிய வைத்தார். இவன் கலியாணத்துக்குப் பணம் கொடுத்து உதவினார். சுகவீனமாக இருந்துவரும் தாயாருக்கு வைத்தியம் செய்ய பணம் கொடுத்து வருகிறார். ராமலிங்கத்தின் தம்பி பழனியப்பன் பெரும் காடையன். தோட்டத்தில் வேலை செய்யும் ஒருத்தியை அடித்தான். பெண்களை மிருகம்போல் நடத்துவதை நாங்கள் ஏற்றுக்கொள்ளமாட்டோம்."

இந்தக் கடைசி வார்த்தைகளைக் கேட்ட ராஜன் தொழில் அதிகாரியைப் பார்த்து இலேசாகச் சிரித்தார்.

"ஆம் அந்தக் காரணத்துக்காகத்தான் பழனியப்பனுக்கு பத்துச்சீட்டு கொடுத்தோம். அவன் எங்கள் உத்தரவில்லாமல் தோட்டத்திற்குள் வந்தால் ராமலிங்கத்தை வெளியேற்றுவோம் என்ற உடன்படிக்கையும் உண்டு. இதை பெரிய

கங்காணி மூலம் ராமலிங்கத்திற்கு தெரிவித்தபின் லேபர் ரிப்போட் புத்தகத்தில் பதிவு செய்துள்ளோம். சென்ற

மாதம் பழனியப்பன் எங்கள் உத்தரவில்லாது தோட்டம் வந்தான். அதற்கு சாட்சி ராமலிங்கம்தான். நிபந்தனையை உடைத்ததற்காக ராமலிங்கத்துக்குப் பத்துச்சீட்டு கொடுத்தோம்.''

''ராமலிங்கத்தின் பழைய சரித்திரத்தை நான் வேறு கோணத்தில் இருந்து தெரிந்திருக்கிறேன். அதைப்பற்றி இங்கே விமர்சனம் செய்ய வேண்டாம். ஆனால், ஒரு முக்கிய விசயத்தை நான் தெரிந்து கொள்ளவேண்டும். லேபர் ரிப் போட் பதிவு செய்வதற்கு முன், பெரிய கங்காணி நிபந்தனையின் கருத்தை ராமலிங்கத்துக்கு சொன்னதாகக் கூறப்பட்டதல்லவா?''

''ஆம்.''

''பெரிய கங்காணி அதை திடமாய் ராமலிங்கத்துக்குச் சொன்னது உங்களுக்குத் தெரியும்.''

''அது என் கட்டளை. அதைக் கட்டாயம் செய்திருக்க வேண்டும்.''

''அதில் எனக்கு சந்தேகம்'' என்றார் ராஜன்.

........................மௌனம்,

''சரி, யாராவது பேசவேண்டும். பழனியப்பன் என்ன காரணத்துக்காக தோட்டம் வந்தான்?'' என்று ராஜன் கேட்டார்.

''அதைப்பற்றி நாங்கள் ஏன் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும்?''

''பேசிக்கொள்வது கூடத் தெரியாதோ?''

''தாய்க்கு சுகமில்லையாம்; பார்க்க வந்தானும்''

"சுகமில்லாத தாயைப் பார்க்க வந்ததற்குப் பத்துச் சீட்டு. எவ்வளவு பயங்கரமான நிலே. இது பெரிய அநியாயம்'' என்ருர் பிரதிநிதி.

"இப்படிக் கடுமையாய்ப் பேச ஆரம்பித்தால், இந்தப் பேச்சுவார்த்தைகளின் மூலம் எந்தவித நன்மையும் காண முடியாது.''

"எங்கள் பிரதிநிதிக்குத் தாயின்மேல் அதிகப்பற்று. எனவே பழனியப்பன் தாயைப் பார்க்கவந்த காரணத்துக்காக எடுக்கப்பட்ட கடூரமான நடவடிக்கை அவருக்கு ஆத்திரத்தை உண்டுபண்ணுகிறது.''

"தோட்டத்துக்கு வந்ததுக்காக என்ருல் மிகப் பொருத்தமாயிருக்கும்'' என்ருர் சட்டக்காரியதுரிசி.

"தாயைப் பார்க்கத்தானே?''

"இருக்கலாம்''

"ஒரு உதாரணம் சொல்கிறேன், கேட்பீர்களா?''

"சொல்லுங்களேன் மிஸ்டர் ராஜன்.''

"நீங்கள் குடியிருக்கும் பங்களா சொந்தக்காரரும் தமையனும் மனஸ்தாபம் என்று வைத்துக்கொள்வோம். நீங்கள் சுகவீனமாக இருக்கும்பொழுது அவள் உங்களேப் பார்க்க வந்தால் அதற்காக பங்களா சொந்தக்காரர் உங்களேப் பங்களாவைவிட்டுப் போகும்படி நோட்டீஸ் கொடுத்தால் எப்படி இருக்கும்?''

.................................அமைதி.

"உங்கள் உதாரணம் அவ்வளவு பொருத்தமாக இல்லே.''

"உண்மை. அவ்வளவு பொருத்தமில்லே என்று உணர்கிறேன். உங்கள் பங்களா சொந்தக்காரர் அவ்வளவு மோச

மான நிலையில் நடந்து கொண்டிருக்க மாட்டார். உங்கள் வேலைக்கும் எந்தவித ஆபத்தும் வந்திருக்காது. அதோடு வேறு பங்களா அமர்த்திக் கொள்ளவும் கஸ்டமொன்றும் வராது. ஆனால், ராமலிங்கத்துக்கு வேலையில்லை என்றால் வீடு இல்லை. வேலைத் தேடிப் போனாலும் வாய்த் துடுக்காய் பேசுவதால் உங்கள் துரைமார் அவன் பத்துச் சீட்டைத் தொடமாட்டார்கள். எனவே, வேலை கிடைக்கும் வரை அவன் ரோட்டில் தான் இருக்க வேண்டும், பாருங்கள், எங்கள் அவல நிலையை. இந்த நாட்டில் இவ்வளவு பயங்கர மான வாழ்வு யாருக்காவது உண்டா? சரி, பழனியப்பன் தோட்டத்திற்கு வரப்போக இருப்பது உங்களுக்குத் தெரியாதா?''

''தெரியாது. நாங்கள் கண்டிருந்தால் உடன் பத்துச் சீட்டு கொடுத்திருப்போம்.''

''மறைத்து மறைத்து பேசுவதில் என்ன பயன்? ராமலிங்கம் தொழில் சங்க வேலையில் ஈடுபட்டதும் பழனியப்பன் தோட்டம் வருவது தெரிந்து விட்டது. தாயைப் பார்க்க வந்தால் பத்துச்சீட்டு; அண்ணன் தம்பி சண்டை போட்டுக் கொண்டால் பத்துச் சீட்டு; பச்சைத்தண்ணி மருந்து என்றால் பத்துச் சீட்டு. எத்தனையெத்தனை அற்ப காரணங்களுக்கெல்லாம் பத்துச் சீட்டு. பத்துச் சீட்டு என்றால் தூக்குமரம் என்று அர்த்தம்'' என்றார் ராஜன்.

ராஜன் பேசுவதை ஜன்னல் வழியாய் பார்த்துக் கொண்டிருந்த தொழிலாளர்கள் தங்கள் கட்சி திடமாய் எடுத்துச் சொல்லப் படுகின்றது என்று உணர்ந்தார்கள். ராஜன் பேச்சைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த தொழில் அதிகாரியும் துரைத் தரப்பினரும் மௌனம் சாதித்தனர். கடைசியாய் ''ஆம். வேதனையான நிலை தான்'' என்றார் தொழில் அதிகாரி.

''சற்று மன்னியுங்கள்'' என்று சொல்லிவிட்டு சட்டக் காரியதரிசி துரையுடன் அடுத்திருந்த அறைக்குச் சென்றார்.

பல நிமிசங்களுக்குப் பிறகு இருவரும் வந்தார்கள். ஆசனங்களில் அமர்ந்தார்கள்.

''நல்ல செய்தியோடு வந்திருக்கிறீர்கள் போலும்'' என்ருர் தொழில் அதிகாரி.

''ராமலிங்கம் ஆறு மாதங்கள் தோட்டத்தை விட்டு வெளியில் போயிருந்துவிட்டு வந்தால் பதிந்து கொள்கிறோம்'' என்ருர் சட்டக் காரியதரிசி.

ராஜன் ஏளனமாய் சிரித்து விட்டுப் பதில் சொன்னர்.

''இந்த நிபந்தனையை எப்படி ஏற்றுக் கொள்வது? இதில் நல்லெண்ணம் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. அந்தக் காலத்தில் ராஜாக்கள் பிரஜைகளைத் தேசப் பிரஷ்டம் செய்தார்கள். இந்த இருபதாம் நூற்ருண்டில் துரைமார் தொழிலாளரை தோட்டப் பிரஷ்டம் செய்கிருர்கள். இது திறந்த மறியல். பழனியப்பன் பிரச்சினைக்கும் இதற்கும் பெரும் வித்தியாசம் இல்லை எதிர்பாராத விதமாக அவசர நிமித்தம் ராமலிங்கம், மனைவி, தாயார் இவர்களைப் பார்க்க வந்தால் குடும்பத்தில் எல்லோருக்கும் பத்துச் சீட்டு கொடுக்கப்படும். தோட்டங்களில் நடக்கும் உண்மை நிலைமைகள் என்ன? கள்ளு விற்கிறவர்கள், வட்டிக்குப் பணம் கொடுக்கிறவர்கள், மாட்டுத் தரகர்கள், பிடவைக்காரர்கள், சூதாடிகள் இன்னும் எத்தனையோ பேர்கள் தோட்டத்துக்குள் வருகிருர்கள்; போகிருர்கள். இவர்கள் துரையிடம் உத்தரவெடுக்கிருர்களா? இல்லை. பழனியப்பன் தன் தாயைப் பார்க்க வந்த பாவத்திற்காக ராமலிங்கத்தை அவர் மனைவியிடமிருந்து பிரிக்க நாங்கள் உடந்தையாக இருக்க முடியாது. இந்த மேசையைச் சுற்றியிருக்கும் நம்மில் யாராவது மனைவி மக்களை விட்டு ஆறு மாதம் பிரிந்திருக்க சம்மதிப்போமா?''

''சமாதானத்துக்காக ஒரு வழி சொல்லுவோம்.''

"ஏற்றுக்கொள்ள முடியாத சமாதானத்தைச் சொன்னீர்கள். தொழிலாளர்கள் ஆபத்தான நிலையில் இருக்கும்போது அவர்கள் பந்துக்கள் வருவது குற்றம் என்று பத்துச் சீட்டு கொடுப்பதை எக் காரணம் கொண்டும் ஏற்றுக்கொள்ள மாட்டோம். இதற்கு ஒரு முடிவு தேடவேண்டும்."

"ஒரு முடிவு காண்போம்" என்றார் பிரதிநிதி.

"தோட்ட நிர்வாகிகள் மறைமுகமாய் ஏன் இந்த நடவடிக்கையில் இறங்கியுள்ளனர் என்பதற்குக் காரணம் குறிப்பிடுகின்றேன். பல வருடங்கள் தோட்டத்தில் பெரிய கங்காணியே சங்கத் தலைவர். அவர் மருமகன் பெரிய கணக்கப்பிள்ளை சங்கத்திற்கு மற்ற ஒரு முக்கியஸ்தர். எனவே தொழிலாளர்கள் நன்மைக்காக இவர்கள் பணியாற்றக்கூடிய நிலையில்லை. எனவே, ராமலிங்கத்தின் தூண்டுதலால் புதிய முறையில் அங்கத்தவர்கள் சேர்க்கப்பட்டார்கள். இதைத் தவிர்க்கவே ராமலிங்கத்துக்கு நோட்டீஸ், கொடுக்கப்பட்டது." என்றும் பிறகு தோட்டத்தில் நடக்கும் கெடுபிடிகள் பற்றியும் சொல்லிவிட்டு, "இந்த காரணங்களுக்காக எங்கள் சங்கத்திலுள்ள அங்கத்தவர்கள் துரைபிரட்டு கேட்கிறார்கள். இந்த நோட்டீஸை உங்களுக்குக் கொடுக்கிறோம்," என்று தொழில் அதிகாரி, துரை, பெரிய கங்காணி ஆகிய மூவருக்கும் நோட்டீஸைக்கொடுத்தார் ராஜன்.

எதிர்பாராத இந்த சம்பவம் பெரும் அதிர்ச்சியைக் கொடுத்தது.

"சட்டப்படி ஒவ்வொரு தொழிலாளியும் எங்கள் ஆபீசுக்கு வந்து நோட்டீஸ் கொடுக்க வேண்டும்," என்றார் சட்டக் காரியதரிசி.

"அதை வரவேற்கிறேன். நோட்டீஸ் கொடுக்கும் நாளைச் சுணக்கமின்றி ஏற்படுத்தவேண்டும், தொழில் இலாகா பிரதி

நிதியும் அங்கு பிரசன்னமாக வேண்டும், பின்னால் குற்றச் சாட்டுக்களை நன்கு அலசிப் பாருங்கள்.''

ஒருவரும் பேசவில்லை. ராஜன் தொழில் அதிகாரிக்கு நன்றி சொல்லிவிட்டு பிரதிநிதியோடு புறப்பட்டார். மற்ற வர்கள் எல்லோரும் பேசாது வெளியேறினர்.

பெரியசாமி எட் கங்காணி தலைவிரி கோலமாய் ராஜனைப் பின் தொடர்ந்து ஓடினர் ''ஐயா என்ன இப்படி செஞ்சுட் டீங்க? தொரப் பெரட்டுக்குப் போயிட்டா புள்ளே குட்டி களே கூட்டிக்கிட்டு எங்கிட்டு போவேனுங்க?''

அவர் மீசை நடுங்கியது. மூக்கிலிருந்து ஜலம் கொட்டி யது. அவர் குரல் கம்மிவிட்டது. பெரியவர் கணப்பொழுதில் சுருங்கிவிட்டார். தலை லேஞ்சை எடுத்து முகத்தைத் துடைத் துக்கொண்டார். தொழிலாளர்கள் ஒருவரையொருவர் பார்த்தபடி சுற்றிநின்றார்கள்.

''எனக்கு தள்ளாத வயசாச்சுங்க. ஒரு சொத்து சுகம், கடன் கண்ணி நான் தேடலீங்க இந்த முந்நூறு ஆளும் எனக்குச் சொந்தக்காரங்க. நீங்க தான் எனக்கு வழி சொல் லனும். எனக்கு யாருமில்ல சார்.''

ராஜன் நிலைமையை அறிந்து துக்கத்தோடு தலையை ஆட்டிக் கொண்டு நின்றார். ராமலிங்கம் தன்னையறியாம லேயே முகத்தைத் துடைத்துக் கொண்டான்.

''என்ன ராமலிங்கம் கண்கலக்கமா?'' என்றார் பிரதி நிதி.

''பெரியவர் என் சொந்த மாமனுங்க.''

''அதெல்லாம் அவர் முன்னே யோசிச்சிருக்க வேண் டும்,'' என்றார் பிரதிநிதி.

"ரொம்ப கஸ்டமான நிலை. சூடாய் ஏதும் சொல்லாதீங்க" என்று ராஜன் ஆங்கிலத்தில் பிரதிநிதிக்கும் கூறினார்.

"பெரியவரே கவலைப் படாதீர்கள். ராமலிங்கத்தின் கேஸை தொழிற் கோட்டு விசாரணைக்கு உடனே போட முடிவு அப்போது உங்கள் பிரச்சினையும் கட்டாயம் கவனிப்போம். எல்லாம் உங்கள் தொழிலாளர்கள் கையிலிருக்கு. கவலைப்படாமல் போய் வாருங்கள்" என்று சொல்லிவிட்டு காரில் ஏறிப் புறப்பட்டார்.

துரைக் கட்சிக் காரர்களும், ஒண்டிமுத்து கணக்கப்பிள்ளையும் லொறியில் ஏறிப் புறப்பட்டார்கள். பெரியசாமி எட்டு கங்காணியும் அவரது நெருங்கிய பந்துக்களும் ரெயில்வே ஸ்டேசனுக்கு நடந்தார்கள். ராமலிங்கமும் அவன் நண்பர்களும் கோஷ்டியாய் பிரிந்து புறப்பட்டார்கள்.

9

நீலகிரி தோட்டம் பலருக்கு அமர்க்களமாகவும் சிலருக்கு இடுகாடாகவும் மாறிவிட்டது. தொரே பெரட்டு, தொரே பெரட்டு, தொரே பெரட்டு என்று பெரும் கொக்கரிப்பு. வேலை ஸ்தலங்களில் கும்பல். ஸ்டோரில் குசு குசு பேச்சு. லயங்களில் கும்மாளம். சந்து, பொந்து மூலை முடுக்குகளிலெல்லாம் இதே பேச்சு. பெரிய கங்காணி ஆட்டம் அடங்கியாச்சு, கணக்குப்புள்ளே கொட்டம் ஒடுங்கிடுச்சி, பந்தக்காரன் ஒளிஞ்சான் என்று எங்கும் எக்களிப்பு. சென்ற ஒரு மாதமாய் லேசு வேலை செய்து கொண்டு சம்பளம் எடுத்தவர்கள் பெரிய கங்காணி வீட்டுக்கும் கணக்கப்பிள்ளை வீட்டுக்கும் துக்கம் தெரிவிக்க தலைதெரியாமல் இருட்டுப்பட்டு போனார்கள். கந்தசாமி போன இடம் தெரியவில்லை. பெரிய சாமி எட்கங்காணி முதல் நாள் பட்ட அதிர்ச்சியால் வேலைக்குப் போகவில்லை. துரை பிரட்டு என்ற இரண்டு வார்த்தைகள், அவர் மானம், மரியாதை, அதிகாரம் எல்லாவற்றையும் ஒரு நொடியில் நிலைகுலையச் செய்துவிட்டன. தன் ஆபீஸ் அறையின் ஜன்னலை மூடிவிட்டு நாற்காலியில் அமர்ந்தபடி விதியை நினைத்துக் கொண்டு அரைப்பட்டினியோடு மௌன

விரதம் பிடித்தார். ஆனால், காமாட்சியம்மாள் அவருக்குத் தெம்பு சொல்லி உணவு உட்கொள்ளச் செய்தாள்.

வழக்கம் போல் அன்று மாலை ஒரு கூட்டம் கூடியது. வேலைகாட்டில் தொழிலாளர்கள் பேசும் வகைகளைப் பொறுக்க முடியாத கங்காணிகள் ஆவேசத்தோடு பேசினார்கள்.

"பேய்புடிச்ச மாதிரி ஆம்புளேயும், பொம்பளேயும் ஆடுராங்க. ஒரு பேச்சு சொல்லுங்க. குதிக்காலு நரம்பே வெட்டிக்கிட்டு வர்ரேனுங்க."

"நாய் புடிக்க தெரியாத பயல் இப்புடி செஞ்சிட்டானுங்களே."

"நர்க்கே புடிங்கிக்கிட்டு சாகலாமுனு வருது."

இடி விழுந்த வாழை மரத்தைப்போல் சாய்வு நாற்காலியில் துவண்டு கிடந்த பெரியசாமி காதில் அவர்கள் பேச்சு ஏறவில்லை.

திரைச் சீலையை மடித்துக் கொண்டு அமைதியோடு நின்ற காமாட்சியம்மாள் "நமக்கு சொல் புத்தி வேணும். இல்லாட்டி சொயபுத்தி வேணும். ரெண்டையும் சாமி நமக்கு குடுக்கலியே" என்றாள்.

"கெட்ட காலத்துக்கு எல்லாம் கெட்டதுங்க" என்றான் ஒரு கங்காணி.

"அதெல்லாம் சொல்லாதே தம்பி. இனியாவது சமாதானமாயிருக்க பாருங்க. நா இன்னமும் சொல்றேன். வெள்ளேகாரனும் சரி செவத்திலே ஒட்டுன சுண்ணாம்பும் சரினு சொல்லுவாங்க. அது சரியா போச்சு. அவ்னுக்காக நம்ம சொந்த எனத்தே வஞ்சிச்சோமே. இப்ப என்ன ஆச்சு?" என்றாள் காமாட்சியம்மாள்.

"இனி என்ன செய்ய சொல்லுறீங்கம்மா?"

"சமாதானம் செய்ய வழி பண்ணுங்க. கந்தசாமியே கூப்பிட்டு ராமலிங்க தம்பிகிட்டே பேசச் சொல்லுங்க."

"முருகப்பன் இருக்கிற எடம் தெரியலயே!"

"அம்மாளுக்கு சொல்றேன். புதுவட்டகொடே பெரிய கங்காணிக்கு கரச்ச வந்தப்போ மாத்தளே கோயிலே இருந்து ஒரு மந்தரகாரனே கொண்டாந்து ஒரு வேலே செஞ்சு எல்லாம் டக்குன்னு நின்னு போச்சுங்க."

"ரொம்ப பேருபோன ஆசாமிங்க. நம்ம பெரிய கிளாக்கர் கூட ஒரு சாமான் இடுப்பிலே கட்டி இருக்கிறார். ரொம்ப ரகசியமான சங்கதிங்க."

"அந்த மனுசன் மாத்தலே பக்கமா?" என்று பெரிய சாமி கேட்டார்.

"ஆமாங்க பச்சே நூலுகாரனுங்களாம். பெரிய தேவதையை புடிச்சி உச்சாட்டம் செய்வானுங்களாம். அவன் மந்தரத்தே யாராலேயும் வெட்ட முடியாதுங்களாம். வசியம் செய்வான். ரவைக்கே போய் கொண்டாரனுங்க" என்றான் மற்ற கங்காணி.

"நல்லது. ரவைக்கே பதினொரு மணி கோச்சியில் பொறப்படு" என்றார் பெரியசாமி.

பெரிய கங்காணிகளுக்கெல்லாம் மந்திரத்தில் பெரும் நம்பிக்கையுண்டு. அவர் இடுப்பிலும் ஒரு தங்கத் தாயித்து மறைந்து கிடந்தது. அதன் சக்தி குறைந்து வருவதாய் அவர் அபிப்பிராயப்பட்டார். எனவே ஒரு கெட்டிக்கார மந்திரவாதியைப் பிடிக்க வேண்டிய அவசியத்தை அவர் உணர்ந்தார்.

காமாட்சியம்மாளுக்கு மந்திரத்தால் மாங்காய் விழும் என்பதில் சற்று சந்தேகம். மந்திரத்திற்கும் மாயத்திற்கும் செலவிட்ட பணத்தைக் கொண்டு ஒரு தோட்டம் வாங்கி யிருக்கலாம், என்பது அவள் நம்பிக்கை.

அந்தச் சமயத்தில் துரை பங்களா காவற்காரன் ஓடி வந்தான். அவனைக் கண்டு எல்லோரும் திடுக்கிட்டனர்.

' ஓங்களே தொரே ஓடனே வர சொல்லுராங்க ''என்றான்.

''கோவமாயிருக்கிறாரா?''

''என்னமோ கத்திக்கிட்டு கெடக்கிறாரு. பெரிய கிளாக் கரே வாயிலே வந்தபடி என்னென்னமோ இங்கிலீசுலே பேசு ராருங்க'' என்றான்.

எல்லோருக்கும் ஒரு இனம் தெரியாத திகில்.

பூசை அறைக்குள் நுழைந்து ஒரு கும்பிடு போட்டுவிட்டு, குழம்பிய மனதோடு ஆபீசுக்குப் புறப்பட்டார். ஆபீசை அடையும் போது வியர்த்து அசந்து போய்விட்டார். தான் எதிர்பார்த்ததிற்கு மேல் துரை விஸ்வரூபத்தில் இருந்தார்.

''சலாம் சார்'' என்றார் பெரியசாமி.

''பெரியசாமி நமக்கு மிச்சம் பொய் சொல்லியாச்சு. இப்ப ராமலிங்கம் மிச்சம் பெலம். தெரியும் நம்ம தோட்டப் பேர் கெட்டாச்சு. கண்டுரோல் தொரை மூஞ்சி நமக்கு பாக்க முடியாது. பெரிய வெக்கம். இப்ப நமக்கெல்லாம் தெரியும். 119 ஆள் முதல் தேதி துரை பெரட் போடுவேன். கோட் வளக் போட் ராமலிங்கம் ஓடன் வெளி போடுவேன். தெரியும் பெரியசாமி.''

அவர் நாக்குப் பின்னியது.

''பேசவாண்டாம் பெரியசாமி. ஒன்மகன் பெரளிகாரன். பெரிய கிளாக் சொல்லியாச்சு. அவனுக்கு ஆபீஸ் வேலே யில்லே.''

''கிளாக்கர் ஐயா சமயம் பாத்து கழுத்தே அறுத்திட்டிங்களே.''

கிளார்க் பேசவில்லே.

''தொரைகளே ஒரு வார்த்தே. எங்க தாத்தா இந்த தோட்டத்திலே கோப்பி போட்டார். எங்கப்பா தேயிலே போட கூனியடிச்சாரு. அதுக்குப் புறகு எவ்வளவு காலம் கம்பனிக்கு சப் பாரிச்சு குடுத்தேன். காட்டே அழிச்சு தோட்டம் உண்டாக்கினது என் குடும்பம். இப்ப என்னே பாருங்க! ஒங்களே நம்பி என் ஆளுகளே கூட பகைச்சேன், சார்.''

''சும்மா பேசவாண்டாம், பெரியசாமி.''

''எல்லாத்துக்கும் கடவுள் இருக்குறாரு தொரகளே. நாளேக்கே நான் ராசனேக் கண்டு பதில் கொண்டாரேன். அதுவரைக்கும் எனக்கு ஒதவி செய்யுங்க.''

''ராமலிங்கம் மேலே வளக்கு போட் வெளியே போடுவேன் சொல்.''

துரை எழுந்து உள்ளே போனர்.

பெரியசாமி வீட்டை நோக்கி நடந்தார். நடக்க முடியவில்லே. நிலே குலேந்து விட்டது. எண்பது வருடம் பாட்டன் காலத்தில் இருந்து பெருமையோடு வாழ்ந்த வாழ்க்கை இமைப்பொழுதில் சர்ம்பலாய் போய்விட்டது. நிதானமாயும் சிந்திக்க முடியவில்லே. பொறி கலங்கிய நிலேயில், எதிர் வருகிறவர்கள் கூட தெரியாமல் குனிந்த தலே நிமிராமல் நடந்தார்.

ஒவ்வொரு தொழிலாளியும் தொழில் இலாக்கா அதிகாரி முன் நோட்டீஸ் கொடுக்க வேண்டும். அதற்குப் பின் விசாரணை முடிந்துதான் முடிவு செய்வதென்பதற்கு என்னவாகியது? முதல் திகதிக்கு துரைபிரட்டு, மகனுக்கு வேலையில்லை, ராமலிங்கத்தை உடன் வெளியே போட கோட்டு வழக்கு. இதற்கு காரணம் யாராயிருக்க முடியும்? இந்த விதமான பயங்கர நிலைமையை பெரியசாமி கனவிலும் எதிர்பார்த்ததில்லை. பெரிய கிளாக்கரும் தன் மருமகன் ஒண்டிமுத்தும் சேர்ந்து தான் இந்தச் சதி செய்திருக்கிறார்கள் என்ற முடிவுக்கு வந்தார். ஒண்டிமுத்து மனப்பால் குடிப்பது பற்றி ராமலிங்கம் சொன்னது நிசமாகி விட்டது. போக்கிடமில்லாது திரிந்த ஒண்டிமுத்தை கொண்டுவந்து ஆதரித்து ஆளாக்கியதற்கு இதுவா கைம்மாறு என்று நெஞ்சை தடவிக் கொண்டு நடந்தார்.

முகில் கூட்டம் பந்தி பந்தியாய் கணவாய் வழியாக எங்கும் பரவியது. குளிர் காற்று வீசும்போல சுரந்து பரவியது மாலை மயங்கி இருள் கப்பிக் கொண்டு படர்ந்தது.

பெரியசாமி வீடு வரும்போது விளக்கு வைத்தாகி விட்டது. காமாட்சியம்மாளும் அவர்களது நெருங்கிய பந்துவான பழனி மாமாவும் மாத்திரம் கவலையோடு வழியைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள். பெரியசாமி வந்ததும் சாய்வு நாற்காலியில் அமர்ந்தார். நிலைமையைப் புரிந்து கொண்ட காமாட்சியம்மாள், ""குடிக்க ஏதாவது கொண்டாறேன்" என்று பின்கட்டுக்குப் போனாள்.

பெரியசாமி எதைச் சொல்வது எதைச் சொல்லக் கூடாது என்ற முடிவுக்கு வர முடியவில்லை. அப்போது காமாட்சியம்மாள் இருவருக்கும் தேனீர் கொண்டு வந்தாள்.

""என்ன இப்புடி இருக்கிறீங்க?" என்றாள்.

''மாப்புள்ளே, தொர்ரே என்ன சொன்ணுரு'' என்று பழனி மாமா கேட்டார்.

''என்னத்தே சொல்ல. ராமலிங்கத்தை வெளியே போட கோட்டுலே வழக்கு போடுவாராம். தம்பி சிவனையாவுக்கு வேலேயில்லே. முதல் தேதி 119 ஆளும் துரை பெரட்டு.''

அதற்கு மேல் அவருக்கு பேச முடியவில்லே காமாட்சியம்மாள் திகைத்து மூச்சுவிட முடியாமல் சிலே போல் நின்ருள்.

''மாப்புள்ளே அழியாத கோட்டைக்கி ஆவத்து வந்திரிச்சு. கடவுள் கைவிட மாட்டார். அந்த ராமலிங்கத்தை கூப்பிட்டு நீ பேசு அம்மா. ஆவத்துக்குப் பாவமில்லே. ஒன் மொகத்துக்காக ஏண்டதே செய்வான். அவன் துடிக் காட்டியும் சொந்த ரத்தம் துடிக்கும்'' என்ருர்.

''நல்லது பெரியப்பா'' என்று சொல்லிவிட்டு கணவனைப் பார்த்து, ''நீங்க தொரைக்கி என்ன சொன்னீங்க?'' என்ருள்.

''கண்டுரோல் வந்து நோட்டீஸ் எடுக்கோனும். ராஜன் தலேவர் கிட்டே பேசப்போர்ரமின்னு சொன்னேன்.''

''தொரே வதல் சொல்லலயா?''

''ராமலிங்கத்தே வெளியே போடப் போறதா சொல்லுன்ணுரு.''

''பாத்தீங்களா பெரியப்பா வெள்ளெகாரன் மகுடியே! அதெல்லாம் நமக்கு வேண்டாம். அரசனே நம்பி புருசனே கைவிட்ட மாதிரிதான் நம்ம நிலமே. வெள்ளக்காரன் ஒரவு இப்பவாவது நமக்கு தெரியனும். இனி மந்தரமும் மாயமும் பலிக்காது. ஏதோ புத்தியே கடன் கொடுத்திட்டோம்.

ஒண்டிமுத்து நமக்கு வேணியா இருக்கிறாருனு அந்த ராம லிங்கம் தம்பி முந்தியே சொன்னுச்சு.''

''அவன் புத்திசாலி. எல்லாம் தெரிஞ்சவன். அவன் தான் இனி நமக்கு ஒதவி'' என்றார் பழனிமாமா.

''பொழுது விடியட்டும் கூப்பிட்டுப் பேசுகிறேன் பெரி யப்பா. சரி ரவைக்கிங்கேயிருந்து சாமிமேலே கொஞ்சம் படிங்க. நம்மலே புடிச்ச தோசமாவது வெலகட்டும்'' என் றாள்.

அப்போது பெரியசாமியின் மகன் சிவனையா வீடு வந் தான். வயது 24 தானிருக்கும். தாயை போன்ற சாயல் ஆங்கிலப் பாணியில் வெள்ளை சூட், கருப்பு சப்பாத்து, கழுத்துப் பட்டியோடு காணப்பட்டான். யௌவனத்தின் செழுமை அவன் முகத்தில் மங்கியிருந்தது.

''என்னப்பா நடந்திச்சு?''

''ஆப்பீசிலே நடக்கிற சங்கதி என்னாலே வெளியே போகுதாம். பெரிய கங்காணிக்கு சொந்தக்காரன் ஆப்பீசி லேயிருக்கிறது முறையில்லேனு கிளாக்கர்தான் சொன் னது'' என்றான்.

''சரி வீட்டே விட்டு எங்கிட்டும் போகாதே. இந்த அநி யாயக்காரப் பய ஆபீசு வேலே நமக்கு 'வேண்டாம். சரி சும்மா யோசித்துக் கிட்டிருக்காமே காலே கையை கழுவிட்டு பூசே பண்ணுங்க, சாப்பிடலாம். ஓடல்லே உயிரு இருக்கிற வரை எதுக்கு அஞ்சனும், எந்திரிங்க. மாப்புள்ளே எந்தி ரிங்க'' என்றார் பழனிமாமா.

பெரியசாமி தன் துணைவியின் பெருமையை அப்பொ ழுதுதான் உணர்ந்தார். மலே குலேந்தாலும் மனம் குலே யாத காமாட்சியம்மாள் ஆபத்து வேளேயில் தன் பக்கத்தில் இருப்பது தெய்வத்தின் அனுகூலமென்று நினேத்தார். உடன்

எழுந்து கால் கை சுத்தம் செய்துகொண்டு பழனிமாமர், சிவனையாவோடு பூசையறைக்குப் போய் முருகப்பெருமானுக்குரிய தூப தீப ஆராதனை செய்து கரம் கூப்பினர். 'ஆபத்து, துக்கம், துயரம் அனைத்துக்கும் உன் பாரம் அப்பனே', என்று ஒப்புக்கொடுத்துவிட்டு சாப்பாட்டறைக்குப் போனார்கள்.

காமாட்சியம்மாள் அன்போடு பரிமாறிய பதார்த்தங்களை மௌனமாய் சாப்பிட்டார்கள். பெரியசாமி உணர்வற்ற யந்திரம் போல் காணப்பட்டார். மனதினுள் ஓடும் வெள்ளப்பெருக்கு அவர் உணர்ச்சிகளை எங்கோ அடித்துக் கொண்டு சென்றது.

சாப்பாட்டிற்குப் பின் பூசையறைக்கு முன் அமர்ந்து முருகன் மேல் தனக்கு தெரிந்த பாக்களை பழனி மாமா பாடினர்.

'செந்தில் குமரவேலுண்டு நமக்கென்னுனும் செந்தில் குமரவேலுண்டு' என்ற அடிகள் பெரியசாமியின் உடலையும் உள்ளத்தையும் அள்ளிப் பருகுவது போலிருந்தது.

10

ராமலிங்கத்தின் வீடு சுடுகாட்டு அமைதியில் மூழ்கியிருந்தது. கமலம் முகம் காய்ந்து, உடல் சோர்ந்து வாடிக் களைத்துப்போய் காணப்பட்டாள். ராமலிங்கத்தின் முகத்தை அடிக்கடி ஏக்கத்தோடு பார்த்துக்கொண்டாள். அந்தப் பார்வையில் எத்தனையோ கேள்விகள், எத்தனையோ துக்கம், எத்தனையோ பரிதாபம் நிறைந்திருந்தன. இந்த வார்த்தைக்கு அப்பாற்பட்ட துயரத்தின் பாரத்தை ராமலிங்கத்தின் உள்ளம் தன்னையறியாமலேயே சுமந்தது.

ராமலிங்கத்தின் தாயர்ர் வழக்கம்போல் புலம்பிக்கொண்டிருந்தாள்.

''அடி மாரி தாயே; பொண்ணுக்கு எறங்கு தாயே. இந்த பாரத்தே இளுத்துக்கிட்டு எங்கடி தாயே போவோம்?''

மாரியம்மன் கருணை காட்டுவாள் என்ற அசைக்க முடியாத நம்பிக்கை அவளுக்கு உண்டு. எப்படியாவது ஒரு வழி திறக்கும் என்று இரவு பகலாய் மாரியம்மன் பெயரை அசையாது சொல்லிக் கொண்டிருந்தாள்.

தொழில் கோர்ட்டில் தன் கேசு முடியும்வரை எங்காவது போய் அத்தக்கூலி வேலே செய்ய ராமலிங்கம் தன் நண்பர்களிடம் சொன்னுன். அவன் கட்சியைச் சேர்ந்த முக்கிய நண்பர்கள் பிரயாணச் செலவுக்கும் அவன் குடும்பச் செலவுக்கும் நன்கொடை திரட்டிக் கொடுத்தனர். இதில் சம்பந்தப்படாதவர்கள் மெய்யப்பன் பக்கம் திரும்பினர். சுந்தசாமியோ, பெரிய கங்காணி வீட்டுக்கும், கணக்கப்பிள்ளே வீட்டுக்கும் மத்தியில் ஊசலாடிக் கொண்டிருந்தான். இது ராமலிங்கத்துக்கு நன்ருய் தெரியும். அவன் அந்த நிலேயற்ற தன்மையிலிருந்த போதிலும் அங்கு நடக்கும் இரகசிய திட்டங்களே யாரிடமும் தெரிவிப்பதில்லே. உடன் துரை பிரட்டு போடவும், ராமலிங்கத்தை தோட்டம் விட்டு வெளியேற்றவும் துரை போட்டுள்ள திட்டம் பற்றி ஒண்டிமுத்து அவனுக்கு சொல்லியிருக்க வேண்டும், என்ருலும் அந்த இரகசியம் வெளிவரவில்லே.

ராமலிங்கத்தின் மேல் கோர்ட்டில் வழக்கு தாக்கல் செய்யுமுன் அவனுல் சாதிக்க முடிந்தவைகளேச் செய்து கொள்ள வேண்டும் என்ற முடிவுக்கு வந்த காமாட்சியம்மாள் அவனேக் கூட்டிவர ஆள் அனுப்பியிருந்தாள். செய்தி கிடைத்ததும் ஏதோ முக்கிய காரணம் இருக்கவேண்டும் என்று யூகித்த ராமலிங்கம் உடன் புறப்பட்டான். அந்தத் தோட்டத்திலே அதிமுக்கிய இடமான சமையலறையில் காமாட்சியம்மாள் அவன் வருகையை எதிர்பார்த்திருந்தாள். அவன் வந்ததும் உட்கார சாக்கெடுத்துப்போட்டு தேனீர் பரிமாறிஞள்.

“தம்பி வெள்ளேகாரனே நம்பி வகைமோசம் போயிட்டோம். மொதல் தேதிக்கு நூற்றிப்பத்தொன்பது ஆளுகளேயும் தொரே பிரட்டுலே போடுவாரும். ஒங்களே உடனே வெளியே போட கோட்லே வளக்கு தாக்கல் செய்வாரும். அந்த மனுசனுக்கு மூளே பெரண்டு போச்சு. தம்பி செவனேயாவுக்கு வேலேநிப்பாட்டியாச்சு. யாரு செய்த வெனேயோ தெரியலே, அப்பா” என்று முடித்தாள்.

ராமலிங்கம் அதிர்ச்சியால் சில நிமிசங்கள் பேசாமல் இருந்தான். அவன் தலையில் சம்மட்டியால் அடித்தது போன்றிருந்தது. இந்த திட்டங்களுக்கெல்லாம் பின் மறைந்திருப்பவர்கள் பெரிய கிளார்க்கும் ஒண்டிமுத்தும் தான் என்று தீர்க்கமான முடிவுக்கு வந்தான்.

"நான் முந்தியே பெரியவருக்கு சொன்னனுங்க. என்னே நம்பலே. தூங்கிறபோ கழுத்தறுக்கிற மாதிரி ஆகிப் போச்சுங்க. ஒண்டிமுத்து கணக்கப்புள்ளே பெரிய கங்காணி ஆச்சி பண்றதையும் பார்க்கலாங்க."

"தம்பி நீங்க சொன்னது சரியாப் போச்சு. கண்டுரோல் விசாரணைக்கு முந்தி தொரே பெரட்டு போடமுடியுமா?"

"போடலாங்க. ஆளு விசாரணே செய்த முடிவுபடி நோட்டீஸ் எடுத்து விசாரணே வச்சுதானுங்க போடனும். விசாரணே வந்தா ஒண்டிமுத்து மேலே குத்தமெல்லாம் ருசு படுத்தலாங்க."

"நீங்க என்ன செய்யப் போறீங்க?"

"எனக்கென்ன மூணு கட்டே தானே; குருவி ஏத்துக் கிரு கொம்புண்டுங்களா"

"எங்களுக்கு ஒரு முடிவு வேணுமே தம்பி. கண்ணே கட்டி காட்டுலே விட்டமாதிரி ஆவத்து வந்திருச்சே. அந்த மனுசன் இந்த தோட்டத்திலே தானே திரி எடுத்து ஆடுனரு. தம்பி சிவனேயா ஒன்னும் தெரியாத புள்ளே. எங்களுக்கு யாருமில்லேயே" என்று மனம் இளகி பேசினள்.

"இந்த சோதனேயான நேரத்திலே நீங்க தைரியமாயிருக்கனுங்க. நா முந்தியே தலவருக்கு காயிதம் போட்டிருக்கிரனுங்க. பெரியவரே ஓடனே கொழும்புக்கு போக ஏற்பாடு பண்ணுங்க."

''தம்பி அந்த மனுசேன் கம்பளிக்கு அங்கிட்டு போனதில்லையே. கொழும்புக்கு போயி எந்த மூலேயிலே தலவரே காணப் போறதோ?''

''ஒரு கார்ரு புடிச்சுதானுங்க போகனும். பழனியப்பனேயும் கூடப் போக சொல்றனுங்க'' என்ருன்.

''நல்லது. தலவாகொலே போயி எல்லாம் தம்பி தான் கவனிக்கோனும்,'' என்ருள் காமாட்சியம்மாள்.

ராமலிங்கம் நிலைமையை தெரிந்து கொண்டான். தான் ஒரு தொழிலாளி. வெயில் மழை, பசி, பட்டினி, சுக, துக்கம் எல்லாம் அவனுக்கு ஒன்று தான். கஷ்டப்பட முடியும், சகித்துக்கொள்ள முடியும் என்ற நம்பிக்கை அவனுக்குண்டு. ஆனல், மாமியாரும், அந்த பாவி மாமனும் வெயில் அறியாதவர்கள். தோட்டம் விட்டுப் போ என்று துரை சொன்னல் எங்கு போவார்கள்? இந்த வினையை அவர்கள் வீட்டுக்கு ராமலிங்கமே கொண்டு வந்ததாய் நினைத்துக் கொண்டான்.

''அப்ப நான் போய் எல்லாம் கவனிக்கிறனுங்க. மத்த ஏற்பாடு எல்லாம் செய்யுங்க'' என்று சொல்லிவிட்டு ராமலிங்கம் புறப்பட்டான்.

காமாட்சியம்மாள் பெரியசாமி எட்கங்கார்ணி கொழும்புக்கு போவதற்கான முழு ஏற்பாடுகளையும் செய்தாள்.

அன்று மாலே அவர் இரகசியமாய் கொழும்புக்கு புறப்படத் தயாரானர். பூசையறையில் முருகப்பெருமானுக்கு தீபம் காட்டி, ''முருகா என்னைக் காப்பாத்து, நான் பாவியாய் போனேன்,'' என்று கரம் கூப்பி வணங்கினர். ''நான் தெரியாத ஊருக்குப் போறேன், எனக்குத் துணை செய் கடவுளே,'' என்று பன்முறை கும்பிட்டார்.

"காமாட்சியம்மாள் கார்த்திகேயன் திருவுருவப்படத்தை வணங்கிவிட்டு கணவனின் கால்களைக் கட்டிப்பிடித்துக் கொண்டு விம்மிவிம்மி அழுதாள்.

"தலவரு கையே காலே புடிச்சு நமக்கு வீட்டு பிச்சே வாங்கிட்டு வாங்க. தம்பி ராமலிங்கம் மாதிரி நமக்கு எடம் தேட முடியுமா? மத்த பெரிய பெரிய கங்காணி மாதிரி நமக்கு தோட்டம், தொரவு, கடே, கண்ணியிருக்குதா? நமக்கு கதிர்காமத்தையன் தான் தொணே. நம்ம ஆளுகளே வச்சிக்காதீங்கண்ணு சொன்னப்போ நீங்க கேட்கலியே."

"கடவுள் எனக்கு நல்ல புத்தி குடுக்கலியே," என்றார். பூசை முடிந்த பின் சாப்பாட்டிற்கு உட்கார்ந்தார். அவர் மகன் சிவனையா பிரயாண உடைகளோடு பக்கத்தில் அமர்ந்திருந்தான். நல்ல பதார்த்தங்களை இருவருக்கும் அன் போடு பரிமாறினாள். பெரியசாமிக்கு சாப்பிட முடியவில்லை. ஆனால், சிவனையா வஞ்சகமில்லாது சாப்பிட்டான்.

ஏழு மணிக்கெல்லாம் பிரயாணத்திற்கான சாமான்களும் துணிமணிகளும் எடுத்து வைக்கப்பட்டிருந்த சூட் கேஸை எடுத்துக்கொண்டு மனைவியிடம் விடைபெற்று மகன் சிவனையாவோடு புறப்பட்டார்.

எங்கும் இருள். வானத்தில் ஒரு நட்சத்திரம் கூட இல்லை. அதைப் போலவே அவர் மனமும் இருண்டிருந்தது. காற்று மரக்கிளைக்குள் ஓலமிட்டு, அலறியது. குறுக்குப் பாதை வழியாய் இறங்கி சற்று சிரமத்தோடு தலவாக் கொல்லை பாலத்தையடைந்தார்.

"அது யாரு?" என்றார் பெரியசாமி சற்றுப் பயத்தோடு.

"நான்தானுங்க பழனியப்பன். அண்ணே ஒங்களோடே கொழும்புக்கு போயிட்டு வரச் சொன்னிச்சு" என்றான்.

"தம்பி, பழனியப்பா." என்று பெருமூச்சு விட்டுக் கொண்டு பின் தொடர்ந்தார். சிவனையா மௌனம் கலையாது சிலைபோல் பின் தொடர்ந்தான்.

"எனக்குப் புடிச்ச சனியன் சாதி சனத்தேகூட மறந்திட்டேன்," என்றார்.

"ஒங்களே சொல்றதுக்கு இல்லீங்க. நம்ம ஒண்டிமுத்து இருக்கிறாரே, அவரைச் சொல்லுங்க. அதெல்லாம் முடிஞ்ச சங்கதிங்க. இப்ப சொல்லி என்ன பிரயோசனங்க?"

"காரு புடிச்சிருக்கா?"

"ஆமாங்க ஒடனே பொறப்புடுங்க."

பிரமித்து கல்லாய் சமைந்து போயிருந்தார். முன் சீட்டில், பழனியப்பன் அலமேலுவை நினைத்துக் கொண்டிருந்தான். சிவனையா உன்மத்தம் பிடித்தவனைப் போல் யாரோடும் பேசவில்லை.

கார் அட்டனை கடந்து கினிகத்தேனைப் பள்ளத்தாக்கு வழியாய் இறங்கும்போது இது பெரிய பள்ளம் என்று ஏளனமாய் டிரைவர் ஞாபகப்படுத்தினான். கங்காணியின் மனோ நிலை பரிதாபமாய்விட்டது. மனைவி, மக்களை நினைத்தார். மலை போல் வளர்ந்த ஆதிக்கம், நிறைகுறையா செல்வம், மதிப்பு, கௌரவம் எல்லாம் ஒரு பிடி சாம்பலைப்போல் மாறியதை நினைத்து வருந்தினார்.

"வெள்ளக்காரனை நம்பி கெட்டோம். ராஜன் நல்லவர். மனிதர் கஸ்டம் தெரிந்த குணவான். இருந்தாலும் வினை என்ன செய்யுமோ? முடியாது என்று சொல்லிவிட்டால் யாரிடம் போவேன்? துரை தயவு தாட்சண்யமற்ற ராட்சதனாச்சே! கடவுளே நான் எங்கு போய் தஞ்சம் புகுவேன்? என்ன செய்வேன்?" என்று மார்பை தடவிக் கொண்டிருந்தார்.

கார் விர்ரென்று இருளைக் கிழித்துக் கொண்டு சென்றது. பெரியசாமி மனதில் பொங்கி எழும் துன்ப அலைகளை அவர் மகன் எப்படி அறிவான்? அவர் கண்களில் வழிந்த கண்ணீரை இருளில் அவன் காண முடியவில்லை. தான் அலமேலு மேல் கொண்டிருந்த ஆசை குடும்பத்திற்கே அனர்த்தமாய் வந்து முடிந்ததே. தாயார் அழுத கண்ணீர் அவன் இதயத்தைப் பிழிந்தது ஆங்கிலம் படித்து என்ன பிரயோசனம்? கால்சட்டை போட்டு காரில் போவதில் என்ன கௌரவம்? நாளை துரை தோட்டம் விட்டுப் போ என்றால் ரோட்டில் தானே நிற்க வேண்டும். என்று கையை முறித்துக்கொண்டு மூலையில் ஒண்டிக் கொண்டிருந்தான்.

மூன்றரை மணி நேரத்துக்குள் கார் கொழும்பு வந்து சேர்ந்தது. பெரியசாமிக்கு உஷ்ணம் பொறுக்க முடியவில்லை. கோட்டையும், கம்பிளியும் கழட்டிவிட்டு வியர்வையை துடைத்துக் கொண்டார். கோட்டை ஸ்டேசனுக்கு முன்னுள்ள பிரதான வீதியில் கார் நிறுத்தப்பட்டது.

கார் சத்தம், சனக்கூட்டம் இவைகளெல்லாம் பெரியசாமி மனதைக் குழப்பியது.

பெரியசாமிக்கும் சிவனையாவுக்கும் பெரிய ஓட்டலில் நல்ல சாப்பாடு வாங்கிக் கொடுக்க வேண்டுமென்று பழனியப்பன் எல்லோரையும் அழைத்துச் சென்றான். அவர்கள் ரஸ்தாவைவிட்டு கடைகளுக்கு முன்னுள்ள நடைபாதையில் நடந்தார்கள். இங்குமங்கும் பிச்சைக்காரர்கள் தலைவிரி கோலமாய் படுத்திருப்பதை பார்த்த பெரியசாமி தன்னையறியாதபடி பெருமூச்சுவிட்டார். அப்பொழுது பின் பக்கத்திலிருந்து பலத்த சத்தம் வந்தது.

"அடேய் கள்ளத்தோணி, ஏய் கள்ளத்தோணி."

இதைக் கேட்டு பெரியசாமியும், சிவனையாவும் திகைத்து திரும்பிப் பார்த்தார்கள்.

ஒரு காடையன், சுருட்டைத் தலையன், இடுப்பில் மட்டும் சாரம் கட்டியிருந்தான். இவர்கள் திகைத்ததைக் கண்டு மேலும் உற்சாகமாய்க் கத்தினன்.

"ஏய் கள்ளத்தோணி."

"மாமா, இது ரொம்ப சகஜம். அதே லட்சே பண்ணு திங்க," என்ருன் பழனியப்பன்.

"கொழும்பு ஊருலே ரஸ்தியாதுகாரன் மிச்சம் கங்காணி ஐயா," என்று டிரைவர் தெம்பு சொன்னன்.

அவருக்குப் பயம். சிவனையாவுக்கு நடுக்கம். நீலகிரிக்கும், கோட்டைக்கும் எவ்வளவு வித்தியாசம். கொழும்பு நாகரிகம் அவர் உடல் சிலிர்க்கும்படி செய்தது.

"தம்பி என்னே தலைவர் வீட்டுக்கு கூட்டி போங்க. அப்புறம் சாப்பிடலாம்," என்று கெஞ்சினர்.

அவருக்கு நடக்க முடியவில்லை. சமுத்திரம் காணுத மனிதனே அதிலும் கொழும்பைக் கண்டு மருண்டுபோன மனிதனைக் கள்ளத்தோணி என்ருல் எப்படி இருக்கும்?

"நான் கள்ளத்தோணியா?" என்று தன்னை ஏற இறங்கப் பார்த்துக் கொண்டார்.

நல்லவேளையாம் கார் அருகில் இருந்தது. உடனே ஏறிக்கொண்டு ராஜன் வீட்டுக்குப் புறப்பட்டார்கள். பெரியசாமிக்கும், சிவனையாவுக்கும் நிலைகொள்ளவில்லை. பம்பலப்பிட்டியில் நடுத்தரமான ஒரு பங்களாவுக்குமுன் கார் வந்து நின்றது. அதுதான் ராஜன் வீடு. அங்கு கூட்டம் அப்பொழுதுதான் கலைந்து கொண்டிருந்தது. பெரியசாமி காரைவிட்டு இறங்கி ராஜனைக் கண்டதும் தலைக்குமேல் கரம் கூப்பி வணங்கினர்.

''உங்களை நம்பித்தான் வந்தேன்.'' அதற்கு மேல் அவருக்கு பேசமுடியவில்லை.

''எனக்கு வேலே நிப்பாட்டியாச்சுங்க சார். முதல் தேதி துரை பிரட்டு போடுவதாய் தொரை சொல்லீட்டாருங்க,'' என்றான் சிவனையா.

''போக வழியில்லீங்களே,'' என்றார் பெரியசாமி.

''அண்ணனுக்கு கோட்டுலே வழக்கு போடப் போருரும்,'' என்றான் பழனியப்பன்.

''நீங்க தான் தொணை'' என்றார் பெரியசாமி.

இவைகளை உருக்கத்தோடு பார்த்துக்கொண்டு நின்ற ஒருவர் ''இவர்களுக்கு என்ன நடந்திருக்கிறது ராஜன்,'' என்று கேட்டார்.

''இவர் ஒரு பெரிய கங்காணி, மூன்று நான்கு தலைமுறையாய் ஒரே கம்பனி தோட்டத்தில் தங்கள் ஆட்களோடு உழைத்த குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர். அங்கே தொழிற் சங்கம் ஸ்தாபித்த பின் இவருக்குப் பல தொல்லைகள் ஏற்பட்டுள்ளன,'' என்றார்.

''ஆமாங்க சார், தோட்டக்காட்டான் வாழ்வு இது தானுங்க.''

''இங்கே ரோட்லே நடக்க முடியலீங்களே, கள்ளத் தோணின்னு சத்தம் போடுறாங்க,'' என்றான் சிவனையா.

யாரும் பேசவில்லை. ராஜன் தலைகுனிந்தபடி நின்றார். அந்த அவமானம் எல்லோரையும் கப்பிக் கொண்டது போலிருந்தது.

''பெரியவரே இன்றோடு உலகம் மூழ்கிவிடவில்லை. இது போன்ற சோதனையான சமயத்தில் தான் நீங்கள் சற்று தைரி

யமாக இருக்க வேண்டும். நாளைக் காலையில் உங்கள் பிரச்சினை பற்றி கம்பனி டைரக்டரோடு பேச்சுவார்த்தை நடத்தப் போகிறேன். நீங்கள் நேரே காரியாலயத்துக்குப் போங்கள். உங்களுக்கு வேண்டிய வசதிகளைச் செய்து கொடுக்கும்படி டெலிபோன் செய்கிறேன்,'' என்றார் ராஜன்.

11

பெரியசாமி கொழும்பில் ராஜனைச் சந்தித்துவிட்டு தோட்டம் திரும்பிய பின் அவர் வீட்டிலும் வாழ்க்கையிலும் பெரும் மாற்றங்கள் ஏற்பட்டன.

அவர் மலை சுற்றி மேல் பார்வை செய்யும் வேலையை தன்னை அறியாமலேயே நிறுத்திக் கொண்டார். மாலை வேலைகளில் கங்காணிகளும் மற்றும் முகாமைக்காரர்களும் வந்து கூடும் கூட்டம் நாளடைவில் குறைந்து கொண்டே வந்தது. முகத்துக்கு முகம் கண்ணாடி என்றது போல் ஒரு சிலர் மட்டுமே வந்து மாலையில் நடக்கும் சம்பவங்களைப் பற்றிச் சொல்லிவிட்டு நேரத்தோடு நகர்ந்து விடுவார்கள். ஆனால், பழனி மாமா மாத்திரம் இதற்கு விதிவிலக்கு. மாலை ஏழு மணிக்கு வரும் அவர் சில நாட்களில் இரவை அங்கே கழிப்பார். நளச் சக்கரவர்த்தி கதை, விக்கிரமாதித்தன் கதை இவைகளை நெடுநேரம் படிப்பார். பெரியசாமியும், காமாட்சியம்மாளும் வெகு ஆர்வத்தோடு கதையைக் கேட்டு சாந்தியடைவர். இப்படி இரவு கழியும்.

பகல் நேரம் பாறைக்கல் போல் அவரை அழுத்திக் கொண்டிருக்கும். வழக்கம் போல் காலையில் எழுந்து காலைக் கடன்களை முடித்து குளித்தபின் பூசையறையில் ஒரு சில மணி நேரம் தியானக் கோலத்தோடு இருந்து விடுவார். முருகா என்னைக் காப்பாத்து என்று மனம் உருகப்பாடு வார். சாம்பிராணிப் புகையும், மல்லிகைப்பூ வாசனையும், முருகா எங்களைக் காப்பாற்று என்ற வார்த்தைகளும் அவர் நிலையற்ற உள்ளத்திற்கு ஒரு சாந்தியைக் கொடுத்தன.

"பின்பு காலைச் சாப்பாட்டை அரைகுறையாக முடித்துக் கொண்டு, ஆபீஸ் அறை ஜன்னலை பாதி சாத்தி வைத்துக்கொண்டு அப்படியே கற்சிலைபோல் உட்கார்ந்து விடுவார். உடல் மாத்திரம் அசைவற்று கட்டை போலிருந்தும் அவர் உள்ளம் எண்ணாத எண்ணமெல்லாம் எண்ணி வாடி வதங்கும். அவரது நேற்றைய வாழ்க்கை, அந்த தர்பார், திரைப்படம் போல் மனக்கண் முன் சுழன்று ஓடும். இதைப் பார்த்து மனம் புழுங்குவார். இந்த சந்தர்ப்பத்தில் காமாட்சியம்மாள் அவர் குடிப்பதற்குப் பாலோ தேனீரோ கொண்டு வருவாள் அவர் அலங்கோல நிலையைக் கண்டு, "என்ன இது, எந்த நேரமும் இருட்டு வீட்டுக்குள்ளே. நல்ல பொஸ்தகம் படிங்களே," என்று கடிந்து கொள்வாள்.

"நல்லது," என்று ஜன்னலைத்திறந்து வைப்பார். பீரோவிலிருந்து திருவிளையாடல் புராணத்தை எடுத்து முன் வைத்துவிட்டு கொண்டுவந்த பானத்தை சர்ப்பிடுவார். காமாட்சியம்மாள் போனபின் மறுபடியும் உன்மத்தம் பிடித்தவர் போல் இருப்பார்.

மதியமானதும் வழக்கம்போல் பாபர் அரங்கன் சவரம் செய்வதற்காக குளியல் காம்பிராவுக்கு வந்திருப்பதாய் செய்தி வரும். வீட்டுக்குப் பக்கத்தில் உள்ள தகரக் கொட்டகைக்குப் போவார். அரங்கன் அவர் வருகையை எதிர்பார்த்து இருப்பான்.

"கும்புடுறேன் அப்பா," என்று தலை வணங்குவான்.

பெரியசாமி தலையை ஆட்டிவிட்டு நாற்காலியில் அமர்வார்.

அரங்கன் குடும்பத்தினர், மூன்று தலைமுறையாய் அவருக்குப் பணிசெய்தவர்கள்; நன்றியும் பற்றும் உடையவர்கள்.

"என்னங்க இது. ஆத்தாளுக்கு இப்படித்தானா ஆதரவு சொல்லப் போறீங்க? தைரியத்தை கைவிடாதீங்க. கதிருமலையான் கைவிடமாட்டாருங்க "

"ஆமாடா, கதிருமலையான் இல்லாட்டி இந்த வீட்லே கூட இருக்கமாட்டேன். சரி, இப்ப என்ன பேச்சு நடக்குது அரங்கா?"

"தொரே பிரட்டு கேக்காத ஆளுகளே கணக்குப்புள்ளே சேக்குராருங்க. மெய்யப்பன் ரகசியமாக கையொப்பம் எடுக்கிராருங்க. ரர்மலிங்கத்துக்கு கையொப்பம் குடுத்தவுங்க மசிய மாட்டாங்க. இந்த ஆளுகளே ஒடைக்கத்தானுங்க ராமலிங்கத்து மேலே கோட்டு வழக்கு போட்டிருக்கிறார். இந்த வழக்குக்கு அட்டியில்லீங்களாமே."

"அது சரி தான்."

"கணக்கப்புள்ளே வீட்டுலேதானுங்க இப்ப ரவிக்கு ரவே கூட்டம். நம்ம வீட்டு பாணும் சோறும் தின்ன பயக அங்கேதான் குடியாகிடக்குராணுங்க. ஒண்டிமுத்துக்கு நீங்க வேலே வாங்கி குடுத்தப்போ எங்க பெரியப்பா சொன்னிச்சுங்க வழியிலே கெடந்த கோடாலியே அப்பா காலிலே தூக்கி போட்டுக்கிட்டாருன்னு."

"ஆமடா, ஆமா. இப்ப குத்து கொடையிதுன்னு சொல்லி என்ன செய்ய?"

''நம்ம ராமலிங்கம் சும்மா போகாதுங்க. நா போக யிலே ஒண்டிமுத்தை விட்டிட்டு போகமாட்டமுனு சபதம் சொல்லுருங்க.''

''கிளார்க் என்ன செய்யிரான்?''

''அந்த பாவிதானுங்க இதுக்கெல்லாம் ஆணிவேரு. இப்ப மருமகனே சின்னகௌாக்கர் வேலேக்கி கொண்டு வர்ரானும்.''

இது போன்ற உள் அந்தரங்கங்களே பெரியசாமியிடம் சொல்லிவிட்டு அரங்கன் போவான்.

தொழில் கோட்டில் ராமலிங்கத்துக்கு என்ன தீர்ப்பு வருமோ என்று பெரியசாமி எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்த போது அவன் அத்துமீறி தோட்டத்திலே இருப்பது பற்றிய வழக்கு அட்டன் கோட்டில் வந்துவிட்டது. இச் செய்தி அவரையும் காமாட்சியம்மாளேயும் கலக்கியது.

ராமலிங்கத்தையும், கமலத்தையும் கோட்டில் ஆஜரா கும்படி சமன்ஸ் வந்தது. இந்த சம்பவம் தொழிலாளர்களே திகிலடைய செய்த போதிலும், ஜில்லா பிரதிநிதி வழக்கை வாதிக்க அந்தோனி சில்வா புரக்டரை அமர்த்தினர்.

வழக்கு விசாரணே நாளன்று ராமலிங்கமும் கமலமும் அட்டன் கோர்ட்டு வாசலில் கூட்டத்தோடு கூட்டமாய் நின் ருர்கள். இரண்டு கேசுகள் முடிந்து பகல் பதிெருரு மணிக்கு, ''ராமலிங்கம், கமலம்'' என்று பியோன் சத்தமிட்டு கூப் பிட்டான். கலங்கிய மனதோடு ரர்மலிங்கமும், கமலமும் கோர்ட்டுக்குள் சென்றனர். நீண்ட மேசையின் இருபக்கத் திலும் கறுப்புக் கோட்டணிந்த புரக்டர்மார் அமர்ந்திருந்த னர். நீதிபதி அவர்களுக்கு எதிரே உயர்ந்த மேடையில் அமர்ந்திருந்தார். அவருக்குப் பின்னல் சுவரில் பிரித்தானிய ஆட்சியின் சின்னமாகிய கிரீடத்தை சிங்கமும், யாளியும்

இரு பக்கங்களிலும் தாங்கி நின்றன. தோட்டத்துப் புரக்டருக்குப் பக்கத்தில் துரை அமர்ந்திருந்தார். ஒண்டிமுத்து கணக்கப்பிள்ளை சற்று தூரத்தில் தூணுக்குப் பின் நின்றான். தோளுக்கு முதலி, ராமலிங்கத்தையும் கமலத்தையும் பார்த்து,

''கிளிக்கூட்டுக்கு வா,'' என்றான்.

''இது அத்துமீறின வழக்கு என்று துரை தரப்பு புரக்டர் எழுந்து சொன்னார்.

அப்போது புரக்டர் அந்தோனி சில்வா எழுந்து, நீதிபதியையும், கோர்ட்டையும் ஒரு கண்ணோட்டமிட்டுவிட்டு, ''இந்த தொழிலாளர்களது வழக்கு தொழில் கோர்ட்டின் முன் இருக்கிறது. இதோ தொழில் கோர்ட் அத்தாட்சிப் பத்திரம். இந்த வழக்கு முடியும்வரை எங்களுக்கு அவகாசம் வேண்டும்'' என்றார்.

''அது ஒருமாதம் அல்லது ஆறுமாதமாகலாம். அதுவரை இந்த குழப்பக்காரர்கள் தோட்டத்தில் இருக்க முடியாது.''

''இவர்கள் மேலுள்ள குற்றச்சாட்டு நிரூபிக்கப்படுமுன் குழப்பக்காரர்கள் என்று இவர்களை அவமானப் படுத்துவது முறையல்ல.''

''இவர்கள் தோட்டத்தில் இருப்பது தொந்தரவு. எங்களுக்கு பயம் வேணும்.''

''என்ன தொந்தரவு? துரையை தினம் தினம் கண்டு இவர்கள் அக்கப்போர் செய்கிறார்களா? வழக்கு முடியும் வரை அந்த இருண்ட குழிக்குள்தானே பதுங்கிக் கிடப்பார்கள்.''

"தோட்டத்தில் நல்லாட்சியை எதிர்த்து இரண்டு தொழிலாளர்கள் லயத்தில் அக்கப்போர் அடித்தால் கட்டுப் பாடு குலைந்து போகும். எங்களுக்குத் தோட்டம் நடத்த முடியாது."

"கட்டுப்பாடு, நல்லாட்சி - பிரமாதமான வார்த்தை கள்தான். ஆனால், தோட்டத்தில் நல்லாட்சியுண்டா? இதைச் சொல்வதற்கு உங்கள் நா கூசவில்லையா? இத்தோட்டத்தை யும் துரையையும் சந்தி சிரிக்கும்படி செய்தவன் ஒண்டிமுத்து கணக்கப்பிள்ளை. அந்த மனிதன் இந்த அபலைகளை உதைத்து வெளியில் போடுவதாய் பறைசாற்றிவிட்டு, இங்கு என்ன நடக்கிறதென்று பார்க்க வந்திருக்கிறான்," என்று அந்தோனி சில்வா கர்ஜனை செய்தார்.

"துரைக்குச் சில விபரங்கள் சொல்வதற்காக வந்திருக் கிறார். நீங்கள் கவலைப் படவேண்டாம்," என்றார் துரையின் புரக்டர்.

"எனக்கு எப்போதுமே கவலை இருப்பதில்லை. ஒண்டி முத்து கணக்கப்பிள்ளை துரையின் வால். அந்த வாலை தொழில் கோட்டில் வைத்து வெட்டுவேன் என்று சுடச்சுடக் கொடுத்தார் புரக்டர் அந்தோனி சில்வா.

இந்த சூடான தர்க்கத்தைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த நீதிபதி, "சரி, கேசுக்கு வருவோமே?" என்றார்.

"இந்தச் சட்டத்தை நமது சாசனத்தில் இருந்து நீக்க வேண்டும். இவர் கட்சியைப் பாருங்கள். சட்டம் அவர்களுக்கு சாதகமாக இருப்பதை வைத்துக்கொண்டு இந்த அபலைகளை நசுக்கிப் பிழிகிறார்கள். அந்தப்பெண் கர்ப்பிணியாக இருக் கிறாள் என்பது கூட தோட்டத்துரைக்குத் தெரியவில்லை. நீலகிரி தோட்டம் ஒரு நரகம். அந்த நரகத்தை விட்டு வெளியேறும்போது கூட அவர்கள் கற்றவாளிகளாகப் போக வேண்டாமா? அவர்களுக்கு மூன்றுமாத தவணை வேண்டும் சார்."

''பெண் கர்ப்பிணியாக இருப்பதால் மூன்றுமாத தவணை தருகிறேன். அதற்குள் ஒரு தோட்டம் தேடிக்கொள்ள வேண்டும்.''

''இதற்கிடையில் நாங்கள் கத்தவாளியாகிவிட்டால் எங்களுக்கு வேலை வேண்டும்.''

''சரி பெப்ரவரிமாதம் வழக்கைக் கூப்பிடுவோம்.''

''அதுவரை இவர்களை அனுவசியமாகத் தொந்தரவு செய்யக் கூடாதென தோட்டத்துரையை எச்சரிக்க வேண்டும் சேர்.''

''இது அவசியமில்லை.'' என்றார் துரை தரப்பு புரக்டர். ''இவர்கள் தோட்டத்துக் கக்கூஸ் மற்றும் வசதிகளை உபயோகித்தால் ராங்கிக் காரர்கள் என்று துரை சொல்லக் கூடாது.''

புரக்டர்மார் சிரித்தனர்.

''ராமலிங்கம், கமலம் பெப்ரவரிமாதம் அஞ்சாந்தேதி கோட்டுக்கு வா,'' என்று தோளுக்கு முதலி சொன்னார்.

ராமலிங்கமும் கமலமும் வேர்த்து விறுவிறுத்து வெளியேறினர். அவர்களுக்குப் பின்னால் சென்ற ஜில்லாப் பிரதிநிதி,

''ராமலிங்கம் எப்படி?''

''வணக்கம் சேர். உள்ளுக்கா இருந்தீங்க?''

''நம்ம புரக்டருக்குப் பின்னால்தான் கிட்டே உக்காந்திருந்தேன். ஒண்டிமுத்துக்கும், துரைக்கும் நம்ம புரக்டர் குடுத்த டோஸ் போதுமா ராமலிங்கம்?''

''அப்பாடி, கோட்டு உள்ளுக்கு வச்சி என்ன போடு போட்டாருங்க.''

''நீங்க கக்கூஸ் உபயோகிச்சால் உங்களை ராங்கிக்காரங் கன்னு துரை சொல்லப்படாது என்றுர் நம்ம புரக்டர்' இந்த சட்டத்துக்கு அது சரியான வியாக்கியானம்.''

''அவரு பேச்சிக்கு ஆயிரம் ருபா கொடுக்கனுங்க.''

''மூன்று மாசத்துக்குள் தொழில் கோர்ட்டில் வெற்றி கண்டால் வேலை கொடுக்க வேணும்னு கேட்டிருக்கிறுர். நீதவானும் ஒருமாதிரி இணங்கியிருக்கிறுர்.''

''நல்லதுங்க சேர்.''

''சரி கோச்சியடிக்குப் போங்க. நடந்த எல்லோருக்கும் கூட்டம் கூட்டிச் சொல்லுங்கள்.''

ராமலிங்கமும் கமலமும் தோட்டத்துக்கு வந்து சேரும் போது மாலை மணி ஆருகிவிட்டது. அவர்களது வருகையை எதிர்பார்த்து பெரியம்மாள், மற்றும் ஆதரவாளர்களும் அலமேலு முன் ஸ்தோப்பில் காத்திருந்தார்கள். அதைப் போலவே, கணக்கப்பிள்ளையின் ஒற்றர்களும் சற்றுத் தூரத் தில் தெரிந்தும் தெரியாமலும் சுற்றிக்கொண்டிருந்தனர். ராமலிங்கத்தைக் கண்ட பெரியம்மாள். ''மகனே, என்ன ஆச்சு?'' என்ருள்.

''மூணு மாசம் தவணை அம்மா. தொழில் கோட்டுலே ஏம்மேலே குத்தமில்லாட்டி பத்துச்சீட்டு பதியேலும்'' என்ருன்.

''பெரியவெத்தி தலவரே,'' என்று எல்லோரும் சொன் ஞர்கள்

''தொரே என்ன சொன்ஞன்?''

"என்ன சொல்றது? நம்ம அந்தோனி சில்வா சரியான போடு போட்டார். ஒண்டிமுத்து தொரை வாலாம். அந்த வால தொழில் கோட்டுலே வச்சி வெட்டுவேன்னுர்."

"அதுனுலேதான் நீதவான் மூணுமாசம் குடுத்தார். கடசியில இந்த சட்டம் கக்கூஸ் சட்டமினு சொன்னுராம்."

"தொழில் கோட்டு கேசுக்கு இவரையே புடிக்கலாம். செலவு போரு காரியமில்லே," என்றுன் முத்தையா.

"அப்படியே செய்வோம்."

"தலவரே நீங்க போயி சாப்பிடுங்க. பின்னுலே பேசலாம்."

"பெரியவரு எப்பிடி இருக்கார்?."

"அவரு மூலேயிலே ஒறங்கிப் போயிருக்கார்,"

"அப்பா ஒங்க மாமியார் எப்போதும் போல இன்னேக்கும் தெம்பா இருக்காம். சரி, பெறகு வாரேும். நீங்க சாப்பிடுங்க." ராமலிங்கத்துக்கு கோட்டில் மூன்று மாதம் அவகாசம் கொடுத்திருக்கும் செய்தி அன்றே தோட்டமெங்கும் விளம்பரமாகிவிட்டது.

பெரியசாமி ஏட்கங்காணிக்கும் காமாட்சியம்மாளுக்கும் இச்செய்தி ஒரு தெம்பைக் கொடுத்தது. ஒரு சாதாரண தொழிலாளியை உடன் வெளியேபோட முடியாத நிர்வாகம் தன்னே நினேத்தபடி வெளியேபோட முடியாது என்ற முடிவுக்கு வந்தார். ராமலிங்கம் தோட்டத்தைவிட்டுப் போகு முன் சில மாற்றங்கள் ஏற்படலாம் என்றுகூட நம்பினுர். அவர் மனப்போக்கை தெரிந்து கொண்ட காமாட்சியம்மாள் உடன் ராமலிங்கத்தைக் கூட்டிவர ஆள் அனுப்பினுள்.

செய்தி கிடைத்ததும் ராமலிங்கம் சமையலறையில் காமாட்சியம்மாளேச் சந்தித்து கோட்டின் முடிவைக் கூறினுன்.

"தம்பி நீங்க என்ன செய்யப் போறீங்க?"

ஒடனே எடம் பாக்கனுங்க."

"அப்ப நா என்ன செய்யோணும் தம்பி, ஏதாவது ஒரு முடிவே தெரியனுமே."

"நம்ம தலவரு மனம் வச்சா எல்லாம் நடக்கும். கம்பேனி டிரக்டர்கிட்டே பேசிட்டு பதில் போடுவதாக சொல்லியிருக்கிறார். எதுக்கும் மாமாவ கொழும்புக்குப் போய் மறுபடியும் தலவரைக் கண்டு கம்பனிக்குப் பேசச் சொன்னா நல்லது. அப்ப எதுவுந் திட்டமா நடக்கும். இப்பிடிக் கதவ அடச்சிக்கிட்டு வீட்டுக்குள்ளே கெடக்கிறது கேவலம். துரைக்கும் ஒண்டிமுத்துக்கும் தொக்கா போயிடும்," என்றான் ராமலிங்கம்.

"இவருக்கு கோழே மனசு தம்பி. பழனியப்பனையும் கூடப் போகச் சொல்லுவமா?"

"நல்லதுங்க. ராக்கோச்சியிலே போனா விடிய கொழும்புக்கு போகலாம்."

"நல்லது தம்பி நீங்க என்னா செய்யப் போறீங்க?"

"நாளைக்கே எங்கிட்டும் தோட்டம் பாக்க போகனுங்க."

அன்று இரவு பத்து மணி கோச்சியில் பெரியசாமி, சிவனையா, பழனியப்பன் மூவரும் கொழும்புக்குப் பயணமானார்கள்.

12

மறுநாள் காலையில் தோட்டம் தேடிப்போவதற்கு ராமலிங்கம் தயாராஞன். இந்த வேலை அவனுக்குப் புதிய அனுபவமில்லை. அதை நினைக்கும்போதே அவன் இரத்தம் குளிர்ந்து விட்டது. உள்ளங்காலில் வெள்ளெலும்பாட என ஒரு காலத்தில் பாட்டாயிருந்தது. பின் உண்மையாக மாறியதை நினைக்கும்போது சிரிப்பைக்கூட அவன் மறந்து போனுன்.

கஷ்டகாலம் வந்ததை நினைத்துப் பெருமூச்சுவிட்டான். நடை, பசி, பட்டினி இவைகளைப்பற்றி அவன் பயந்து அஞ்சிவிடவில்லை. ஆனல், தாய் மனைவி இருவரையும் கஷ்டத்துக்குள்ளாக்கி விட்டோமே என்று தன்னை நிந்தித்துக் கொண்டான்.

அதிகாலையில் எழுந்து முக்கிய நண்பர்களைக் கண்டு அவர்களிடம் வேலை தேடிப்போவதைப்பற்றி தெரிவித்து தான் வரும்வரை குடும்பத்தைக் கவனித்துக்கொள்ளும்படி

கேட்டுக்கொண்டான். எல்லாம் கவனித்துக்கொள்வதாய் நண்பர்கள் வாக்குறுதியளித்தனர்.

பின் வீடு திரும்பி தாய்க்கும் மனைவிக்கும் தெம்பு சொன்னான். ''குருவி ஏத்துக்காத கொம்புண்டா? எங்கே யாவது ஒரு இடம் கிடைக்கும் அம்மா,'' என்றான். கமலம் அடுப்படியிலிருந்தபடி அவன் பேச்சைக் கேட்டுக்கொண்டி ருந்தாள். அவன் கல்யாணமானபின், ராமலிங்கம் வீட்டை விட்டு பிரிந்து தனியே செல்வது இதுவே முதல் தடவை யாகும். அதை அவளால் பொறுக்க முடியவில்லை. பெற்ற தாய் பொறுத்துக்கொண்டிருக்கும்போது தான் வாய்விட்டு அழுவது சரியா என்று பல்லைக் கடித்துக்கொண்டிருந்தாள்.

பெரியம்மாள் மாரித்தாயேஎன்று உருப்போட்டபடி மகன் முகத்தை ஏக்கத்தோடு பார்த்தாள். பிரயாணத் துக்கு தயாராகிக்கொண்டிருக்கும் போது அபசகுனமாய் ஏதும் செய்யவோ, சொல்லவோ கூடாதென்று மருமகளுக் குச் சொல்லி வைத்திருந்தாள். மகனை மனங்கலங்காது அனுப்பவேண்டுமென்பது அவள் அவா.

மாற்றுக்கு அவசியமான ஒரு கமிசும், வேட்டியும் செலவுக்கு பதினைந்து ரூபாவும் கொண்டு பயணம் சொன் னான். ''அம்மா சுருக்கா ஒரு எடம் பாத்துக்கிட்டு வர்றேன். எல்லாம் நம்ம ஆளுக பார்த்துக்கிருவாங்க. கவலைப்படாதே. அலமேலு இங்கிட்டு வந்தா இங்கேயே படுத்துக்கிற சொல்லு,'' என்று சொல்லிவிட்டு கமலத்தின் முகத்தைப் பார்த்தான். அவள் தலையைக் குனிந்துகொண்டாள். கண் கலங்கிவிட்டது. உள்ளத்திலே இனம் தெரியாத ஒரு வேதனை. கீழே விழுந்து வாய் விட்டுக் கதறியழ வேண்டும் என்ற ஒரு உணர்ச்சி. எப்படியோ சமாளித்துக்கொண் டாள்.

தாய் விபூதியை எடுத்து ராமலிங்கத்தின் நெற்றியில் பூசி, ''பத்தரமா போயிட்டுவா மகனே. மாரி நீதான்

துணை'' என்று அனுப்பிவைத்தாள். வாசல்படியில் நின்ற படி அவன் போய் மறையும்வரை பார்த்துக்கொண்டிருந் தாள் கமலம்.

ராமலிங்கத்தின் தாய் வயிற்றை பிசைந்துகொண்டு சமையல் கட்டுக்குள் வந்து படுத்துவிட்டாள். கமலம் கண்ணைத் துடைத்துக்கொண்டு வீட்டு வேலைகளைக் கவனிக் கலானாள். ஆனால், மனமும் உள்ளமும் புண்பட்டுப் புழுங் கின.

வீட்டை விட்டுப் புறப்பட்ட ராமலிங்கம் அன்று முழு வதும் அக்கரைப்பத்தனை பகுதி தோட்டங்களிலுள்ள சொந் தக் காரர்கள், கடைக்காரர்கள் எல்லோரிடமும் வேலை கிடைக்குமா, எங்காவது பத்துச்சீட்டு பதிவார்களா என்று கேட்டுக் களைத்தான். இல்லை, இல்லை முடியாது என்ற சொற்களே அவன் காதில் பட்டன.

மாலை ஏழு மணிக்கு டயகம கடை வீதியை அடைந் தான். தனக்குத் தெரிந்த தலைவர்கள், தோட்டக்கமிட்டி அங்கத்தவர்கள் யாராவது வந்திருக்கிறார்களா என்று கவ னித்தான். கடை வீதிக்கு எதிரே, அரிசிக் காம்பிராவுக்குப் பக்கத்தின் அருகாமையில் உள்ள புல் சதுக்கத்தின் மேல் கோடியில் ஒரு விளக்கு எரிந்துகொண்டிருந்தது. அதைக் கண்டவுடன் தன்னையறியாமலேயே அவன் உள்ளத்தில் பக் தியும், அன்பும் சுரந்தன. ஒரு புண்ணிய ஸ்தலத்தில் இருந்து பிரகாசிக்கும் அந்த ஜோதியைப் பார்ப்பதுபோல் பார்த்தான். அதுதான் தொழிற்சங்க உரிமைக்காக உயிரை அர்ப்பணித்த ஏப்ரகாம் சிங்கோவின் கல்லறையாகும். பாட் டாளியின் வீரக்கொடியை நாட்டிய இளைஞனின் கடைசி யில்லம். அந்த விளக்கைக் கைகூப்பி கும்பிட அவனுக்கு ஒரு பிரேமை எழுந்தது. அந்த வேளையில்,

''என்ன பாத்துங்கிட்டு நிக்கிறீங்க தலவரே'' என்றது ஒரு குரல். தன்னைச் சமாளித்துக்கொண்டு, ''தெரிஞ்சாள்

யாரும் வந்திருக்கிறீங்களான்னு பார்த்தேன் தலவரே,'' என்றான் ராமலிங்கம்.

''என்ன இந்த நேரத்திலே?''

''தோட்டம் தேடி அலையறேன்,'' என்றான்.

''தோட்டக்காட்டு தொழிலாளி தலே எழுத்து தல வரே. என்ன செய்யலாம்? இன்னைக்கு ஒங்களுக்கு, நாளைக்கு எனக்கு. சரி, வாங்க வீட்டுக்குப் போகலாம்.''

''ராமலிங்கம் டயகமத் தலைவர் வீடுபோய் சேர்ந் தான். அன்று இரவு சாப்பாட்டிற்குப் பின் தோட்டத்திற் குள் அமைக்கப்பட்டிருந்த கமிட்டி அறையில் இரவு பன் னிரண்டு மணிவரை நண்பர்களோடு தனக்கு ஏற்பட்ட தொல்லைகளைப் பற்றி பேசிக்கொண்டிருந்துவிட்டு படுத்தான். தாய், மனைவி ஆகியோருடைய நினைவு அவன் உள்ளத்தை அழுத்தியது. வெகு நேரத்திற்குப் பின் எப்படியோ தூங்கி விட்டான்.

சேவல் கூவும் சத்தம், அதோடு பிரட்டுத் தப்பின் ஓசை. ராமலிங்கம் எழுந்து பிரயாணத்துக்குத் தயாரானான். டயகம தலைவர் சுடச்சுட ஒரு கிளாஸ் தேனீரும் இரண்டு பனிஸ்களும் கொண்டு வந்தார். ராமலிங்கம் சாப்பிட்ட பின் வெற்றிலையில் பத்து ரூபா நோட்டை வைத்து இரு கைகளாலும் கொடுத்தார்.

''இது என்ன?'' என்று ராமலிங்கம் திகைத்தான்.

''காணிக்கை, தலவரே. ஒன்னும் யோசிக்காதீங்க.''

''கடவுளுக்கு கண்ணில்லேன்னு நெனைச்சேன். சரி, இதே மறக்க மாட்டேன் தலவரே.''

''இப்ப எங்கே போக யோசனே.''

''அட்டனுக்குப் போறேன். ஜில்லாவிலே விசாரித்து விட்டு அந்த பக்கத்திலே பார்க்கலாமின்னு நெனேச்சேன்.''

''சரி அப்படியே செய்யுங்க. நம்ம பிரதிநிதி ரொம்ப நல்லவரு. கட்டாயம் ஒதவி செய்வார்.''

''அதுதான் அங்கே போறேன்.''

''நல்லது. பொயிட்டு வாங்க. வணக்கம்.''

''வணக்கம்''

டயகம பஜாரையடைந்து அட்டன் பஸ்ஸில் ஏறினுன். வழக்கம்போல் கூட்டம். நிற்பதற்கு இடம் கிடைத்ததே போதுமென்றிருந்தது.

இரண்டு மணி நேரத்திற்குப் பின் பஸ் அட்டன் வந்து நேரே தொழில் சங்க காரியாலயத்துக்கு சென்றுன். அங்கு பிரதிநிதி தொழிலாளர்களது பிரச்சினைகளைக் கவனித்து தகவல் சொல்லிக்கொண்டிருந்தார். ராமலிங்கத்தை உட்காரும்படி கைகாட்டிவிட்டு வந்திருந்தவர்களது காரியங்களை முடித்தார். ராமலிங்கம் எல்லாவற்றையும் அமைதியோடு பார்த்துக்கொண்டிருந்தான்.

''சரி, ராமலிங்கம் தலவரே, என்ன முகவாட்டத்தோடு வந்திருக்கிறீர்கள்?'' என்றுர் பிரதிநிதி.

''வேலே தேடுரனுங்க. போற தோட்டங்களிலே சும்மாயிருக்க முடியலீங்களே.''

''எனக்குத் தெரியும். எப்பிடி சும்மாயிருக்க முடியும்? அநீதி அக்கிரமம் நடந்தால் அவைகளைத் தீர்க்க வழிதேட வேண்டும். தேடினுல் கண்டம் கட்டாயம் வரும். அந்த வகையில் நீங்கள் திடமான ஆள்தான். எவ்வளவு நாளாய் வேலேயில்லே?''

''ஒரு மாதமாய் வேலே இல்லீங்க சார்.''

''அப்படியா. விசாரணை ஏதாவது நடந்ததா?''

''பெரிய பிரச்சினையா போச்சுங்க. சங்கத்துக்கு ஆள் சேத்ததுக்கு எனக்கு பத்துச் சீட்டு. பின்னலே தொரைபிரட்டு, தொழில் கோடு, அத்துமீறி வழக்கு எல்லாம் வந்திரிச்சுங்க. நம்ம ராஜன் தலேவர்தான் எல்லாம் நடத்திருங்க.''

''அப்படியா? கடைசியில் முடிவு என்ன ஆச்சு?

''இரண்டு மாசத்துக்கு முந்தி தோட்டம் விட்டுப் போகச் சொல்லி விட்டார் நீதவான். தொழில் கோட்டிலே வெத்தி கிடைச்சா திருப்பி வேலே கொடுக்க தீர்ப்புங்க.''

''அது நமக்கு வெத்தி. தற்காலிகமா தோட்டம் விட்டுப் போகனும். சாப்பாட்டுக்கு மேலே இங்கிட்டு தோட்டம் தேடுங்க தலவரே. ரவைக்கு இங்கே வாங்க'' என்று அன்போடு ஆதரவு சொல்லி சாப்பாட்டுக்கு பணம் கொடுத்தார்.

நன்றி தெரிவித்துவிட்டு ராமலிங்கம் புறப்பட்டான். கடைவீதியில் சாப்பிட்டுவிட்டு பக்கத்தில் உள்ள தோட்டங்களுக்குப் போய் வேலே கிடைக்குமா என்று விசாரித்தான். போகும் இடமெல்லாம் வழக்கம் போல் இல்லே என்ற பதில் தான் கிடைத்தது. மாலே மயங்கி இருண்டுகொண்டு வந்தது. ராமலிங்கம் இரவை சங்க காரியாலயத்தில் கழிப்பதற்கு விரைந்து நடந்தான். கடைவீதியை அடைந்து தேனீர் கடைக்குள் நுழையும் போது எதிர்பாராவிதமாய் பழைய நண்பனை கதிர்வேலேக் கண்டான். இருவரும் சுகம் விசாரித்துக் கொண்டனர். இராமலிங்கம் தனக்கு ஏற்பட்டுள்ள சங்கடத்தைப்பற்றி நாலு வார்த்தையில் சொன்னன்.

''அப்புடின்னு, ராமலிங்கம் பெத்துராசி வழிய பலாங் கொடைக்கு போ. அந்த பகுதியிலே நெறைய வேலையிருக் காம். போன மாசந்தான் முப்பது பேர பத்துச் சீட்டு குடுத்து வெளியே போட்டாரும் தொரை.''

''சரி, ரவைக்கி இங்கே ஆபீசிலே படுத்துக் கிடந்து விட்டு காலையிலே வெள்ளன போறேன்.''

சங்க காரியாலயத்தைச் சேரும்போது கடைசி நபர்கள் வெளியேறினர்கள். பிரதிநிதி ராமலிங்கத்தின் முகக்குறியி லிருந்து அவன் நிலையை புரிந்து கொண்டார்.

''ராமலிங்கம் தலவரே சாப்பிட்டாச்சா?''

''ஆமாங்க சேர். பலாங்கொடை பக்கம் வேலையிருக்கி றதா கேள்விப் பட்டேன். நாளை காலையிலே போகலாமினு யோசனைங்க.''

''ரொம்ப நல்லது. இந்த மாதிரி நேரத்திலேதான் திட மாயிருக்கோனும். சரி ராமலிங்கம் படுங்க, நான் வாறேன்.''

இராமலிங்கம் இரு பெஞ்சுகளைச் சேர்த்துப் போட்டு பாயை விரித்து, கடுதாசிக் கட்டுக்களை தலைக்கு வைத்துக் கொண்டு படுத்தான். தனிமையோடு குளிரும், பனியும் சேர்ந்துகொண்டன இரண்டு மணி கீழ்க்கோச்சி போகும் வரை தூக்கமில்லை. தாய், மனைவி இவர்கள் நினைவு மனதை உறுத்திக் கொண்டிருந்தது. எப்படியோ தூக்கம் வந்தது. குழப்படியான - சிதறிப்போன சொப்பனங்கள் கண்டான். களைத்துப்போய் அதிகாலையில் எழுந்து காரியாலயத்தைக் கூட்டிச் சுத்தம் செய்துவிட்டு கவலையோடு அயர்ந்து உட் கார்ந்திருந்தான். பிரதிநிதி வந்ததும் அவரிடம் விடைபெற் றுக்கொண்டு புறப்பட்டான். போகும் வழியில் பல தோட் டங்களை விசாரித்துக்கொண்டு பொகவந்தலா வந்து சேரும் போது பகல் ஒரு மணியாகிவிட்டது. அவனுக்கு நண்பனான

ஒருவன் பக்கத்துத் தோட்டத்துத் தலைவராக இருப்பது ஞாபகம் வந்தது. அங்கு போய் அவனைக் கண்டு சற்று இளைப்பாறிவிட்டு பிரயாணத்தை மேற்கொள்ள நினைத்தான். என்றாலும் கடைவீதிக்கு வந்ததும் மனதை மாற்றிக்கொண்டு ஒரு கிளாஸ் தேனீரும், ஒரு பன்சும் சாப்பிட்டுவிட்டு கல் பொட்ட மார்க்கமாய் மேட்டில் ஏறி நடந்தான். நடந்து நடந்து சலித்துப்போன சரீரம் களைத்து, சற்று நின்று தனக்குமுன் பரந்து காட்சியளிக்கும் தோட்டங்களைப் பார்த்தான். பத்துப் பதினைந்து மைல் விஸ்தீரணம் வரை பச்சை பசேலென்று கண்குளிரும் காட்சி. விரிந்தோடும் தோட்டங்கள். தோட்டவாரியாக அடர்ந்த மரத்தோப்புகளுக்குள் துரைமார்களுடைய வர்ணக் கரைகளைக்கொண்ட பங்களாக்கள். பள்ளங்களில் கும்பல் கும்பலாய் தொழிலாளரின் கார் பூசப்பட்ட லயங்கள். உயர்ந்த மேடுகளில் தேயிலை ஸ்டோர்கள் இவைகளைச் சுற்றி சவுக்குத் தோப்புகள். இந்த அகண்ட வெளியில் மூன்று அடிக்கு ஒரு தேயிலைச் செடியைக் கொண்ட பல்லாயிரம் நிரைகள் ராட்சத கம்பளத்தை விரித்ததைப் போல் அவன் மனத்தைக் குத்தியது இந்த மரம், செடி, கட்டிடங்கள் வெறும் கைகளால் உருவாக்கப்பட்டவைகள்.

இவைகள் எல்லாம் செஞ்சு என்ன பிரயோசனம்? உக்கார எதுமில்லையே'' என்ற பெருமூச்சு விட்டு மேலும் நடந்தான். அவன் மனது சகதித் தண்ணீர் போல் ஆனது. பெத்துராசி மேட்டைக் கடந்து தொடர்ந்து நடந்தான். தயங்கித் தயங்கி, பொகவந்தலாவையும், பலாங்கொடையையும் பிரிக்கும் காட்டுக்குள் புகுந்தான். நாலடி நடைபாதை. ஊற்று நிலம், இருமருங்கிலும் அடர்ந்த காடு. பெரும் மரங்களை இணைத்து காட்டுக் கொடிகள், பின்னிக்கொண்டு தொங்கின. ஜில்லென்று குளிர்காற்று வீசியது. வேதனையின் நிசப்தத்திற்கு இடையிடையே தும்பி வண்டுகளின் கணகணப்பான சப்தம். இவைகளெல்லாம் சேர்ந்து அவனை என்னவோ செய்தது போலிருந்தது. தன்னையறியாமலேயே முன்னும் பின்னும் பார்த்துக்கொண்டு ஒரு கல்லின்

மேல் உட்கார்ந்தான். பல நிமிடங்கள் இளைப்பாறி மீண்டும் நடந்தான். நடுக்காட்டையடையும் போது அசைக்கமுடியாத நிசப்தம், அவனை விழுங்கியது.

நூற்றுக்கணக்கான சிறு வண்டுகளின் சப்தம். மரங்களுக்கு மத்தியில் ஆடும் நிழல். திடீரென்று குருவிகளின் தனிக்குரல். இந்தக் காட்டின் தனித் தன்மையின் சோகம், அவனுள் அடங்கிக் கிடந்த ஏமாற்றம், கவலை, புண் போன்ற சரீர கஷ்டம், தோல்வி இவைகளெல்லாம் திரண்டு பொங்கி எழச் செய்தன. நிலை குலைந்து நடுக்காட்டில் நின்றான். அவன் மூதாதைகள் இந்த நாட்டுக்கு வந்த கதைகள், ஞாபகத்திற்கு வந்தன. அவர்கள் அநுராதபுரிக் காட்டின் வழியாய் வந்தபோது மலேரியா காய்ச்சலாலும், காலராவாலும், பசிப் பிணியாலும், பட்டு மடிந்த சம்பவங்கள் அவன் மனக்கண் முன் திரைப்படம்போல் சுழன்றன. அந்த நிலையை இப்போது அவன் உடல் புரிந்துகொண்டது. அவர்களது பரிதாபநிலை அவன் உதிரத்தில் கலந்திருப்பதை தெரிந்து கொண்டான். அன்று அவர்கள்கூட தங்களை வரவேற்கும் ஒரு எல்லையை நோக்கிச் சென்றார்கள். ஆனால், நூற்றைம்பது வருடங்களுக்குப் பின், இன்று, போக்கிடமில்லாமல், திசை இன்றி தத்தளித்தான். செத்துப் பிழைத்த தாய், கர்ப்பம் தாங்கிய மனைவி, அவள் வயிற்றில் வளரும் சிசு ஆணோ, பெண்ணோ, இனம் தெரியா உயிர், இவைகளெல்லாம் அவனைச் சூழ்ந்து நின்று முறையிட்டன.

போகும் இடத்தில் எந்தத் தோட்டத்தில் உனக்கு வேலை காத்திருக்கிறது என்ற கேள்வி திடீரென்று அவன் மனதில் எழுந்தது. எனக்கு எப்படித் தெரியும் என்று தயக்கமான அல்ல - ஏமாற்றமான பதில் அவன் உள்ளத்தில் தொனித்தது.

இடிவிழுந்த மரம்போல் அவன் ஆத்மா தகர்ந்து புரண்டது.

கடவுளே, எனக்கு போகவழி தெரியவில்லையே, எனக்கு ஒரு எடமில்லையே, என்று வாய்விட்டுப் புலம்பினுன். அவன் தன்குரலைக் கேட்டுத் திகைத்தான் அவன் இரும்பு நெஞ்சம் கரைந்து விட்டது. அந்தக் கட்டத்தில் தாயைப் பிரிந்த குழந்தையைப் போல் நடுக்காட்டில் திகைத்தான். மனக் கொதிப்பை அவனுல் சகிக்க முடியவில்லை பக்கத்தில் கிடந்த கல்லின்மேல் தொப்பென்று உட்கார்ந்து முகத்தை இருகைகளாலும் மூடிக்கொண்டு விம்மி, விம்மி அழுதான். விரல் சந்துகள் வழியாய் அவன் அழுத கண்ணீர் மண்ணில் கலந்தது. அவன் விம்மியழுத குரல் காட்டின் நிசப்தத்தைக் குலைத்தது.

13

இரவு பத்து மணி. அமாவாசை இருட்டு. அந்த மையிருட்டில் நீலமலைத் தோட்டம் மூழ்கிக் கிடந்தது. காற்று சுழன்று சுழன்று அடித்தது. லயங்களைச் சுற்றிநின்ற வாழை மரங்களும் சவுக்கு மரங்களும் அந்த இருண்ட கடலில் அலைமோதின. அதோடு சிணுங்கிய மழை. எப்போதும் போல பொறுக்க முடியாத குளிர்.

அந்த நள்ளிருட்டிலும்கூட பெரியசாமி கங்காணியும், ராமலிங்கமும் தோட்டத்தில் இல்லாதிருப்பது வெறிச்சென்றிருந்தது.

பெண்களும் பிள்ளைகளும் வயோதிபர்களும் ஆதரவற்றவர்களைப் போல கம்பளிகளுக்குக் கீழ் முடங்கிக் கிடந்தனர்.

முத்தையாவும் அவன் நண்பர்களில் சிலரும் தனித்திருக்கப் பயந்தவர்களைப் போல ஒன்றாகச் சேர்ந்து ஒரு தனியறையில் படுத்திருந்தனர். அவர்களுக்கு தூக்கம் வரவில்லை. ராமலிங்கத்தைப் பற்றியும் பெரியசாமிக் கங்காணியைப்

பற்றியும் பேசிக்கொண்டு புரண்டு புரண்டு படுத்துக்கிடந்தார்கள்.

மேட்டு லயத்தில் நாய் குரைக்கும் சத்தம். அதைக் கேட்ட முத்தையாவும் அவன் நண்பர்களும் எழுந்து எல்லா லயன்களையும் சுற்றிவந்தார்கள். எங்கும் அமைதியாக இருந்தது. ஆனால், பெரியகங்காணியின் ஸ்தோப்பில் பழனிமாமா பஞ்சபாண்டவர் வனவாசத்தை லாந்தர் வெளிச்சத்தில் படித்துக்கொண்டிருந்தார். உள்ளே வெளிச்சமிருப்பது கதவுச் சந்துகளில் தெரிந்தது. காமாட்சியம்மாள் தூங்கியிருக்க வேண்டுமென்று உத்தேசித்துக்கொண்டு அவர்கள் வீடு திரும்பினார்கள். வரும் வழியில் மெய்யப்பன் வீட்டிலும் விளக்கு வெளிச்சமிருப்பதைக் கண்டார்கள்.

மெய்யப்பனுக்குத் தூக்கம் வரவில்லை. ஏதோ ஒரு கடிதத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். தோட்டத்திலுள்ள அக்கப்போர்கள் தொலையும்வரை எங்காவது விருந்தாளியாகப் போகவேண்டுமென்று, யோசித்துக்கொண்டிருந்தான். அதிலும் பெரியசாமியும், ராமலிங்கமும் தோட்டம் திரும்புமுன் கம்பி நீட்டி விடுவது நலம் என்று திட்டமிட்டுக் கொண்டிருந்தான்.

ஒண்டிமுத்துக் கணக்கப்பிள்ளையும், அவர் குடும்பத்தினரும் அயர்ந்து தூங்கினர். பெரியசாமிக் கங்காணியை துரை வெளியேபோட்டுவிட்டால் ஆட்களைத் தன்வசப்படுத்திக் கொண்டு பெரிய கங்காணியாகி விடலாம் என்ற பகல் கனவு இரவில் தூங்கும்போது கூட அவனை விடவில்லை. அவன் பெரியசாமி கங்காணியின் வீட்டில் தர்பார் செய்து கொண்டிருப்பதைப்போல கனவு கண்டு கொண்டிருந்தான்.

ஆனால், நான்கு ஜீவன்களுக்கு மாத்திரம் உறக்கமில்லை. அவர்கள் சரீரம் சுகத்தையும் தூக்கத்தையும் மறந்து புழுங்கின. அந்த இரவு அவர்களுக்கு ஒரு புயலாக இருந்தது.

கல்யாணமான நாள் முதல் கணவனையும் பிள்ளைகளையும் பிரிந்தறியாத காமாட்சியம்மாள் பூசை அறையில் ஒரு பாயின்மேல் குப்புறப் படுத்தபடி கடவுளே, கதிர்காமக் கந்தையனே' என்று பிரார்த்தனை செய்துகொண்டு கிடந்தாள். கொழும்புக்குச் சென்றிருக்கும் கணவனும், மகனும் நல்ல சேதி கொண்டு வரவேண்டுமென்று நினைத்தபோது ஸ்தோப்பில் பழனிமாமா வனவாசத்தில் அபசகுனமான அடிகளை வாசித்தான். அவ்வார்த்தைகள் அவள் மனதை ரம்பம்போல் அறுத்தன. மார்பகங்களை இரு கைகளாலும் அழுத்திக்கொண்டு கிடந்தாள்.

முதலாவது நம்பர் லயம். முதல் காம்பராவில் மூன்று பெண்கள். சமையற்கட்டில் அலமேலு மல்லாந்து படுத்தபடி கூரையைக் குறுகுறுவென்று பார்த்துக்கொண்டு கிடந்தாள். இரண்டு நாட்களாகியும் பழனியப்பன் வரவில்லையே என்ற கவலை அவளுக்கு. கணவனைப்பிரிந்து, பின் சுகத்தைக் கண்ட அவளுடைய யௌவன சரீரம் ஆதரவு தந்த காதலனுக்காக ஏங்கியது. அவளை அணைத்துக்கொள்ளும் கரங்கள் இல்லையே! தனிமையை அவளால் பொறுக்க முடியவில்லை. நாளைவருவான் என்று தன்னை சமாதானம் செய்து கொண்டாள்.

செத்துப் பிழைத்த பெரியம்மாளுக்கு தூக்கத்தின் சுகம் கிடைக்கவில்லை. மகனை நினைத்துப் புலம்பிக் கொண்டிருந்தாள். ''நான் பெத்த மகனே. இந்த அத்த ராத்திரி வேளையிலே எங்கே இருக்கிறியோ? என் கண்ணே ஒன்னே பட்டுப் போலே வளத்தேன். என் சாமி ஒன்னே செமந்த என் கொடல் கரயிதே. மாரி, ஆயிரங்கண்ணு மாரி எங்களே கண்ணெடுத்துப் பாரு.''

அவள் துக்கம் மலைபோல் எழுந்து குமுறியது. இந்த வார்த்தைகள் கமலத்தின் காதில் நாராசம்போல் பாய்ந்தன. அவள் மனம் நிலைகுலைந்தது. புண்பட்ட உள்ளம்

கசிந்து உருகியது. அடக்கிவைத்திருந்த அழுகை இதயத்தைக் கிழித்துக்கொண்டு வெளிவந்தது. இரு கைகளாலும் வயிற்றைப் பிடித்துக்கொண்டு அழுதாள். அவளுக்காக அவள் அழவில்லை. வீடு தேடி அலையும் கணவனுக்காகவும், பிறக்க இடம் தெரியாது அவள் கர்ப்பத்தில் வளரும் சிசுக்காகவும் அவள் தேம்பித் தேம்பி அழுதாள். ஏதேதோ சொல்லி அழுதாள். அந்த வார்த்தைகள் அவளுக்கே புரியவில்லை. துக்கத்திற்கு பாஷையேது? அது புண்பட்ட மனித வர்க்கத்தின் ஊமைக்குரல்.

மலையகத்தின் மூத்ததலைமுறை எழுத்தாளரான சி. வி. வேலுப்பிள்ளை ஆங்கிலத்தில் எழுதிய **"In the Tea gardens"** என்ற கவிதை இவருக்கு புகழைத்தேடிக் கொடுத்திருக்கிறது. **"Born to labour"** என்ற இவரின் ஆங்கில நூலும் மலையக மக்களின் வாழ்க்கையை மிகத் தெளிவாகச் சித்திரிப்பதர்கும். பார்வதி, எல்லைப்புறம் ஆகிய நாவல்களையும் எழுதியுள்ள இவர் தொழிலாளர் தேசிய சங்கத்தின் ஸ்தாபகருமாவார்.